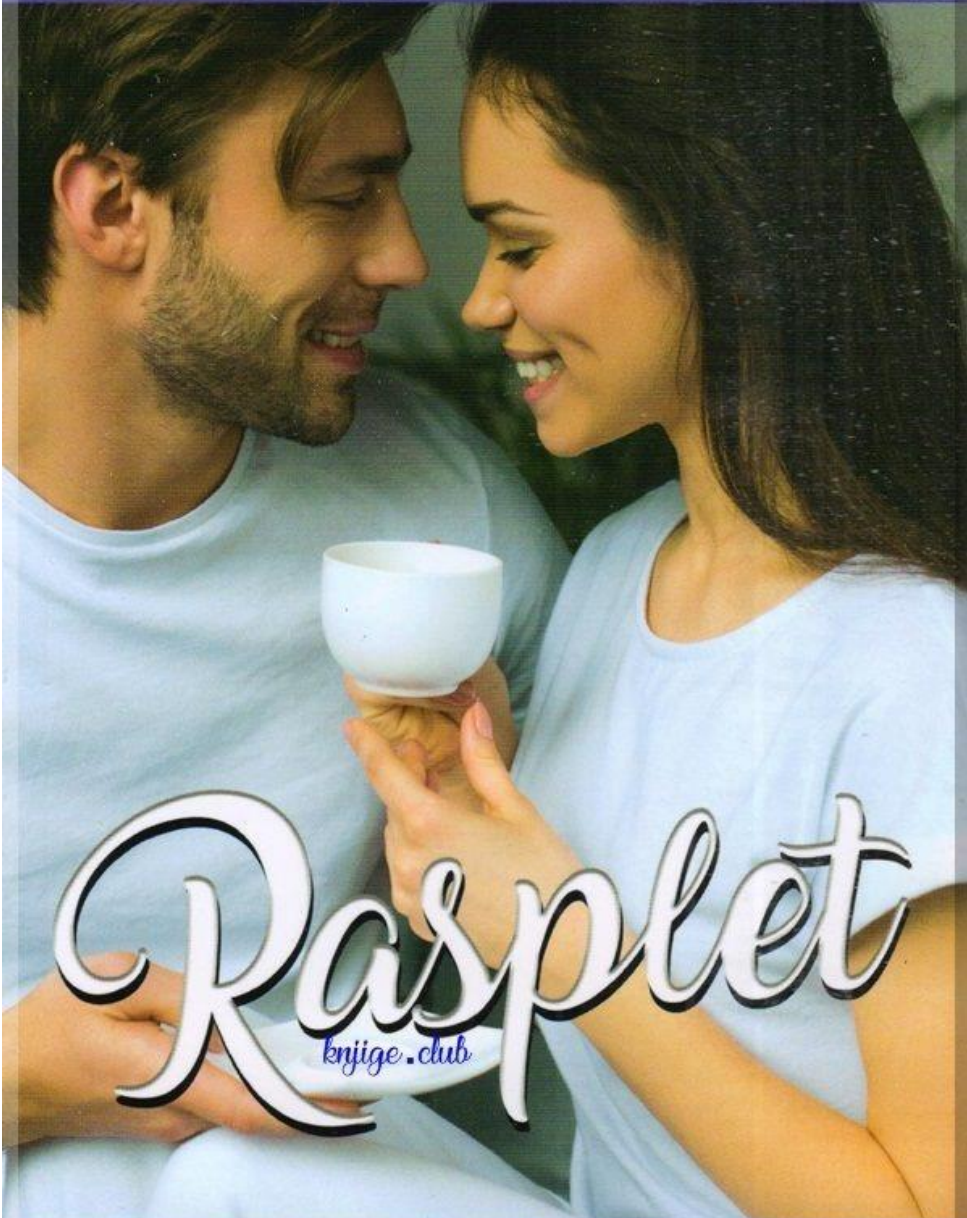

Tony & Mila

OD AUTORKE BESTSELERA INJUJORK TAJMSA

HELEN HART

Zlo mu je usadilo sumnju
u ono u šta je najviše verovao.

**EVRO
BOOK**

1

knjige.club

Tony & Mila

Naslov originala:

Helen Hardt

Unraveled

Helen Hart

Rasplet
knjige.club

S engleskog prevela

Marija Spasić

 **EVRO
BOOK**

2

knjige.club

Posvećeno mojim sjajnim urednicima - Selini, Mišel i Skotu - koji su mi pomogli da napravim ovako dobar serijal knjiga o braći Stil, kao i svim mojim obožavaocima koji su istrajali kroz devet knjiga i verovali u priču koju sam pripovedala. Mnogo vam hvala!

PROLOG

Rubi

- Kako si ušao?
- Isto kao sinoć.
- Znači ti si ostavio knjigu.
- Jesam.
- Iskusno. Naoružana sam.

On se na to nasmeši, a kroz mene prostruja nekakva sablasna spoznaja. Smešio se kao i ja, čak su mu se i desni videle samo sa leve strane. Nikad ranije to nisam primetila.

- Neću ti nauditi. Nikad nisam ni nameravao.

- Oh... osim onda kad si pokušao da me siluješ. - To je bio maler. Tad sam bio drugačiji. Pokajao sam se.

- Pa, nećeš ni imati prilike da ponovo pokušaš. - Uperila sam pištolj u njega.

- Rubi, ako me ubiješ nikad nećeš naći ono što tražiš. - Možda samo tražim način da te pošaljem u pakao. Opet se nasmešio, a ja sam potisnula mučninu.

- Hajde onda, Rubi, povuci obarač. Ubij me hladnokrvno.

Nasmejala sam se. I to od srca! - Hladnokrvno? Da li me zezaš? Na svetu ne bi bilo ubistva iz većeg afekta. Ali budi siguran da ću se izvući. Provalio si u moju kuću. Čista samoodbrana.

- Šta onda čekaš?

Stvarno, šta čekam? Nanišanih sam tačno među oči.

- Doduše, ako me ubiješ - reče on - nikad nećeš saznati istinu.

- Znam sasvim dovoljno. Silovao si Đinu. Mučio si i silovao Tajsona Stila. Pokušao si da siluješ i mene. Povezan si s nestankom onih devojaka koje sam upoznala na Jamajci. Pokušao si da ubiješ Bruk Bejli

kako bi se dokopao novca od osiguranja. Sam bog zna u kakvim si još gadostima sudelovao.

- Sve sam radio s razlogom, pa i i to što sam te pustio da živiš sve ove godine.

- Često sam se pitala zašto me odavno nisi sredio - odvratih.

On se nasmeši. - Zbog očinskog ponosa.

Podrugljivo otpuhnuh, iako sam znala da je mogao da me ubije u bilo kom trenutku. Bez obzira na sve, u njegovim rečima je odzvanjao tračak istine. - Kako da ne.

- Zaista. Tako si jaka i odlučna. Motrim na tebe otkad si otišla. Pobrинуo sam se da budeš bezbedna.

- Sama sam se za to pobrinula, govнару.

- Da li si se ikad zapitala kako je moguće da te se sa samo petnaest godina niko nije dočepao? Kako je moguće da nikad nisi uhapšena? Nikad silovana?

- Trudila sam se da ne privlačim pažnju.

- Jesi, ali uz moju pomoć.

To su bile čiste gluposti i njegove psihološke igrice. Sama sam se brinula o sebi svih tih godina. Zato sam promenila temu.

- Ne zanimaju me tvoji razlozi. - Podigla sam pištolj.

- Reci zbogom, tatice.

1.

Rajan

- Gospodin Vejd je sinoć ubijen.

Krv mi se sledila u žilama. Nije da sam mario što je skot mrtav, ali time je presušio još jedan izvor informacija.

Tajsonu je vidno laknulo. Nije želeo da se ponovo nađe oči u oči sa Larijem. I pri prvom pokušaju suočavanja bilo mu je teško. Mada, moj brat je jak i uspeo bi. Ali više nije morao da se trudi.

- Ubijen? - upita Džo.

- Da. Izgleda da je to obavio neki insajder.

- Neko od zatvorenika? - upitah ja.

Upravnik zatvora pročisti grlo. - Ne, nije niko od zatvorenika. Gospodin Vejd je bio u samici... pod nadzorom zbog rizika od samoubistva.

Izbečio sam se, a bogme je izgledalo kao da će i Tajsonu oči da iskoče.

- Pod nadzorom zbog rizika od samoubistva? - začudi se Džo.

- Tako je. Naš psiholog je procenio da je gospodin Vejd sklon samoubistvu. Osim toga, ostali zatvorenici su ga neprestano maltretirali. Brzo je venuo i tonuo sve dublje u depresiju. Stoga je smešten u samicu, pod nadzor.

Džo se podsmehnu: - Stavljate zatvorenike pod nadzor kako se ne bi ubili? Nije nego...

- Bez obira na sve, i oni su ljudi, gospodine Stil.

- Kad biste samo znali šta je taj, nazovičovek... Tajson zgrabi Džoa za ruku. - U redu je, Džo. Ne moramo sad o tome.

- Sasvim smo svesni optužbi protiv gospodina Vejda. U svakom slučaju, bio je nevin dok krivica ne bi bila dokazana na sudu, samo što do suđenja nije ni došlo.

Džo ustade. - Mislim da nemamo više šta da tražimo ovde. Od svog starog, dobrog ujaka ništa više nećemo doznati.

- Zamolio bih vas da sednete, gospodine Stil - reče upravnik. - Bojim se da još nismo završili razgovor.

- Čujte, ako očekujete od mene da lijem ovde suze zbog smrti onog govornara, neće moći - odgovori Džo i dade znak Tajsonu i meni. - Hajdemo, momci.

Ustao sam kad je Džo krenuo ka vratima, ali krupni stražar mu prepreči put.

- Šta se, kog đavola, ovde događa? - hteo je da zna Džo.

- Poslušajte upravnika i vratite se da sednete - reče stažar.

- Vi to mene zajebavate? Sklanjaj mi se s puta, jebote!

- Džo - reče mu Tajson - hajde da čujemo šta imaju da nam kažu.

Džo prevrnu očima. - Dobro, hajde - reče pa se ponovo sruči na stolicu. - Šta je sad?

- Kao što sam rekao - počeo upravnik - gospodina Vejda je ubio insajder, ali ne neko od zatvorenika već stražar.

- A šta to mene briga? - odbrusi Džo.

- Trebalo bi da vas zanima, gospodine, Stil, jer su dvojica stražara posvedočila pod zakletvom da ste im plaćali da ga biju.

Džo se izbeči. - Budalaštine!

- Da li su budalaštine ili ne, o tome ne odlučujem ja, a ni vi. Pa ipak, mi obično progledamo kroz prste kad se nešto slično dogodi. Ne marimo za malo batina. Ali ubistvo? To već moramo da istražimo.

- Uveravam vas da moja braća i ja nemamo ništa sa Larijevim ubistvom - umešah se ja.

- Možda i nemate, ali Larija Vejda je sigurno ubio neko od stražara. Niko drugi nije mogao to da uradi jer niko drugi nije ni mogao da mu priđe. Interesantno je da otad nema ni traga ni glasa jednom od stražara.

- Pa šta onda?

- Pa onda - uzvratila upravnik - čini mi se da je prilično verovatno da je stražar potplaćen da likvidira gospodina Vejda, i to debelo potplaćen, a vas trojica i te kako imate novca za masno potplaćivanje.

Džo ustade i zamahnu pesnicom. - Da se niste usudili da ovo svalite na nas!

- Već imamo dokaze da ste potplatili stražare da ga prebiju - odgovori upravnik.

- Pa? Njihova reč protiv moje. A sve i da je tako, ne znači da sam naručio njegovo ubistvo.

- Ne znači, ali znači da mogu i hoću da vas saslušam.

- Nemamo mi vremena za ovo - rekoh ja. - Moramo na put, veoma važan put, a vi ne možete da nas zadržite ovde.

- U pravu ste, ne mogu, ali policija će hteti svu trojicu da saslušaju, tako da ne bi trebalo da izlazite iz zemlje dok to ne urade.

Džo se počesa po čekinjavoju bradi. - Gospode!

- Nisi ti kriv, Džo - rekoh mu.

Tajson je na telefonu ukucao neki broj. - Zovem Džejd. Treba nam advokat.

- Očekuju vas u policiji u toku dana - reče upravnik.

- Moja devojka je detektivka - rekoh - videćete da neće biti ništa od svega ovoga.

- Za dobro svih vas se nadam da ste u pravu - reče upravnik - ali moramo ovo da istražimo. Prijatan dan vam želim.

Svi smo ustali, a stražar se pomerio sa vrata kako bi nas propustio.

- Izvinite - reče nam Džo kad smo ostali sami - ja sam kriv za ovo. Jesam tutnuo stražaru stotku, dva puta.

- Nemoj sebe da kriviš - odgovorio sam - svi smo želeli i da ga neko prebije na mrtvo ime.

- Samo što si se ti za to i pobrinuo - reče Tajson - baš kao i uvek, veliki brate.

- Hteo sam da pati zbog onog što ti je uradio - reče Džo.

- Razumemo - odgovorih.

Džo protrlja čelo. - Sranje. Kunem se bogom da nisam nikome platio da ga ubije,

- Znamo da nisi, Džo - reče Tajson - mrtav nam nije ni od kakve koristi.

- Čuj - rekoh - popričaćemo sa policijom, uveriti ih da nemamo nikakve veze sa Larijevim ubistvom i onda ćemo otputovati.

Tajson je bacio pogled na svoj telefon. - Džejd mi je poslala poruku. Uzeće nam advokata iz vrhunske advokatske kancelarije specijalizovane za krivično pravo. Naći ćemo sa njima u stanici. Sve će biti u redu.

Uzdahnuo sam. - Pa dobro, daj da završimo s tim.

*

Tajson i ja smo sedeli ukipljeni i čekali da se završi Džoovo saslušanje. Advokatica koju je unajmila Džejd, Ketrin Foks, sedela je sa njim u sobi za saslušanja. Pucnuo sam prstima leve ruke i udahnuo duboko. Osveživač prostora ispuštao je miris bora. Bio je to aseptičan miris, poput onog u kancelarijskim podrumima. Izvio sam leđa. Plastične stolice bile su neudobne.

- Zašto ovoliko traje? - upita Tajs kršeći ruke.

- Đavo će znati. - Naslonio sam glavu na zid i zažmurio. - Gde baš sad kad smo bili tako blizu...

- Ne misliš valjda da je Džo umešan u ovo? - začudi se Tajson.

Otvorio sam oči, - Ne mislim. Samo se nadam da će moći u to da ubedi i policajce. Ne izgleda sjajno to što je gurao stražarima stotke za Larijevo prebijanje.

Tajson uzdahnu. - Tačno, ali to ne dokazuje krivicu.

- Malo si se primio na Džejdin način izražavanja.

- Malo - pogledao je ka vratima. - Koliko li će ga zadržati tamo?

Kao odgovor na to, vrata se otvoriše i Džo se pojavi. Kosa mu je bila još raščupanija nego inače. - Tajse, sad hoće da popričaju sa tobom.

Tajson je ustao i klimnuvši glavom ušao u sobu za saslušanja.

Džo je seo pored mene, bled kao kreč.

- Smem li da pitam kako je bilo?

- Dobro su me iscedili. Sreća moja što sam imao advokata. Ali nemaju ništa zbog čega bi mogli da me zadrže. Stražar za koga misle da je ubio Larija je nestao, a on nije jedan od dvojice kojima sam plaćao za prebijanje.

- Jesi li im rekao za to?

- Jesam. Advokatica me posavetovala da govorim istinu.

- Hoće li biti problema zbog podmićivanja stražara?

- Ne, to ih ne zanima, hvala bogu. Nikad više neću tako mahati parama. Doduše, nije da se za ovo kajem.

- U redu je. Hajde da završimo sa ovim sranjem i napokon se pobrinemo za Matijasa jednom zauvek.

Džo je protrljao šake, spuštenog pogleda. - Ne mogu, Raje. Naložili su mi da ne idem iz grada jer će možda imati još neka pitanja.

- Sranje! - Nisam krivio brata zbog podmićivanja stražara, ali to nam je svakako poremetilo planove.

Nismo više pričali, a ubrzo se i Tajson pojavio na vratima.

- Uh - začudi se Džo - mene su mnogo duže zadržali.

- Ja sam samo jednom bio kod Larija u zatvoru, a i tad sam odlepio pa se nisam dugo zadržao. Nisu imali mnogo pitanja za mene.

Iznenadujuće je bilo što ga nisu pitali šta mu je Lari uradio - ili navodno uradio. Činilo se da je Tajson mogao imati jednako dobre razloge kao i Džo, ako ne i bolje, da smakne Larija, ali nisam hteo to da potežem.

- Rajane? - advoktica promoli glavu iz sobe. - Spremni su za tebe.

Udahnuo sam duboko. - U redu. - Ušao sam u sobu. Zidovi su bili sterilno beli. Na jednoj strani nalazilo se veliko ogledalo. Dvostrano? Vrlo verovatno. Odoleo sam porivu da se iskrevelijim ka ogledalu. Soba je čak i mirisala sterilno, kao da je upravo prebrisana alkoholom.

Za stolom je sedeo neki čovek u civilu. Ustao je. - Gospodine Stil, ja sam detektiv Endru Bendžamin. Molim vas, sedite.

Seo sam, a Ketrin se smestila pored mene.

- Ovo je rutinsko saslušanje. Nema razloga za nervozu.

Nisam ni bio nervozan - bar ne zbog sebe - mada im je možda moje nestrpljenje da odem iz grada izgledalo kao nervoza.

- Samo ću vas zamoliti da iskreno odgovorite na moja pitanja, osim u slučaju da vas advokat posavetuje da ne odgovorite. Da li ste me razumeli?

Nisam glup. - Da.

- U redu. Imam spisak posetalaca iz zatvora. - Osvrnuo se na onih nekoliko mojih poseta Lariju Vejdu. Pitao me za te posete, a ja sam mu odgovorio prisećajući se što sam bolje mogao.

Detektiv je bio prozed i proćelav čovek srednjih godina. Najverovatnije je poznao Rubi, mada nisam hteo da je pominjem.

Međutim, on jeste. - Poslednji put kad ste bili kod gospodina Vejda, sa vama je bila i detektivka Rubi Li. - Jeste.

- Zašto je detektivka Li išla sa vama? Ne radi na tom slučaju.

- Ona mi je - pročistih grlo - verenica. - Je li? To nismo znali.

- Tek što smo se verili. - Mada, još nije ni pristala, ali to je bila sitnica za koju sam nameravao što pre da se pobrinem.

- Čestitam!

- Hvala! - Nisam hteo da mu kažem da je Rubi bila lično umešana u slučaj. Mada, verovatno je to već i sam znao.

- Gospodine Stil, mislim da nemam više pitanja. Hvala na iskrenosti. Slobodni ste.

Ustao sam. Nije rekao da ne smem da odem iz grada. Okrenuo sam se ka Ketrin. - Moramo na put. I to hitno.

Ona se obrati detektivu Bendžaminu. - Pretpostavljam da se slažete da Tajson i Rajan Stil mogu da odu iz grada.

On klimnu glavom. - Mogu. Samo Džona Stil mora da nam ostane na raspolaganju. Ne bih rekao da ću za Rajana i Tajsona imati neka dodatna pitanja.

Odahnuo sam s olakšanjem. Džo možda nije mogao da mrdne - a pošto je Melani trudna, to i nije bilo tako loše - ali Tajson i ja smo mogli da krenemo.

Zajedno ćemo pronaći oca i srediti Teodora Matijasa.

knjige.club

2.

Rubi

- Nemoj da pucaš, Rubi - reče otac dok mu je kapljica znoja klizila sa čela. - Ako me ubiješ, nikad nećeš naći Breda Stila. Nikad nećeš naći Ćinu.

- Otkud ja znam, možda su već mrtvi.

- Nisu. Oboje su živi, a ja mogu da te odvedem do njih.

- Nimalo ti ne verujem. Ti si već ružna prošlost. - Umirila sam ruku uz neodoljivu potrebu da bacim pogled oko sebe. Nisam verovala da moj otac ima saučesnike - uostalom, Simpson je već mrtav, a Vejd u zatvoru - ali nešto me kopkalo da se okrenem. Počela sam lagano da uzmičem ka najbližem zidu.

- Nećeš me ubiti - reče on - zato što sam ti potreban. Pošto je Lari Vejd mrtav, samo ja...

- Molim? Vejd je mrtav? - Stegla sam oružje još jače kako mi ne bi zadrhtala ruka. Ako je Lari mrtav, to znači da Rajan i njegova braća neće dobiti potrebne odgovore. Moj otac im je jedina šansa.

- Tako je, a to znači da sam ti potreban živ. Odlazimo odavde zajedno, i to odmah.

- Kako da ne. Ne idem nigde sa tob...

Nekakva vlažna maramica mi je u tom trenutku prekrila usta i nos. Instinktivno sam udahnula i osetila miris crnog vina, ruma i hemikalija. Bio je to vonj truleži, istovremeno nekako sladunjav.

Hloroform.

Eh, da sam se samo okrenula onda kad sam osetila potrebu da to uradim.

Ispustila sam pištolj i zgrabila tog čoveka iza sebe. Nisam imala pojma ko je.

Otac mi se zamaglio pred očima.

Ne udiši. Ne udiši.

Pamučno platno je bilo natopljeno nečim otužno slatkastim.

Ne udiši. Ne udiši.

Ali morala sam. Udahnula sam i izgubila tlo pod nogama. Stropoštala sam se na pod. Otac i još jedna nejasna figura nagnuli su se nad mene. Zažmirila sam, ali nisam uspela da razaznam crte lica.

A onda sam utonula u mrak.

*

Rajan je u mene prodirao u ritmu. - Volim te, Rubi. Volim te, dušo. - Njegove reči su pratile ritam prodiranja.

Volim te. Volim te.

A onda...

Osetila sam pulsirajuću glavobolju, poput basa u ritmu otkucaja srca. Nešto hladno i teško mi je pritiskalo obraz. Ckiljila sam, ali nisam videla ništa osim sivila. Jezik mi je bio zalepljen za nepce. Pokušala sam da ga pomerim, ali nisam mogla. Lagano sam odlepila jezik.

Imala sam utisak da sam ogulila sloj sluzokože dok sam ga odvajala od nepca.

Voda. Bila mi je potrebna voda.

Malo sam raširila oči. I dalje sivilo. Ali nešto je stajalo na oko metar od mene. Neki beli obris. Vonj truleži lebdeo je u vazduhu, kao pored hrpe đubriva.

Zažmurila sam pokušavajući da se orijentišem. *Gde sam to? Vodila sam ljubav sa Rajanom...*

Ne, to je san. Poslednje čega se sećam bilo je...

- Hej - obrati mi se neko tiho - jesi li budna?

Bio je to ženski glas. Pokušala sam da posegnem za belim obrisom. Začkiljila sam kako bih bolje videla. Bio je to... bokal. *Možda u njemu ima vode!* Moja osušena usta su se poradovala. Ponovo sam pružila ruku - *zašto je sve naopako?* - ali ruka nije saradivala. Signali iz mozga nisu dolazili do udova. Onda mi se šaka zgrčila, a ruka malčice pomerila, a zatim i druga.

- Pomogla bih ti kad bih mogla - začu se opet glas. Nije mi bila potrebna pomoć. Samo mi je bilo potrebno da sve bude normalno okrenuto. *Šta se to događa?*

Celo telo me je bolelo. Nije to bio oštar, probadajući bol, već opšta slabost, poput one koja se oseća nakon groznice. Nešto nije bilo u redu.

- Bićeš dobro - reče mi taj ženski glas. - Mnogo mi je drago što si ovde, Rubi.

Rubi? Da, ja sam Rubi. Ona me poznaje?

Dok su mi se oči privikavale na sivilo spazila sam jednu figuru okrenutu naglavačke. Zašto je sve tako izokrenuto? Ponovo sam pokušala da se pomerim, a onda osetila kako me nešto grebe po licu. Pokušala sam rukom da odagnam grebanje, ali nisam mogla da je pomerim. Nisam uopšte osećala drugu ruku.

Koji đavo...

A onda mi je sinulo - ležala sam na sivom betonskom podu, a jedna ruka mi je bila ispod tela. Zato je sve bilo naopačke.

- Polako. Bićeš dobro. Opijat je počeo da popušta. Opijat?

Tačno. Hloroform. Delići sećanja su mi se polako vraćali. Otac me je uspavao i odveo ko zna kud.

Trebalo je da ubijem skota kad sam već imala priliku. Trebalo je da povučem obarač. Trebalo je...

- Gde smo to? - upitala sam. Odnosno, to sam htela da pitam, ali ono što sam izgovorila više je zvučalo kao "gee sooo".

Ali izgleda da me je razumela. - U spavaonici. To jest, oni ih tako zovu, iako su ovo pre zatvorske ćelije.

Zatvorske ćelije? To me je razmrdalo. Protresla sam ukočene udove, nekako se sastrugala sa poda i namestila u polusedeći položaj.

- Blago tebi - reče mi glas - ti još nisi u lancima. Začkiljila sam ka njoj dok su mi se oči privikavale na tamu. Bila je u pohabanoj majici i trenerci. Jedna ruka joj je bila okovana i zakačena za lanac čiji drugi kraj nisam videla.

Spustila sam pogled na svoje ruke i noge. Govorila je istinu. Nisam bila vezana. Još sam bila u odeći s posla, a kosa mi je bila umršena na potiljku i ramenima.

Mozak mi još nije radio kako treba, ali fiziološke potrebe su nadvladale. Pružila sam ruku ka bokalu. Hvala bogu! Bio je pun vode. Možda je u njemu bilo još opijata, ali u tom trenutku nisam marila. Žeđ je vladala mnome.

Gutala sam tečnost koja mi je curila niz bradu i po majici. Posle nekoliko sekundi sam se prisilila da se zaustavim. Nisam htela da mi pozli. Zaboravila sam kad sam poslednji put jela.

Rukavom sam obrisala bradu i pogledala po mračnoj sobi. Klozetska šolja i umivaonik stajali su u jednom uglu kao i nešto dronjave ćebadi. Zidovi su bili od sivih betonskih blokova. Tlo poda mnom je bilo tvrdo i sivo, poput nezavršenog podrumskog poda. Na jednom zidu bila su vrata, a na drugom mali prozor sa rešetkama.

Kroz njega nije ulazila svetlost, te mora da je bila noć.

- Gde smo? - ponovo sam pitala.

- Rekla sam ti, u spavaonici.

Odmahnula sam glavom i time pojačala silinu bubnjanja u slepoočnicama. - Ma ne to, mislim - gde smo, da li sam još u Koloradu?

Ona frknu sa podsmehom. - U Koloradu? Rubi, daleko smo od Kolorada. Nisam baš sigurna gde tačno, ali negde smo na Karibima.

Na Karibima? Šta koji moj... Ne, nemoguće. Nisam toliko dugo bila u nesvesti. Sigurno je nisam dobro čula.

Još uvek je pričala, ali nisam mogla da razaberem reči. Njen glas me kopkao. Već sam ga negde čula, što je logično pošto mi se obraćala imenom.

Protrljala sam slepoočnice kako bih malo smirila pulsiranje. Još uvek nisam jasno videla. Ta žena je izgleda bila plavuša. Kosa joj je bila vezana, ali nisam mogla da joj prepoznam lice. - Odakle se znamo?

- Zar se ne sećaš? Upoznale smo se na Jamajci. Ja sam Džulijet.

3.

Rajan

- Rubi? Rubi! - Vrata njenog stana nisu bila zaključana pa sam ih gurnuo kako bih ih otvorio. Tajson je išao za mnom. - Gde si?

Bilo je skoro pet popodne, a još se nije javila iako sam joj na svakih pola sata slao poruke.

Nije bila na poslu. Pozvao sam tamo i rekli su mi da je tog jutra dala otkaz zbog prepirke oko korišćenja odmora. Njeni nadređeni sigurno se nisu složili sa tim da tako brzo ponovo odsustvuje. Jedino što bi Rubi moglo naterati da da otkaz u policiji jeste hapšenje njenog oca.

Panično sam pretražio njeno malo prebivalište. - Gde li je, dođavola! - Živci su mi igrali dok me strah presecao.

- Smiri se, Raje - reče Tajson dok je prolazio kroz kuhinju - siguran sam da je sve u redu.

- Ništa nije u redu, Tajse. Odgovorila bi mi na poruke da jeste. Za boga miloga, sinoć sam je zaprosio!

Tajson poskoči od iznenađenja i prostreli me pogledom. - Šta si uradio?

- Zaprosio sam je.

- Stvarno? Pa to je sjajno.

- I nije baš. U stvari, još nije pristala. - Pretresao sam stan kao onda kad sam pronašao onu feminističku knjigu ispod kauča.

- Daj, Raje, ne preturaj, nisi stručan, uništićeš tragove koje bi policajci mogli da pronađu, ako ih i ima.

Hiljadu mogućnosti mi se uskovitlalo u mozgu, a nijedna nije bila dobra. Najbolje od svega što mi je prolazilo kroz glavu bila je mogućnost da je Rubi zbrisala zato što se uspaničila zbog prosidbe.

Da se to desilo bilo kog drugog dana, bio bih očajan ako bi se ispostavilo kao tačno. A sad? To mi je bila najbolja opcija, a samim tim, znao sam da ipak nije to u pitanju.

- Traži nešto, bilo šta - rekoh. - Matijas je sigurno bio ovde. Sigurno ju je on odveo.

- Pozvaću policiju. Možda oni mogu da lociraju njen telefon.

- Pod uslovom da ga je ponela - stisnuo sam pesnice. - Ona nigde ne bi otišla bez telefona i pištolja, ali šta ako je... - nisam imao snage da završim rečenicu. Zbilja, šta ako? Šta ako se desilo nešto od svega što se moglo desiti? Otac joj je ludak. Najverovatnije je on naručio ubistvo Larija Vejda. Ostao je sam i, ako je Rubi bila u pravu, ponestalo mu je novca.

Tajson je završio telefonski razgovor. - Policija će uraditi ono što je u njihovoj moći.

Bio sam siguran da hoće, ali i da to neće biti dovoljno.

- Prokletstvo! - sručio sam se na kauč spuštenog pogleda. Jastučići su se razdvojili pod mojom težinom i između njih se pomolilo nešto sjajno. Nešto zlatno.

Pružio sam ruku da ga dohvatim. Srce mi je ubrzavalo kao što ubrzava avion pred poletanje. - Vidi šta sam našao. Tajs je seo pored mene. - Šta je to?

Dao sam mu da pogleda. - Vidi sam.

Uzeo je težak osamnaestokaratni prsten i zagledao ga. - Nek sam proklet!

- Njen otac je bio ovde. Oteo ju je. Znam da jeste. Daj mi da pogledam to.

Tajson mi je vratio prsten. Bio je isti kao prsten Toma Simpsona. Pogledao sam unutrašnju stranu. I na njoj su bili urezani isti nerazumljivi simboli, ali i još nešto čega nije bilo na Tomovom prstenu.

Krv mi se sledila u žilama.

Na prstenu je elegantnim slovima bilo ugravirano ime. Bredford Stil.

*

Dvadeset četiri sata kasnije Tajson i ja smo stigli u Kingston na Jamajci.

Kad sam udahnuo vlažan tropski vazduh prožet slatkim mirisom manga i jasmína, malo sam se smirio.

Pomahnitao sam zbog Rubi. Nisam prestajao da mislim na nju dan i po, ali sad me je obuzeo mir.

Znao sam da ćemo je tu pronaći.

Čekala su nas dva čoveka - vozač limuzine koji je preuzeo naš prtljag, i privatni detektiv kog smo unajmili.

Inspektor je bio krupan čovek, tamnosmeđe kose i širokog osmeha. Pružio nam je ruku. - Gospodo Stil, ja sam Redži Vilijams.

Tajson prihvati njegovu ruku. - Ja sam Tajson Stil. Hvala što ste pristali da se vidimo, gospodine Vilijams. Čuli smo da ste najbolji.

- Zovite me Redži - odgovori on sa jakim jamajkanskim akcentom - i da, dobro ste čuli. Rekao bih da imamo dosta posla pred sobom, ali ako novac nije problem...

- Nije - prekinuo sam ga.

- Dobro - reče Redži. - Unajmio sam jahtu na dve nedelje. Kapetan je poznat po diskreciji. Krećemo večeras. Bićete dvojica američkih turista, gređevinskih investitora, u obilasku manjih karipskih ostrva, a ja ću biti vaš jamajkanski vodič.

- Da li ste nekad radili nešto slično? - upitao sam.

- Naravno. Doduše, nikad ovako otmeno. Učestvovao sam u razbijanju nekoliko manjih lanaca trgovine belim robljem, ali na osnovu onoga što ste ml ispričali, rekao bih da ovde imamo posla sa nećim većim. Čuo sam za dve devojke koje su nestale iz hotelskog kompleksa *Odredište želja* za vreme vaše posete pre nekoliko nedelja. Otad su nestale još četiri devojke iz tri različita letovališta. Ovo se obično događa u talasima.

- Da li su ti lanci koje ste razbili imali uporišta na nekim drugim ostrvima? - upitao sam.

Redži odmahnu glavom. - Jedan je imao bazu ovde, na Jamajci, a drugi u Dominikanskoj Republici. Ima ih svuda, čak i tamo odakle vi dolazite.

Progutao sam pljuvačku. Iako sam znao da je to istina, izbezumila me pomisao na trgovinu ljudima u Sjedinjenim Državama. Ali sve se zaista dešavalo nama pred nosom.

Redži je nastavio: - Pošto ste me uverili da nećemo imati problema sa novcem, biće nam dostupno i više informacija. Imam doušnike koji nisu gadljivi na podmićivanje.

- Hajde da vidimo šta imaju da nam kažu pre nego što počnemo da ih potplaćujemo.

- Hajdemo - reče Redži - ali nećete verovati kako američki zelembaći podstiču navalu sećanja. Ljudi sa kojima ćemo razgovarati nisu baš društveni krem.

Ma nije valjda! Naravno da pošten svet ne može biti upućen u ovakve stvari. Nije nas to iznenadilo, a bogme vredeće svake pare ako budemo uspeli da se domognemo i jednom zauvek se rešimo Teodora Matijasa. Pošto su Tom Simpson i Lari Vejd otišli bogu na istinu, kad Teodor Matijas bude smešten iza rešetaka, Tajson će moći istinski da zaceli.

Svi ćemo moći da zacelimo.

Pa i Rubi.

Gde li je ona nestala? Zažmurio sam na tren. Ugledao sam njeno lepo lice. Oči su joj sijale... ali su se izobličile. Bile su ledenoplave. Strah. Rubi se plašila. *Naći ću te, dušo. Naći ću te i odvešću te kući.*

Kao što sam i mislio, policija nije uspela da dođe do bilo kakvih informacija o njenom telefonu. Došao sam u iskušenje da pitam Redžija da i nju potraži, ali mogla je biti bilo gde. Doduše, ko pita - ne skita.

Na brzinu sam prepričao Redžiju Rubin nestanak. Nešto je ukucao u telefon. - Videću šta mogu da učinim, gospodine. Hajde da vas smestimo na jahtu. Pred nama je cela noć plovidbe.

4.

Rubi

- Džulijet? - Pokušala sam da ustanem, ali sam pala na kolena i šake.
- Jebiga! - Osetila sam oštar bol na dlanovima koje sam ogrebala o hrapav beton.

- Polako - reče ona. Glas joj je bio hrapav, kao da je mnogo vrištala. Možda nije pila dovoljno tečnosti.

Vid mi je još bio zamućen, ali mogla sam da razaznam na njoj sivkastu i pohabanu majicu i trenerku. Ponovo sam začkiljila kako bih izoštrila pogled, te sam ovog puta malo jasnije videla njeno lice. Obrazi su joj bili upali za tih nekoliko nedelja koliko je nisam videla. Po bradi i čelu imala je kraste od posekotina. Desno oko joj je bilo uokvireno žutim, kao da je na tom mestu bleđala modrica.

- Treba malo vremena da droga sasvim ispari iz organizma,

- Droga? To je bio samo hloro... Oh, sranje. Otpuzala sam što sam brže mogla do klozetske šolje i napela se. Izbacila sam samo žuč. Od njene gorčine sam ponovo osetila nagon da povratim.

Kad li sam poslednji put jela? Pravila sam kajganu kod Rajana - bože, kako mi je bio potreban - i popila šolju kafe. Je li tako bilo? Naterala sam mozak da se razmrda. Da, onda sam otišla na posao. Nisu mi dali slobodne dane koje sam tražila, pa sam dala otkaz. Otišla sam kući da se spakujem i... Moj otac.

Moj otac me je tu doveo.

Ipak je nameravao da me proda u belo roblje.

Nije da sam bila iznenađena.

U misli mi se ušunja prizor - dve zamagljene prilike iznad mene.

Još neko... Neko je pomogao mom ocu da me omami i otme.

- Džulijet... - glas mi je bio hrapav kao i njen. - Muka ti je od droge. Gadno je kad prolazi dejstvo.

Bojim se da neće proći još nekoliko sati.

- Super - ponovo sam se izbljuvala u šolju.

- Volela bih da mogu da ti pomognem, ali ne mogu da se pomerim odavde.

Nije mi bila potrebna pomoć za povraćanje, ali bilo je lepo od nje što se ponudila.

Još jednom sam se napregnula, a onda se pridigla i pustila da me gravitacija spusti na leđa. Znoj mi je lio sa čela. Pokušala sam da podignem ruku kako bih ga obrisala rukavom, ali nisam imala snage.

- Koliko dugo sam bila...

Začutila sam jer su se vrata otvorila. Neko je ušao. Još uvek sam ležala nauznak, pa nisam mogla da vidim ko je.

- Jesi li spremna za malo zabave? - upita neki muški glas. Maskirano lice me je gledalo odozgo. - Raspada se, ali vidi ti to zgodno telo...

- Ona je zabranjeno voće, zar se ne sećaš? Jedva sam držala oči otvorene.

- A zašto bi bila zabranjena? - reče onaj koji je piljio u mene. - Niko ovde nije zabranjen.

- Ona jeste. Šefovo naređenje.

- Zar ne mogu bar malo da je nalupam? - oči su mu bile smeđe. Smeđe oči koje su sevale zlom.

- Jedino ako ne ostaviš tragove. Ali, Bade, ti uvek ostaviš tag.

Izvukla sam se. To nije loše, ali šta je značilo za... Jedva sam se pridigla u sedeći položaj. Drugi tip je okrenuo Džulijet i spustio joj trenerku.

- Hej - povikah dok sam ustajala - skloni se od nje, jebote!

- U redu je, Rubi - šmrcala je Džulijet - samo ga pusti da obavi šta ima.

- Ma, đavola ću da ga pustim! - jurnula sam, zapravo više sam se zateturala kao pijanac ka čoveku koji je otkopčavao farmerke.

Onaj drugi me zgrabi za ruku i zavrnu je toliko da sam vrisnula od bola.

- Pusti me, životinjo!

Uprkos naporu, nisam uspela da se oslobodim. Misli su mi još bile zbrkane, a on je bio dvaput krupniji od mene. Moje telo nije uspevalo da napravi nijedan pokret samoodbrane, jednostavno nije saradivalo.

- Ne mogu samo da stojim ovde i da ga pustim da te siluje!

- U redu je - ponovi ona. Ne. Uopšte nije bilo u redu.

Nije plakala. Nije ni cvilela. Zapravo, nije ni trepnula kad se zario u nju.

Odvratan smrad ispuni prostoriju punu vlage - memljivi smrad prljavih tela izmešan s vonjem prljavog novca i patnje. Mogla sam samo da gledam tu maljavu stražnjicu koja se ritmično pomerala. Mogla sam samo da gledam.

*

Obojica su je silovali.

Pokušala sam da ne gledam, da začepim uši kako ne bih čula njihovo graktanje niti bolno, bezglasno Džulijetino mirenje sa sudbinom.

Međutim, nakon silnih pokušaja da otvorim oči, sad mi se činilo da ih dve nevidljive čačkalice drže širom otvorenim, kao podignute zavese. Nisam mogla da skrenem pogled sa te katastrofe koja mi se odigravala pred očima, a nikako nisam mogla da je sprečim. Mogla sam samo da progutam mučninu koja je pretila da me savlada i pustim da mi se ta užasna scena ureže u pamćenje.

Džulijet se sručila u ćošak. Dopuzala sam do nje obuzeta krivicom. Mene nisu ni pipnuli. Zašto?

- Mogu li nekako da ti pomognem?

Ona tiho uzdahnu. - Volela bih da možeš. Volela bih da se vratim u onaj dan na plaži i da te poslušam. Nije trebalo da odem na onaj skuter.

To je tačno, ali nije vreme da joj to natrljam na nos. - Iako si to uradila i pogrešila, ovo nisi zaslužila. Ovo niko ne zaslužuje. - Pomogla sam joj da podigne trenerku.

- Nema veze - reče ona - nekad nas ostave ovako gole. Navikla sam.

Od njenih reči me podišla jeza. Na ovo niko ne treba da se navikne.

- Džulijet, moraš da mi pomogneš. Moraš da mi kažeš sve što znaš. Izbaviću nas odavde.

Okrenula sa ka meni i nasmejala se - grohotom, mada nekako ravnodušno. - Kako? Kako ćeš, dođavola, da nas izbaviš odavde? To je nemoguće. Veruj mi, sve sam probala. Pokušala sam da im se ulizujem, ali zbog toga su me samo još više tukli. Pokušala sam da odbijam hranu.

Nije ih bilo briga. Pokušala sam da urlam i vrištim dok nisam ostala bez glasa. Pokušala sam da ukradem telefon, pa su me uhvatili. Ovde nema ničega što bi se moglo upotrebiti kao alat ili oružje. Tu su samo umivaonik i šolja do kojih takođe ne mogu da dođem dok me oni ne odvežu.

Jebiga! Da mi je bar mozak bolje radio. Morala sam nešto sa smisliti. - Ko te je doveo ovde?

- Ona trojica - odgovori ona, pa odmahnu glavom. - Ne, nisu oni. Oni su nas doveli do broda. Posle toga ih više nismo videle. Ne znam ko me je ovamo doveo. Bila sam na još jednom mestu. Oni... - zaridala je.

Prvi put je pokazala neka osećanja.

- Ubili su Lisu. Snažno se opirala. Izujedala ih je. Složili su se da stvara previše nevolja, pa su je ubili.

Mislila sam da mi ništa neće biti mučnije od prisustvovanja Džulijetinom silovanju, ali prevarila sam se. - Otkud znaš? Možda su je samo nekud premestili.

- Zato što su me naterali da gledam! Tukli su je dok se nije onesvestila.

Uspela sam da progutam žuč koja mi je navirala u grlo. Proklete zveri! A moj otac je u svemu učestvovao...

Mučnina me savladala i jedva sam stigla do šolje. Ostao mi je gadan ukus u ustima. Desni su mi bile odvratno lepljive.

Nisam više zapitkivala Džulijet o Lisi, iako sam bila nekako morbidno znatiželjna. Morala sam da prikupim što više informacija ako sam htela da nas izbavim odatle. To ću uraditi kasnije, kad se malo smiri. Upravo su je silovali.

- Džulijet, rekla si da si ukrala telefon. Kako si uspela?

- Kad me jednom neko od njih... silovao, telefon mu je ispao iz džepa. Prekrila sam ga stopalom pre nego što je primetio.

- Jesi li nekome poslala poruku?

- Da, mami i Šejni. Samo te brojeve znam napamet - podrugljivo se nasmejala - svi su mi bili na brzom biranju, ništa nisam morala da pamtim. Bože, imati pa nemati... Eh... da samo mogu da vratim vreme...

- Koliko poruka si poslala Šejni? - Jednu, samo jednu. Otkucala sam "upomoć", ali su me uhvatili na delu pre nego što sam uspela da pošaljem još jednom - odgovori ona i pokaza na masnicu koja je bledela oko oka. - Ovim sam platila taj štos, ali vredelo je.

Hmmm. Šejna je dobila *dve* poruke sa sadržajem “upomoć” sa skrivenog broja.

- Poslala si joj samo jednu poruku? - Da.

Nisam imala objašnjenje za to, osim ako je sadističko kopile čiji je telefon ukrala, ponovo poslalo poruku. Zašto bi to uradio? Zašto bi iko od tih monstruma uradio tako nešto?

Nisam mogla sad u to da zalazim. Samo sam prišla Džulijet i pokušala da je utešim zagrljajem.

Začudo, nakon što je zaplakala za Lisom, ponovo je utonula u apatiju. Mada, nije odbila zagrljaj.

- Sve će biti u redu - ponovila sam - izbaviću nas odavde.

Spustila je glavu na moje rame. - Nećeš. Pomirila sam se s tim da je ovo sad moj život.

Uhvatila sam je za ramena i naterala je da podigne glavu kako bi me pogledala u oči. - Neću više to da čujem. Ovo nije tvoj život. Ti ovo ne zaslužuješ.

- Ali, sama sam...

- Prestani! - jedva sam se uzdržala da je ne prodrmusam. Doduše, nisam ni imala snage. - Pobeći ćemo odavde. Tek od skoro me nema. Ljudi će me tražiti kad shvate da me nema. Naći će me. A kad me nađu, naći će i tebe.

- Ako nas nisu dosad našli, neće nas ni naći.

- Gluposti. Moj dečko i njegova braća će prevrnuti nebo i zemlju. Uostalom, mene su tek oteli.

Ostala je ravnodušna na moje reči. - Rubi, juče su te doveli.

5.

Rajan

Jahta je bila oličenje luksuza. Dva raskošna apartmana za nas dvojicu i kraljevski za Redžija. Na usluzi nam je bila četvoročlana posada, uključujući i kuvara. Redži im je prodao priču da smo braća iz Amerike koja žele da kupe nekretnine na Karibima, po mogućstvu privatno ostrvo.

Imali smo kraljevski doček na ukrcavanju, bocom dom perinjona smo nazdravili avanturi. Mada ni Tajsonu ni meni nije bilo do slavlja držali smo se uloge i prihvatili po čašu šampanjca.

Kad smo se ukrkali, kuvar je spremio jamajkansku dinstanu piletinu sa kupusom i bamijama. Nisam mogao da se otmem utisku da bi moj stari kaberne dobro išao uz ovo jelo - da mi je uopšte bilo do jela. Za desert smo imali uštipke od banana.

Tajson i ja smo sve smazali kako bismo što vernije odigrali ulogu, iako nijedan od nas nije bio gladan. Taj obrok, u kom bih inače uživao, bio mi je bljutav poput blata.

Posle večere, dok je posada pospremala, Tajson i ja smo izašli na palubu kako bismo napravili plan sa Kedžijem. Vazduh je mirisao na so, a voda je bila plava kao Rubine oči.

Rubi. Moja duša. Kako sam samo želeo da zajedno sa njom uživam u lepoti mora. Bez nje, i bez ikakve predstave o tome šta se sa njom desilo, nisam mogao ni u čemu da uživam.

- Putovaćemo noću, kako ne bismo pobudili sumnju - reče Redži - ali važno je da budemo na oprezu. Neko od nas uvek mora biti budan. Daću sve od sebe, budući da znam za čim tragam, ali čak je i meni ponekad potreban san.

- Jasno - složio se Tajson.

- To neće biti problem. Evo, ja ću stražariti. - Sklonio sam kosu sa očiju. - Ionako neću moći da spavam sve dok ne budem znao da je Rubi na sigurnom.

- Jesi li siguran? - upita Redži. - Da, siguran sam. Vi možete da dremnete. Biću je dobro ovde, na palubi.

- Neću da te ostavim samog - reče Tajson - hajde da popijemo po jednu pred spavanje, brate.

- Čujte - umeša se Redži - nema svrhe da obojica budete budni. Moramo da se smenjujemo, jedino je tako moguće.

- Samo hoću da popijem piće sa bratom, ništa strašno. Posle toga ću u krevet, važi?

- Vas dvojica ste glavni - reče Redži - ja samo pokušavam da vam što više olakšam.

- Razumem - rekoh ja - pobrinuću se da ode na spavanje.

- Vaša je stvar koliko ćete spavati. Samo, znajte da ovo neće biti lako, spavali ili ne.

- Ne seri - promrmljah sebi u bradu kad nas je Redži klimanjem glave pozdravio i sišao sa palube.

- Jesi li za piće? - upita me Tajson. Odmahnuo sam glavom. - Moram da ostanem budan.

- Neću ni ja ništa da pijem. To sam rekao samo kako bih pred Redžijem imao izgovor da ostanem malo nasamo sa tobom.

- Da li mu veruješ?

- Ima dobre preporuke. Doduše, imali smo samo jedan dan da nađemo nekoga, a malo mi je sumnjivo to što je odmah bio dostupan. Deluje mi pošteno, ali ipak ću i na njega motriti krajičkom oka.

- I ja - složih se - kao i na posadu. Kad je reč o njihovoj diskreciji, možemo samo da držimo Redžija za reč.

Tajson je klimnuo glavom češući se po čekinjavoj bradi. Zatim se okrenuo ka meni. - Hvala što ovo radiš, Raje. Hvala što mi pomažeš da konačno sve ovo ostavim iza sebe.

- Hej, odavno se više ne radi samo o tebi, a sve i da je tako, znaš i sam da bih bio uz tebe, brate. I dalje si moj heroj.

Iako sam tek nedavno saznao da me nije Tajson spasao zle kobi onog dana, već najverovatnije moja majka, ipak sam mu bio dužnik. Pokušao je da mi pomogne da pobeegnem, a da sam bio veći i jači, i ja bih to za njega uradio.

Tako treba braća da rade.

To su Tajsonove reči, nakon što nam je rekao da bi rado prošao kroz pakao, samo da nas dvojicu poštedi.

Iako mi je polubrat, vezani smo nečim mnogo jačim od krvne veze... sva trojica.

Klan Stilovih. To smo mi.

Nekada davno verovao sam da moj otac ne bi mogao da bude deo bilo kakvog drugog klana osim našeg, klana Stilovih.

Izvukao sam iz džepa prsten Budućih zakonodavaca.

Nisam više verovao u to.

Udružio se sa grupom sociopata još pre nego što se iko od nas i rodio.

Tajson je ćutao. Uvek mu je bilo neprijatno kad bih ga slavio kao heroja, mada se sad već mnogo bolje osećao zahvaljujući njegovoj supruzi Džejd i Džoovoj supruzi Melani koja ga je lećila.

Konačno je progovorio: - Je li to tatin prsten?

- Da. Ne znam ni zašto ga nosim sa sobom. Tomov je dole u kabini, u sefu. Ali ovaj... - bacio sam ga uvis, pa ga uhvatio. Bio je težak.

- Razumem... Čudno je kad pomisliš da ti je u rukama nešto što je pripadalo, ili možda još pripada, tati. Nikad ga nismo videli na njegovoj ruci. Ni u ludilu nismo mogli pomisliti da bi on mogao da nosi tako nešto.

- Uopšte nije bio onakav kakvim smo ga smatrah - rekoh - budući da je povezan sa ljudima koji su nosili ovakvo prstenje.

- Šta misliš, otkud prsten u Rubinom stanu?

- Nema sumnje da ga je Matijas tamo ostavio. Nekako ga se domogao i podmetnuo ga. To dokazuje da je bio u stanu kad je Rubi oteta. Ispreturao sam ceo stan onda kad sam našao knjigu Meri Vulstonkraft, ali tad nisam naišao na prsten.

- Kako li se Matijas uopšte dočepao tatinog prstena?

Frknuo sam. - Đavo bi ga znao. Ali jedno znamo - niko od nas nikad nije video ovaj prsten na tatinoj ruci, iako je po svoj prilici njegov, budući da ga je nosio na onoj slici članova kluba iz godišnjaka. Možda je bio kod Matijasa još od srednje škole, kad se tata povukao iz njihovih poslova.

- Ako se uopšte i povukao - dodao je Tajson nakrivivši glavu na stranu. - Više ne znam u šta da verujem. Sve ovo sa njim i Vendi...

Vendi. Moja luda majka. Vendi Madigan. Luda kao struja, a genijalna kao Ajnštajn. Fatalna kombinacija. Ona je stajala iza svega, a sudeći po

saznanjima do kojih smo došli, simbol na prstenju predstavljao je upravo nju - zlu ženu.

Protrljao sam prsten. Bio je isti kao Tomov, osim što je sa unutrašnje strane bilo ugravirano drugo ime. Prešao sam prstima preko crnog oniksa i izuvijanog ženskog simbola sa strane, pa onda preko zadnje strane samog prstena i...

Šta?

Napipao sam nešto hrapavo. Prsten je naspram kamena bio izgraviran spolja.

Nisam mogao dobro da vidim jer je bio mrak, a teško da bi se i na svetlu mogli razanati sićušni simboli.

- Tajse, vidi ovo. - Šta?

Pružio sam mu prsten. - Nešto je ugravirano na prstenu, sa spoljašnje strane. Ne sećam se nečeg sličnog na Tomovom prstenu.

- Postoji samo jedan način da saznamo - reče Tajson. - Hajde da uzmemo Tomov prsten i da ih uporedimo.

- Trebalo bi da ostanem na straži, a prsten je dole u kabini, u sefu - rekoh pružajući mu ključ od svoje sobe. - Šifra je Mardžin rođendan.

- Razumeo. Brzo se vraćam.

Posle deset minuta, Tajson se vratio sa prstenom.

- Ne vidim ništa na ovom prstenu.

Uzeo sam prsten kako bih ga pregledao. Bio je u pravu. Ništa.

- Moram bolje da pogledam ove gravure - reče on. - Potrebno nam je osvetljenje... a i lupa, verovatno.

- Morali bi da imaju lupu u kabini, zbog mapa i sličnih bakrača. Možda imaju i baterijsku lampu. Idem da vidim.

Ponovo ga nije bilo desetak minuta. Vratio se sa lampicom i nekoliko lupa.

- Ova je najjača - pružio mi je jednu zajedno sa prstenom. - Pogledaj, ja ću da ti osvetlim.

Zastao sam na trenutak pitajući se da li će svetio baterijske lampe usred karipskog mraka izazvati sumnju, ali ipak je pobedila radoznalost. Približavao sam i odmicao lupu sve dok nisam mogao jasno da vidim graviru. Preda mnom se pojavio niz brojki.

Srce mi je zamalo stalo.

- Neka sam proklet!

6.

Rubi

Juče su te doveli.

Moj, još uvek zamagljeni um, nije uspevaao da poveže Džulijetine reči.

Juče?

Koliko dugo me držalo dejstvo hlороформа? Nije ni čudo što mi je pozlilo.

- Sećaš li se ko me je doveo?

- Ne. Kad su me doveli, već si bila ovde. Ležala si na podu bez svesti. Po prozoru znam da je prošao ceo jedan dan. Dovedi su me negde u ovo vreme juče. Pretpostavljam da su te doveli malo pre nego mene, ali iskreno, ne znam. Možda si i duže ovde.

Zatresla sam glavom kako bih podstakla moždane vijuge. Dehidrirala sam. Otud neutaživa žeđ, a delimično i zamagljen vid. Ali nema šanse da sam samo od hlороформа toliko dugo bila u nesvesti. Tolika doza bi me ubila. Nečim drugim su me omamili. Pregledala sam nadlaktice u potrazi za ubodom ili bolnim mestom na kom su mogli nešto da mi ubrizgaju, ali uzalud.

Bože, šta li su mi to dah?

Šta mi je to dao moj rođeni otac?

Suzbila sam nalet mučnine i dohvatila bokal s vodom. Bio je skoro prazan. Sve sam iskapila.

- Uskoro će doneti hranu.

Fuj, hrana. Ali ješču. Moram da jedem. Moram da povratim snagu. Ako sam tu provela već dvadeset četiri sata, neophodno mi je okrepljenje.

Odmakla sam se od Džulijet. Vreme je da se uozbiljimo. - Moraš da budeš sasvim iskrena prema meni. Reci mi šta se tačno dešavalo otkad si stigla.

Pogled joj se zamaglio. - Da li je Šejna uspela da se izvuče?

Nije znala? Džulijet je poslala poruku drugarici, ali nije imala prilike da vidi da li joj je odgovorila, pošto su joj uzeli telefon. Kako se ispostavilo, nije ni odgovorila.

Pokušala sam da se nasmešim, mada nisam bila sigurna da su mišići na mom licu sarađivali. - Da, uspela je.

- Hvala bogu! Sve vreme sam se nadala, iako su nam rekli da se udavila. Nisu znali da je odličan plivač.

- Malo je falilo da se udavi. Srećom, neki meštani su je spazili i izvukli na svoj čamac. Dovedi su je do hotela.

Oči su joj zasuzile. - Tako je hrabra. Mnogo hrabrija nego što ću ja ikad biti.

- Slušaj me - usta su mi bila suva, a glas promukao od dehidriranosti i stomachne kiseline, te sam jedva govorila - ti si hrabra. Čuješ li me? Vidi šta si sve preživela.

Ona se zaturila, zažmurila i duboko uzdahnula. - Nisam ja hrabra. Lisa je bila hrabra. Nije htela da se preda.

- Lisa je mrtva - rekoh dok mi se glavobolja osvetoljubivo vraćala. - Žao mi je ako sam gruba, ali ne dolazi u obzir da i mi tako završimo. Ti si dala sve od sebe kako bi preživela.

- Lako je tebi da to kažeš.

- Da, meni je lako. - Džulijet možda još nije bila spremna da čuje istinu, ali morala sam da joj kažem kako bih je ubedila da ima načina da se izvučemo iz tog pakla. - Prepuštena sam samoj sebi od petnaeste godine jer je otac pokušao da me siluje. Srećom, uspela sam da pobegnem, ali veruj mi da život petnaestogodišnjaka na ulici nije pesma.

- Žao mi je - reče Džulijet - nisam to mogla ni da pretpostavim. Tako si pribrana.

Ne verujem baš da sam u tom trenutku izgledala pribrano. - Nikome nije bilo lako. Mogla bih da ti ispričam priče zbog kojih bi svoje trenutno stanje smatrala čistim luksuzom. Nemoj pogrešno da me shvatiš. Ne zaslužuješ ovo, i izbavićemo te odavde. - Dotakla sam je po podlaktici. Bila je hladna i lepljiva. - Nemoj da odustaneš. Uradi sve što je potrebno kako bi ostala živa, jer jedino tako imaš šanse.

- Znam, ali Lisa je bila tako hrabra.

- Jeste, ali nje više nema. Poslednje što je videla bilo je ovo jezivo mesto. Obecavam ti da će, kad dođe vreme, tvoji poslednji dani biti mnogo lepši.

Džulijet nije imala pojma da li joj to ozbiljno govorim. Osećala sam se odgovornom još otkad su Lisa i ona nestale. Pokušala sam da ih nagovorim da me poslušaju, da uvide da su naivne, ali nisu me poslušale i otišle su. Onda sam otkrila da je moj otac umešan u otmicu i sa Melani razgovarala o razlozima zbog kojih sam osećala odgovornost za očeve postupke.

- Ne možeš to da mi obećaš.

- Mogu. - Ako im je moj otac rekao da sam zabranjena, to sam mogla da iskoristim kako bih zaštitila Džulijet. Misli su mi se malo-pomalo razbistrile. Još kad budem jela...

Vrata su se u tom trenutku otvorila. Na njima se pojavio maskiran čovek sa poslužavnikom. Nisam mogla da razaznam da li je to onaj isti koji je silovao Džulijet.

- Pojedite sve, devojke - rekao je. Zatim se obratio Džulijet: - Vратиću se za pola sata da te pustim na klonju - pa izašao.

Otpuzala sam do poslužavnika.

- Gurmanska gozba, zar ne? - reče Džulijet bezizrazno.

- Šta god da je, moraš da jedeš. Obe moramo da povratimo snagu. - Podigla sam foliju i ugledala dva sendviča bageta i dve flašice vode. Uzela sam sendvič da vidim sa čime je - kikiriki-puter i džem. Nije mi to baš omiljeni obrok, a nije ni naročito hranljiv. Sve sami ugljeni hidrati, a još i baget. To je dobar trenutni izvor energije, ali nema proteina koji drže duže, ako se zanemari ono malo kikiriki putera.

Odjednom sam shvatila da sam izgladnela. Odnela sam poslužavnik do Džulijet i pružila joj sendvič. Uzela sam drugi i svojim sendvičem dodirnula njen. - Živeli.

- Polako jedi - posavetovala me je. - Samo dvaput dnevno donose hranu, i to vrlo malo. Ali neke devojke dobijaju i manje. Lisa je jela samo jednom dnevno kad su je proglasili problematičnom.

Dirnuo me njen savet. Zagrizla sam sendvič. Džem je bio sladak, neprepoznatljivog ukusa, boje trule višnje. Ko zna od čega je.

Morala sam da se pobrinem da dobijemo bolju hranu. Tražiću da vidim oca. Možda će ih to malo zabrinuti.

Plan je polako počeo da mi se razvija u glavi. Kada dođu da odvežu Džulijet kako bi otišla u toalet, ja ću -

Brzo sam osmotrila da li u sobi ima skrivenih mikrofona ili kamera. Pratila sam razvoj najsavremenije tehnologije za nadzor, iako policija

nikad nije mogla da je priušti. Možda nisam mogla dobro da vidim golim okom, ali sam se usredsredila i pregledala svaki milimetar zidova, naročito obraćajući pažnju na prozorsko okno.

Ništa se nije videlo, ali dobro sam znala svog oca. Sigurno odnekud sluša i posmatra. Nisam smela da rizikujem i saopštim Džulijet svoj plan.

- Obično nam daju kikiriki puter i džem - rastavila je Džulijet - i to na bajatom hlebu. Danas je svežiji nego inače. Pitam se da li je to zbog tebe.

- Zašto bi bilo zbog mene?

- Očigledno ne smeju da te pipnu. Kako si to uspela?

Zaustila sam da joj kažem za oca, ali sam se predomislila pre nego što mi je izletelo. Ako zaista sluša, nisam htela da zna da sam joj rekla. - Nemam pojma, sigurno će uskoro i na mene doći red.

- Ne znam baš - reče ona - Lisu i mene su silovali još na brodu, pre nego što smo i stigle dovde. Izgleda da ti imaš privilegije. - Uprkos tim rečima, ton joj je i dalje bio potpuno ravnodušan.

- Ako i jeste tako, nemam pojma šta je razlog.

Nije mi se sviđalo što je lažem, ali morala sam dobro da pazim šta pričam sve dok ne budem sigurna da nas niko ne sluša. Žarko sam želela da pitam Džulijet da li prisluškuju, ali možda nije ni znala, a ako stvarno prisluškuju, nisam htela da im pokažem da sam posumnjala.

- Koliko je devojaka bilo na brodu? - upitala sam. Progutala je sažvakani komad hleba. - Poprilično...

Ne znam tačan broj, ali to i nije najgore od svega...

- Šta je najgore od svega? - upitala sam u nadi da neće reći ono što sam pretpostavljala.

- Bilo je i dece, dečaka i devojčica. Čuli smo njihove vriske... - spustila je sendvič. - Ne mogu ovo sad da pojedem.

- Znam da ti je teško da pričaš o ovome. Veruj mi, razumem. - Samo je potvrdila ono što sam već znala. Trgovina kojom se bavio moj otac nije obuhvatala samo odrasle.

- Ne mogu, Rubi. Ne mogu da pričam o tome.

- Moraćeš, ako hoćeš da pobegnemo odavde. Moraš da mi kažeš sve što znaš.

Uzdahnula je. - Pokušaću.

- Bravo. Pričaj tempom koji ti odgovara. Šta je bilo sa momcima na skuterima?

- Odvezli su nas do broda. Nekoliko muškaraca nas je odvuklo sa skutera na brod.

- Dobro. Kako su oni izgledali?

- Većinom su bili crnci sa karipskim naglaskom. Dvojica su bili belci, možda Latinoamerikanci. Ne sećam se dobro.

- Jesu li oni nosili maske?

- Nisu. Ali kad smo stigli u kamp - tako ga zovu - tamo su svi nosili fantomke. Crne fantomke, kao one koje si videla malopre.

- Sećaš li se još nečega o ljudima sa broda?

- Sećam se samo boje kože. Samo se sećam... bože, na to sam zaboravila... Lisa i ja smo bile prestravljene.

Setila sam se nečega - jedan od njih je pitao zašto su doveli samo dve. Verovatno su očekivali i Šejnu.

- Znači da su ih momci sa skutera već ranije kontaktirali.

- Da, verovatno.

- Sećam se samo imena onih sa skutera - Mark, Rašon i Džej Džej. Od ukrcavanja na brod više nisam čula nijedno ime.

- Šta je posle toga bilo?

- Momci sa skuterima su otišli. Lisa i ja smo vrištale i dozivale ih da se vrate, ali nisu se ni okrenuli za nama.

- Da li si videla da im plaćaju kad su vas dovezli do broda?

Odmahnula je glavom. - Mada nisam ni gledala. Bila sam preneražena time što se dogodilo i osećala sam se glupavo što sam uopšte krenula sa njima. Bilo me je strah, Rubi. Mnogo sam se plašila.

Oči su joj se zamaglile. Možda je zasad dosta ispitivanja. Onaj će se ubrzo vratiti da je odveže. Morala sam da razradim plan. Dodala sam joj sendvič. - Molim te, znam da je teško, ali moraš da jedeš. Potrebno mi je da budeš snažna, okej? Treba mi tvoja pomoć kako bih nas izbacila odavde.

Gotovo neprimetno je klimnula glavom i zagrizla sendvič, tromo žvaćući.

Nakon nekoliko minuta ipak se nije vratio onaj isti koji je doneo hranu. I ovaj je bio s fantomkom, ali prepoznala sam njegov pogled.

Ustala sam. - Zdravo, Teo.

7.

Rajan

- Šta je to? - upita Tajson.

- Dži-pi-es koordinate. Evo, vidi. - Dodao sam mu prsten i lupu, a preuzeo sam lampu. Podigao sam je kako bih osvetlio gde treba.

- Oh! Bogme, jesu - odgovori on dok ih je pažljivo proučavao. - Ne znam šta označavaju, ali znače onaj ko upravlja ovim brodom. Hajde da probudimo kapetana.

*

- Šta hoćete, koji đavo, u gluvo doba noći? - zagrme kapetan Liroj Foset, koji se pojavio samo u boksericama u crno-žuto-zelenoj boji jamajkanske zastave. - Jedan od mojih ljudi je u kabini. Njega gnjavite.

- Koliko te plaćamo, možemo da te gnjavimo kad nam se prohte - reče Tajson i tutnu mu papir sa dži-pi-es koordinatama sa očevog prstena. Odmah idemo tamo.

On žmireći pogleda papir. - Treba nam dan plovidbe do tamo.

- Moraćeš da budeš brži.

- Ova jahta može da dostigne trideset čvorova, ali ne može dugo da zadrži tu brzinu.

- Za koliko bismo stigli tom brzinom? - upitao sam.

- Otprilike za dvanaest sati.

Tajson i ja smo se z gledali. - Onda ćemo tako - uglas povikasmao.

- Vi ste ljudi - nećkao se Foset - nemoguće je ploviti tom brzinom dvanaest sati.

- Uradi to - rekoh - a mi ćemo se pobrinuti da ti se isplati.

- Neću da žrtvujem ovaj brod zbog novca. Brzina predviđena za krstarenje je šest čvorova po satu. Mogu da ubrzam do dvanaest, ali to je sve. Nema novca za koji ću pristati na trideset, žao mi je.

Divio sam mu se što se nije alav na pare. Mi Stilovi smo retko na takve nailazili.

- Onda, neka bude dvanaest - pristao sam - ako to znači da ćemo stići tamo za dvadeset četiri sata?

Foset prevrnu očima. - Manje-više. Verovatno malo više.

- Daj sve od sebe. Dobro ćemo te nagraditi - reče Tajson.

- Dobro. Pustite me da se obučem, za boga miloga. Kad stignemo tamo, ima da spavam trideset sati bez prestanka - reče, pa nam zalupi vrata ispred nosa.

- Ovo nije prošlo baš glatko - primetih.

- Bar će se potruditi - odgovori Tajson. - Pozvaću Džoa da ga uputim u novosti.

- Dobra ideja. A ja ću se vratiti na stražu - rekoh i zaputih se na palubu.

Nisam mogao da prestanem da mislim na Rubi. Izvadio sam očev prsten iz džepa i još jednom ga opipao.

- On, ili neko drugi, bio je sa ovim prstenom u njenom stanu. Rekao bih da je to najpre mogao biti Matijas. Ali Matijas nije glup. Nikad ništa nije uradio bez razloga, što znači da je i prsten ostavio s namerom da ga neko nade.

Da ga ja nađem.

Znao je da ću tražiti Rubi i da ću naći očev prsten.

Nije mi bilo jasno zašto je ostavio prsten sve dok nisam na njemu našao dži-pi-es koordinate. Mada mi ni tad nije bilo sasvim jasno. Možda smo dispell u ćorsokak, a ne bi nam bilo prvi put otkad smo počeli da pratimo trag očevog duha.

Moj otac. Na kraju, sve je nekako vodilo do njega. Još kad je Džo našao njegovu sliku sa klubom budućih zakonodavaca u onom godišnjaku privatne škole *Tehon*, shvatili smo da nije bio onako častan kakvog smo ga pamtali.

Prisećao sam se svega, vrteći glavom.

Oduvek smo to znali, nekako podsvesno. Oduvek smo se pitali zašto nas nije dopustio da se kao porodica suočimo sa užasima kroz koje je Tajson prošao, zašto je sve gurnuo pod tepih i zašto nam nije dozvolio da vidimo majčino telo.

Zašto?

Iznova sam pretresao razne teorije u mislima i samo jedan odgovor je imao smisla.

Nešto je krio. Nešto zlokobno. Nešto što se nadao da nikad nećemo saznati i otkriti.

Bio sam siguran da mi je otac živ.

Ostao je uz nas sve dok i najmlađa, Mardžori, nije odrasla. To je bilo za poštovanje.

A onda je umro.

Samo što nije stvarno umro. Moja biološka majka rekla je da je lažirao sopstvenu smrt uz njenu pomoć.

Još je bilo previše pitanja bez odgovora, a najvažnije je bilo kako sam uopšte došao na ovaj svet. Zašto su moji roditelji uopšte i bili zajedno? Da li je moj otac stvarno voleo Vendi, kao što je ona tvrdila? Ili je samo spavao sa njom, a ja sam se rodio kao rezultat toga? Da li ga je namerno zavela onda kad je znala da je u plodnim danima? Razmišljao sam i o tome da se možda sama oplodila njegovom spermom, ali odbacio sam tu teoriju. Otac to ne bi dozvolio.

Bar sam mislio da ne bi.

Nisam znao mnogo o sopstvenom ocu. To je bivalo sve jasnije. Žarko sam želeo da saznam sve, ali trenutno je nešto drugo bilo daleko važnije.

Rubi.

Morao sam da je nađem. Nisam smeo da ne uspem u tome. Ona mi je sve. Konačno sam razumeo osećanja koja su moja braća gajila prema svojim ženama - tu dirljivu ljubav i potrebu za nekim.

Očev prstenje bio trag. Morao je da bude.

Sigurno je Matijas stajao iza svega toga. Nema sumnje da je to bio on, jer - ko bi drugi mogao da bude?

Osim moga oca.

Ako je to tačno, znači da je bio u Rubinom stanu što je nemoguće. Vendi je rekla da je negde zatočen.

Ali Vendi je možda slagala, A ako jeste, onda je imala dobar - dobar u njenom uvrnutom umu - razlog za to.

Protresao sam glavom kao da ću tako razbistriti misli. Trenutno mi je jedino bilo važno da nađem Rubi. To, pa da završimo sa svim ovim, kako bi se Tajson konačno skrasio. Nisam smeo da dozvolim da me

Tony & Mila

emocije savladaju. Koliko god da sam se plašio za Rubi, morao sam da ostanem trezven i razuman.

Ali, bože moj... Tako mi je nedostajala. Tako sam je voleo. Gde god da je , sa sobom je odnela i moje srce.

Naći ću je. A kad je nađem, zajedno ćemo ovo da okončamo, jednom zauvek.

knjige.club

8.

Rubi

Džulijet zinu u čudu. - Poznaješ ga?

Ostala sam pri svom naumu. Namerno sam ga nazvala Teo. Nisam htela da Džulijet zna da mi je on otac. - Upoznali smo se.

- Trebalo je da ga ubiješ. On je silovatelj i ubica! - Džulijet je uzmakla u čošak, spremna da primi udarac.

- Da je nisi pipnuo - upozorila sam oca.

- Ne pada mi na pamet - odgovori on - došao sam po tebe.

- Jesi li ti lud? Ne idem ja nikud s tobom. On mi priđe.

- Nemoj da si me dodirnuo tim ljigavim prstima - prosiktala sam odolevajući potrebi da uzmaknem i nadajući se da će moje još uvek drhtave noge izdržati. - Kunem ti se da ćeš zažaliti.

- Mani se teatralnosti - zgrabio me je za rame. - Mogao sam da naredim da te okuju, izgladne i prebiju, ili da ti i nešto gore prirede. Trebalo bi da mi budeš zahvalna.

- Za to što si me drogirao? Za to što si me ovamo na silu dovukao? Mora da se šališ.

- Za smeštaj nisam kriv - reče on - ovo je najbolje što smo mogli da obezbedimo na brzinu. Premestio sam tvoju drugaricu ovamo kao znak dobre volje. Ova soba je bolja od one u kojoj je bila.

- Da li je i to što su je dvojica siledžija napastvovala isto znak dobre volje?

Džulijet je uzdahnula.

- Molim? - začudi se on.

- Čuo si me. Tvoja dva maskirana monstruma su je silovala, a mene su naterali da gledam.

Načas je zažmurio, a zatim ponovo progledao. - To nije trebalo da se desi. Biće... kažnjeni.

- Kako god da planiraš da ih kazniš, neće biti dovoljno, osim ako nećeš da ih vežeš, izgladniš a onda im nabiješ debeo krastavac u dupe.

Na moje živopisne reći, Džulijet je ponovo uzdahnula.

- Dosta priče, mala - gurnuo me ka vratima.

Iako sam želela da se oduprem, telo mi još nije bilo spremno. Osvrnula sam se ka Džulijet. - Nisu koristili kondom. Mogla bi da zatrudni!

- Kondomi nisu neophodni. Sve žene u plodnom dobu su na kontraceptivnim pilulama. Osim toga, testiramo ih na bolesti, kao i trenere. Svakog meseca. Ne smemo kupcima da isporučimo oštećenu robu.

- Treneri? Da li je to nova reč za silovatelja? Roba? One su ljudi, Teo! Ljudi!

Izgurao me na vrata.

- Vратиću se po tebe - rekla sam Džulijet - obećavam. Pogled joj je bio prazan. Pomirila se sa sudbinom. Nije mi verovala, a nisam mogla ni da je krivim zbog toga.

Ali ja sam znala da ću se vratiti. Otac me je vukao kroz hodnik osvetljen prigušenim svetlom, pored nekoliko vrata istih kao vrata sobe u kojoj sam bila. Čitala sam iako sam imala želju da vrištim upomoć. Ali tu ne bih dobila pomoć.

Konačno me izgurao uz stepenice, pa me ugurao u neku malu kancelariju. Bila je oskudno opremljena metalnim stolom, kompjuterom, s nekoliko raštrkanih stolica i starim kaučem.

- Sedi - rekao je pokazavši na sofu.

- Stajaću.

- Nek ti bude. Ali nećeš dugo stajati.

- Oborićeš me?

- Ne, nego si još uvek pod uticajem lekova. Nećeš moći dugo da izdržiš na nogama.

Popustila sam i sela na kauč. Bio je presvučen zelenim velurom i bazdio je na veštačku aromu banane. *Fuj!* - Dobro.

Seo je za sto i počeo da kucka po tastaturi. Tvoj dečko Stil će uskoro doći. Koliko sutra, ako se ne varam,

- Nemoj da ti padne na pamet da ga uvlačiš u ovo.

- Zašto? Ne prija ti uloga dame u nevolji? Zar ne želiš da te izbavi? Ostavio sam mu tako neodoljive mrvice, da će morati da nasedne.

Otac me nimalo nije poznavao. Veći deo života sam provela trudeći se da se izbavim odnekud. Nije mi za to bio potreban ni Rajan, ni bilo ko

drugi. Zapravo, htela sam da se Rajan drži podalje od tog mesta, ali znala sam da će doći da me spase. - Ako ga povrediš, kunem...

- Ne nameravam da ga povredim.

- Zašto si ga onda namamio ovamo? Ne razumem. Srce mi se slamalo na pomisao da bi se Rajan mogao izložiti opasnosti. Morala sam da se postaram da bude bezbedan. Morala sam da mu se vratim, da se vratim voljenom čoveku. - Zar nije dovoljno patio? Zar njegov brat nije dovoljno patio? Zar cela njihova porodica nije dovoljno propatila, dođavola? Ima li kraja ovome?

Otac me pogledao. Nešto se promenilo u njegovom plavom pogledu. IH mi se bar učinilo. Kao da nije bio on. Oči su mu bile jezivo plave i lažljive.

Ali nisam mogla da poreknem da je nečeg bilo u njima. Kao da je smekšao. Trepnula sam. Pa opet. Teodor Matijas nije mogao da smekša. Umislila sam.

- Nažalost, kćeri moja, nema kraja nekim stvarima, sve i kad želiš da se završe...

Jeste se raznežio. Moj otac je pokazao tračak kajanja. Nisam znala da je sposoban za to.

- Grešiš. Ovo može da se završi.

- Ali ne dobro.

Nisam htela da ga lažem. - Ne bi se moglo izbeći da provedeš ostatak života u zatvoru. To je istina.

Pogled mu se zaledio. - Uveravam te da nikad neću otići u zatvor. Mnogo sam pametniji od Larija Vejda.

Nisam ni sumnjala u to.

- Kad smo kod Vejda, zašto si naredio da ga likvidiraju? Nikad te nije pomenuo. Ni jedan jedini put. Stilovi i ja smo na sve načine pokušali da ga podmitimo da progovori.

- Zašto misliš da sam ja odgovoran za njegovu smrt?

- Imam takav osećaj, Teo.

- Ne očekujem da mi veruješ na reč, Rubi, ali nisam ja naredio Larijevo ubistvo, kao ni Tomovo.

- Za Toma znam, izvršio je samoubistvo.

- Ali ja ga nisam na to podstakao.

- Nije niko. - Protrljala sam slepoočnice. - Dodavola, dobro znaš da se Simpson ubio. Džona je bio prisutan i video je kako ga mrtvozornik odnosi. ON je stvarno bio mrtav. Izvršena je i identifikacija.

- Simpson možda jeste povukao obarač i pucao sebi u glavu, ali neko drugi je bio iza toga. Neko drugi je želeo da on umre, a to nisam bio ja. Ali nije ni važno. Šta god da ti kažem, ti ćeš verovati u šta hoćeš.

- Tačno, pošto si lažljivi psihopata. Eto, zato ti ne verujem.

On uzdahnu. Ili mi se učinilo. Sa njim se nikad nije znalo. - Da li bi mi poverovala kad bih ti rekao da nisam hteo da sve ode ovako daleko?

Protrljala sam oči. Očajnički sam želela da ih sklopim. - Ne, ne bih, jer da nisi hteo da ode predaleko, nikad ne bi silovao ni Đinu, ni Tajsona, ni Kolina Morsa.

- Znam da ovo neće promeniti tvoje mišljenje o meni, ali nisam ni pipnuo Kolina Morsa. On je bio Tomova kučkica. Bio sam protiv toga sa Kolinom, ne samo zato što mu je otac kao minsko polje već i zato što nemamo tržište za odrasle muškarce. Tokom godina, kod Toma se razvila sklonost ka njima, pa nije mogao da odoli.

Trljala sam čelo trudeći se da popustim nekakvu nevidljivu gumu koja mi je stezala lobanju. - Pobogu! Nije mogao da odoli? Slušaš li ti sebe?

- Tom je bio mnogo gori od mene. Kod njega se radilo o instinktu, nezadrživom nagonu. Već sam ti rekao da je bio amater i stvarno sam to i mislio. Nije mogao da se obuzda. Njegova je ideja bila da ubije sestrića i da ga raskomada pred Stilovim dečakom, a ne moja. On je bio najveće čudovište među nama, a ne ja, bez obzira na ono što si čula.

- Ma, naravno, svali sve na mrtvacu - frknuh podrugljivo.

- Ništa ja ne svaljujem, ali takav je bio Tom. Ubeđen da je besmrtn, da može da radi šta mu je volja, a da za to ne odgovara. I sve to dok je paralelno vodio uzoran porodični život kao gradonačelnik Snou Krika. Nije imao nikakvih emocija. Bio je potpuno hladan.

Hladnan. Za Rajana i njegovu braću, bio je "čovek od leda". To očigledno nije daleko od istine. Jedva sam se uzdržala da se ne stresem. Nisam ga upoznala, na svu sreću.

- Aha, pa dobro... Znači, Kolin Mors vam se jednog dana sasvim slučajno našao na putu...

- U suštini, da. Mors je bio u Snou Kriku. Veče pred Tajsonovo suđenje, izazivao je braću Stil. Tom je video koškanje, pa ga je posle toga

pratio. Oteo ga je nešto kasnije te večeri. Pretpostavio je da će Stilovi biti okrivljeni za njegov nestanak. Držao ga je zatočenog nekoliko nedelja, sve dok ga Džona Stil nije pronašao. - Odmahnuo je glavom. - Nikad ništa nije naučio. Popizdeo sam. Trebalo je da pustim da ga Džona premlati, da ga ubije od batina, ali bilo mi je krivo, pa sam se vratio po njega pre nego što je stigla policija.

- Teško mi je da poverujem da možeš da osetiš nešto makar i nalik na krivicu.

Skinuo je fantomku. Zamršena kosa pala mu je na preplanulo lice. - Tom mi je bio prijatelj. Brat. Nisam mogao da ga izneverim. Ne tako. Zbog gluposti kao što je otmica Kolina Morsa.

- Nisi mogao da ga izneveriš iako je silovao i mučio nedužnog čoveka na pravdi boga? Vrlo velikodušno od tebe.

- Ne očekujem da razumeš našu bratsku privrženost. To su bili budući zakonodavci - braća.

- Braća? A Vendi Madigan?

- Ona je nešto drugo.

- Kako to?

- Bila je, u neku ruku, genijalna. U stvari, bila je genijalna. Umela je da nas uplete u svašta, čak i kad nismo imali nameru da se upletemo. Tom bi prvi pristao.

- Ma daj, molim te - prevrnula sam očima.

- Ozbiljno. Tom je bio vrlo pohlepan. Uostalom, pohlepa ga je i ubila. Kao što sam ti rekao, mislio je da je besmrtn. Toliko dugo je uspevao da se izvuče za sve i svašta što je radio, da je bio ubeđen da ga nikad neće uhvatiti. Ja nikad nisam bio tako naivan. Nikad se nisam nigde dugo zadržavao i koristio sam lažna imena.

Sve sam to već znala. - Dakle, bio si oprezan. I držao si se podalje od odraslih muškaraca jer ne možeš da ih prodaš. Da li sam dobro razumela? Samo je trgovina važna?

- Pa, mogu da ih prodam, ali kompanija koju snabdevamo nije zainteresovana za taj artikal.

- Artikal? Dodavola, Teo, oni su ljudi! Gospode, zašto si tako poremećen?

- Mora se nekako zaraditi za život.

- Ti to ozbiljno? Zarada je jedna strana priče, ali čemu mučenje? Čemu silovanje? Zašto bar to nekom drugom ne prepustiš?

Nije znao šta da mi odgovori. Ili možda jeste, ali je to zadržao za sebe. Posmatrala sam ga. Izraz lica mu je jedva primetno ogrubeo.

- Znaš li zašto? Zato što ti uživaš u tome. Uživaš da izigravaš moć i kontrolu nad slabijim. Zato žene i deca... Kod tebe se ne radi o seksualnoj privlačnosti, zar ne?

Ponovo nije odgovorio, i bolje što nije. Nisam ni htela da znam zašto je sve to radio. Nije mi bilo potrebno da mu ulazim u glavu više nego što već jesam.

- Ima stvari koje ne razumeš.

- Ovo i ne želim da razumem.

- Nisam planirao ništa od ovoga.

- Ne veruj em ti.

- Bili smo prisiljeni na štošta. - I dalje ti ne verujem.

- Ponekad smo bili između čekića i nakovnja. Izgledalo je da se ovo neće skoro završiti, a meni su kapci bili teški. Osećala sam da polako tonem u stari kauč presvučen velurom. Šta bih dala za krevet! - Samo mi reci zašto si me doveo ovamo.

- Već sam ti rekao. Doveo sam te kako bih namamio Stilove u klopku.

- Proklet da si! Rekao si da ih nećeš povrediti.

- I neću, ako dobro odigraju. Njihov otac mi duguje nešto, pa nameravam da naplatim dug.

9.

Rajan

Redži je oko četiri sata ujutru došao da me odmeni, ali nisam imao nameru da odem sa palube. Obavestio sam ga o dži-pi-es koordinatama i našoj novoj ruti.

- Ako je na tim koordinatama uopšte kopno, verovatno se radi o privatnom ostrvu - reče on. - Jeste li pogledali na mapi? Ako je ostrvo malo veće, sigurno je ucrtano na kartama ove oblasti.

- Nismo tražili na mapi, ali idemo tamo bez obzira na sve - odgovorio sam trljajući vrat. - Sigurno je kopno. I to u vlasništvu Matijasa ili nekog drugog izopačenika.

- Zašto si tako siguran?

- Zato što imamo trag, trag koji je ostavio moj otac. Mora biti.

Odmahnuo je glavom. - Ne nadaj se previše dok ne stignemo.

Nisam se dao pokolebati. Te koordinate su s razlogom podmetnute u Rubinom stanu. Odvešće me do nje... i do još nečeg, u to sam bio siguran.

- Moraćeš malo da odspavaš - reče Redži. - U suprotnom nam nećeš biti od koristi.

- Ne mogu.

- Slušaj me. Idi u svoju kabinu. Probaj. Nikome nećeš biti od koristi ako budeš umoran.

Još nije ni završio rečenicu kad sam počeo da zevam.

- O tome ti pričam - reče Redži.

- Dobro, idem, ali neću spavati. Otišao sam do kabine i provukao karticu kroz bravu.

Sručio sam se na krevet i zažmurio.

Rubi. Dozivao sam je u sebi. Rubi, molim te da budeš tamo kad stignem. Molim te, pomози mi da te nađem. Volim te. Potrebna si mi.

Ovde sam. Ovde sam, Rajane.

Smesta sam otvorio oči.

Stvarno sam čuo njen glas!

Skočio sam s kreveta i počeo da zveram po kabini. Naravno da nije bila tu. Samo sam bio iscrpljen, savladan umorom. Ponovo sam legao i sklopio oči. Morao sam malo da se odmorim. Redži je u jednom u pravu - neispavan neću biti u stanju da pomognem Rubi.

*

- Brede, prelep je.

Ležao sam u krevetu. Delio sam sobu sa Tajsonom. Imali smo veliku kuću, veću nego bilo ko od mojih drugova, ali voleo sam da delim sobu sa Tajsonom. Voleo sam da ga slušam kako diše.

Otvorio sam oči i ugledao ženu kako me netremice posmatra. Već sam je viđao. Bila je porodični prijatelj. Radila je na televiziji. Nisam se sećao njenog imena, ali bila je lepa. Imala je tamnosmeđu kosu, malo svetluju od kose moje majke, i plave oči.

- Spavaj, drugar.

Bio je to glas mog oca. Dubok i strog. Takav je bio tata. Uvek sam ga slušao, zato sam zažmurio.

- Žarko želim da ga zagrlim - prošaputala je ta žena.

- Ne možeš - odgovorio je i otac šapatom. Šaputanje je naglo prestalo. Čuo sam kako se udaljavaju koraci i tiho zatvaraju vrata.

Otvorio sam oči i pridigao se u krevetu. Zatim sam prišao vratima i prislonio uvo na drvenu površinu. Ništa.

A onda: - Majka sam mu.

Pláč. Moja majka je mnogo plakala. Ali ne ovako. Jecaji moje majke bili su glasni i snažni. Ovi jecaji su bili tihi i slabašni.

Šaputanje se nastavilo... strogi šapat mog oca. Jače sam prislonio uvo na vrata. Nisam mogao da razumem šta je govorio. Samo se čulo siktanje, kao da zmiije razgovaraju. A onda sam nešto razabrao.

Zavapila je, zajecavši još jače: - Ali obećao si!

- Vendi, ona mi je žena.

Vendi. Da, tako se zvala. Žena koja je radila za televiziju i novine.

- Nikad. Nikad to neću prihvatiti. Platićeš mi za ovo, Brede. Tako mi boga, platićeš mi.

*

Poskoćio sam u krevetu. Prokletstvo! Zaspao sam. Čak sam i sanjao. San mi se činio kao davno potisnuto sećanje. Je li moja majka stvarno došla da me vidi kad sam bio mali? Samo tad ili je dolazila više puta? Iako nisam imao želju da ikad više vidim tu kučku, imao sam još toliko pitanja za nju. Ali nisam mogao da budem siguran da bi ona bila iskrena prema meni.

Zažmurio sam i koncentrisao se. Ponovo sam prizvao zamagljeni prizor. U sobi je bio mrak. Zmurio sam sve dok nisu izašli. Onda sam pogledao Tajsona koji je mirno spavao. Zatim sam ustao, prišao vratima i oslušnuo.

Seti se, Rajane. Seti se.

Seti se šapata. One jedne reči. Ta jedna reč...

A onda mi je reč odzvonila u glavi tako jasno, kao da sam je se oduvek sećao.

Trudna.

Tad je moj otac rekao Vendi da je moja druga majka, Dafni Stil, trudna. Čekala je svoje najmlađe dete, našu sestru Mardžori.

Ledeni žmarci mi prodoše telom. Dafnina trudnoća bila je razlog zbog kog je naredila da otmu i muče Tajsona, da ga izglednaju i tuku... i siluju.

Sve to kako bi kaznila mog oca što je spavao sa svojom ženom i što je ona zatrudnela.

To mi je priznala kad sam je poslednji put video.

Mučnina mi je stezala grlo. Već sam ovo znao, ali i dalje mi je bilo teško da prihvatim pomisao na to.

Kako da se pomirim sa tim? Kako da se pomirim sa činjenicom da mi je majka hladna kučka?

Navukao sam majicu i farmerke i popeo se na palubu.

- Trebalo bi da spavaš - reče Tajson kad me ugledao.

- Mislio sam da je Redži na straži.

- Bio je, ali sam ga oterao.

- Stvarno?

- Nisam ga baš oterao, ali hteo sam malo da budem sam.

- Aha, izvini onda.

- Ti možeš da ostaneš. Samo nisam hteo da budem ovde sa njim, a nisam hteo ni da spavam, pa sam ga poslao da odspava nekoliko sati. Što si ti budan?

- Sanjao sam neki čudan san. Odnosno, rekao bih da je pre bio flešbek.

- Ja sam specijalista za to! Hoćeš li da mi ispričaš?

Na brzinu sam mu prepričao, pomalo oklevajući. Tajson se jeste zakleo da me nikad neće kriviti zbog uloge moje majke u ovim užasima, ali ipak sam se grozno osećao zbog svega. A ne bismo imali ništa ni od mog ponovnog izvinjavanja jer bi on samo nastavio da me uverava da je sve u redu.

- Imam utisak da mi je nešto promaklo - rekoh. - Kao da ima još nešto čega ne mogu da se setim.

- Bio si dete. Čudno je kako su nam neka sećanja živopisna i jasna, kao da su od juče, a druga pak... - uzdahnuo je.

Znao sam na šta misli. Mnogo je vremena proveo pokušavajući da, uz Melaninu pomoć, prizove sećanja duboko potisnuta u podsvest.

- Da li boli - upitao sam - kad se sećaš?

- Ne verujem da ti imaš neka naročito bolna sećanja. Kao da mi je zario nož u srce. - Nisam mislio...

- Znam da nisi, nije trebalo ovo da kažem - reče Tajson. - Izvini. Znam da se i sam boriš sa sopstvenim utvarama. Nisam imao nameru da to omalovažim.

- Moje utvare su smešne u poređenju sa tvojim - iskreno sam to mislio.

- Dakle, zanima te da li bi mogao da prizoveš još sećanja? Melani bi mogla da ti pomogne.

- Melani nije ovde. Ti moraš da mi pomogneš.

Tajson iskrivi usne. - Jesi li ti lud? Nisam stručan za to.

- Samo radi ono što je Melani radila sa tobom.

Odmahnuo je glavom. - Nije to baš tako jednostavno. Ona je obučena za vodenu hipnozu. Znala je kako da me iz nje izvede kad bi postalo gadno. Ja ne znam ništa od toga.

- Molim te, Tajse.

Tony & Mila

On ponovo odmahnu glavom. - Neću. Neću da rizikujem da te povredim. Nikad to ne bih uradio. - Bilo je nečeg bolnog u njegovom pogledu.

To mi je bilo dovoljno da prestanem da navaljujem. - U redu, razumem.

- Popričaj sa Melani kad se vratimo. - Problem je u tome što sam imao snažan osećaj da moram odmah da prizovem to sećanje, a Melani nije bila tu.

Moraću da se setim pre nego što stignemo na odredište.

knjige.club

10.

Rubi

Opet ista pesma. Simpson i moj otac su rekli Džoni nešto slično kad ga je otela Vendi Madigan. Rekli su da im njegov otac nešto duguje. A onda nam je moj teča, Rodni Kejts, rekao da je Bred Stil finansirao Buduće zakonodavce.

Interesantno, poslednji put kad smo razgovarali, Rodni mi je rekao da je moj otac verovao samo Bredu Stilu.

Teško da je i dalje tako.

- A šta ti to Bred Stil duguje? - upitala sam.

- To se tebe ne tiče. Što manje znaš, to bolje, veruj mi.

- Da ti verujem? - odlučno sam odmahнула glavom. - Neće moći, tata, dok sam živa.

Utom je neko pokucao na vrata.

- Napred - reče otac.

Uđe još jedan maskiran čovek koji je nosio prekriven poslužavnik. - Ovo je najbolje što sam mogao da pribavim ovako brzo - reče i spusti poslužavnik na sto.

- Hvala. A sad idi - naredi mu otac. Čovek je izašao i zatvorio vrata za sobom.

Omirisala sam. Mirisalo je na piletinu, ne baš na pečeno pile, već na onu veštačku piletinu sa instant rezancima. Creva su mi krčala.

Otac je otkrio poslužavnik. - Mislio sam da bi ti prijala neka malo bolja hrana.

Na meniju je bila nekakva supa i nešto što je ličilo na čokoladni kolač. I na govno. Nisam baš mogla da odredim šta je .

- Nisam gladna - odgovorih, ali krčanje stomaka me je izdalo.

- Jedi, Rubi. Znam da si gladna.

Uzdahnula sam i primakla poslužavnik. Zahvatila sam kašiku supe. Da, bila je to instant supa. Pa ipak, iako mi je bilo mrsko da priznam, bila je ukusna, a čorbasta hrana je bila melem za moja suva usta.

- Ja obično ne jedem ovde.

- Baš me čudi - odgovorih, usta punih rezanaca - ali nemoj da menjaš temu. Šta ti Bred Stil duguje?

- Rekao sam da neću o tome.

- Onda ćemo o ovome: Rodni Kejts mi je rekao da je Bredford Stil jedini čovek kom si ikad verovao.

Nije odgovorio, a ništa mu se nije moglo pročitati ni sa lica.

- Zašto se to promenilo?

- Verovala ili ne - reče on - Bred Stil je zaista najpouzdaniji čovek na svetu.

Uprkos nagonu da mu ne verujem, imala sam osećaj da govori istinu. Sve što sam od Rajana čula o njegovom ocu govorilo je u prilog tome da je bio dobar i moralan čovek.

A onda mi sinuše njegove malopredašnje reči.

Nisam planirao ništa od ovog. Bili smo prisiljeni na štošta.

Nisam ni na trenutak poverovala da je moj otac bio na bilo šta prisiljen. Ali Bred Stil? Možda je on ipak bio dobar čovek kakvim su ga pamtila njegova deca. Sve to sa Rajanovim rođenjem kosilo se sa takvom mogućnošću, ali zar nije dozvoljeno da čovek nekad pogreši?

Doduše, ovo je bila ozbiljna greška.

Ipak, tu grešku u nisam mogla da uzmem za zlo Bred Stilu jer, da nije posrnuo, ne bi bilo ni Rajana.

Čovek kog volim ne bi postojao.

- Čuj - rekoh mu - dozvoli mi da ti pomognem. Ako hoćeš da se izvučeš iz svega ovoga, pomoći ću ti - lagala sam ga u oči, ali morala sam da probam.

- Radila si u policiji. Bila si predstavnik zakona. Nećeš ti meni pomoći. Sve i kad bi htela, kasno je jer sam previše zaglibio.

- Nisi. Uvek može da se nađe način. Ima li kamera? - oprezno sam pogledala po sobi.

- Ne, ja sam ovde glavni. Niko me ne nadzire.

- Dobro. Mogao bi da budeš svedok saradnik. Mogu da te izvučem. Daću sve od sebe.

- Prekasno je, a i ne verujem ti. Imao je pravo.

Bilo je vreme da promenim taktiku. - Gde je Bred Stil? - Ovde.

Razrogačih oči u čudu. Tek tako? Očekivala sam bar malo vrdanja. - Gde?

- Ovde. Blizu. Na susednom ostrvu.

- Da li je zatočen?

- Otkud ti to?

- Vendi Madigan mi je rekla.

Otac na to prasnu u smeh. Doslovno se grohotom nasmejao. - Nisi joj valjda poverovala?

- Kome da verujem, Teo? Svi ste me lagali! Vendi, Lari Vejd, svi! Sad mi lepo reci gde je Bred Stil!

- Ne lažem te. Ovde je i nije zatočen.

- Zašto je onda Vendi rekla da jeste?

- Nemam blage predstave - odgovori on - ali ako je tako rekla, onda je imala neki razlog. Ta žena sve radi s razlogom, a po potrebi se pravi luda.

- Jasno mi je, mada to ne objašnjava zašto je otela Džonu Stila.

- Opsednuta je Bredom, a Džona je pljunuti on.

- Ako je toliko opsednuta njime, zašto mu je otela sina? Zašto jednostavno nije došla ovamo kod njega?

- Zato što je Bred ne želi ovde. Silno se potrudio da neke stvari sakrije od nje.

Trznula sam se. - Ali Vendi je rekla...

- Rubi, uopšte nije važno šta ti je Vendi rekla. Ona upravlja Bredovim životom još otkad smo bili deca. Upravlja životima svih nas, ali Bredovim najviše.

- Čime te drži u šaci? - upitala sam.

- Čime me drži u šaci?

- Hej, nisi baš neki uzoran građanin - ja to najbolje znam - već dugo uspevaš da umakneš, nikad nisi bio uhapšen. Sigurna sam da ni Vendi ne može da ti naudi.

On je uzdahnuo i odmakao stolicu od stola. Zabacio je glavu i naslonio je na zid. - Vendi Madigan svakom može da naudi. A ja ću se postarati da tebi ne naudi.

11.

Rajan

- Da li ste nekad išli na ronjenje, momci? - upita nas Redži kad nam se pridružio na palubi sa prvim zracima sunca..

- Ne - odgovorio sam.

- Pa, onda je vreme da naučite ponešto o tome.

- Šta? - začudi se Tajson. - To nije deo dogovora.

- Obojica ste u dobroj formi. Biće sve u redu. Umete da plivate, zar ne?

- Naravno - potvrdismo uglas.

- Odlično. Lekcija broj jedan...

- Stani malo - usprotivio sam se - šta će nam ronjenje? Nećemo valjda da zaustavimo brod i ronimo do tamo?

- Pa... Kad dođemo do koordinata koje ste mi dali, da li stvarno mislite da je pametno da jednostavno usidrimo tamo ovu luksuznu jahtu?

Nisam razmišljao o tome, a sudeći po Tajsonovom izrazu lica, nije ni on. Nismo imali pojma na šta ćemo tamo nabasati. Nismo mogli samo da se pojavimo u velikom stilu i objavimo svoj dolazak.

- Shvatiću vaše ćutanje kao pristanak. Usidrićemo se dovoljno daleko da niko ne posumnja. Bogati i poznati često krstare po Karibima.

- U redu - složio sam se.

- Kad savladate osnove, zaustavićemo brod kako biste...

- Zašto? - prekinu ga Tajson. - Zašto jednostavno ne bismo uzeli neki podvodni skuter, kao na filmu?

- Hm... zašto... niti je ovo film, niti si ti Džejms Bond.

Zakikotao sam se.

- Ova jahta je vrhunski opremljena, ali nema podvodne skutere - rekao je Redži, pa sarkastično dodao: - Žao mi je .

- Dobro - reče Tajson - izvini što sam pitao.

- Kao što sam rekao... zaustavićemo se kako bih vam na brzinu održao kurs u vodi. A onda, kad budemo stigli na odredište, usidrićemo se van vidokruga i roniti do ostrva. Sad je dan, ali tamo ćemo stići po mraku, što znači da imamo dan za učenje osnova, pa ćemo onda zamoliti Foseta da stane kako bismo provežbali u vodi. Pratite me.

Odveo nas je do krme i otvorio orman iz kog je izvukao maske, boce s kiseonikom, peraja i gomilu opreme čija mi namena nije bila poznata.

- Prvo pravilo - reče Redži - disanje na bocu malo je drugačije od normalnog disanja. Morate da budete smireni kako ne biste prebrzo ostali bez kiseonika. Ali, to ne treba previše da vas brine jer nećemo dugo biti pod vodom.

- Čekaj malo - prekinuo sam ga ja - kakvi su ovo andraci?

On je vadio i imenovao deo po deo opreme - regulator, rezervni regulator koji je nazvao oktopod, zatim disaljku, kompenzator plovnosti, ronilački kompjuter. Osećao sam se kao da sam se vratio u školu.

- Zar nam ne trebaju ronilačka odela? - upitao sam.

- Voda je ovde topla. Odela bi nas samo usporavala. Obući ćemo ronilačke šortseve.

- Kakvi su to šortsevi?

Redži izvuče neke komade odeće od likre - bile su to uske gaće sa nogavicama.

Nema šanse, jebote. - A-a! - zavrteo sam glavom.

- Vi bar dobro izgledate. Trebalo bi ja da se stidim - reče Redži.

U stvari, Redži je sasvim dobro izgledao.

- Zašto ne bismo obukli obične šortseve? - upita Tajson.

- Zato što oni mogu da se upetljaju i smetaju vam da se krećete.

- Neće nam smetati - protivio sam se.

- Samo tako nastavite i nateraću vas da obrijete i noge i glave kako biste se što bolje kretali u vodi. Nosićete ovo i tačka. Pomirite se s tim.

Tajson i ja uzdahnusmo. Nema šanse da bih obrijao ni noge ni glavu. Rubi se sviđa moja kosa. Rubi.

Kud li se denula?

Sve ću uraditi da je nađem, Bauljaću kroz vodu, nosiću i gaće od likre ako treba. Na sve bih pristao.

*

- Kopno na vidiku! - podsmešljivo povika Redži. - Sve vreme ste znali da se radi o ostrvu, zar ne?

- Nešto nam se javilo... - odgovorio sam. - Zar ti Foset nije rekao da se na datim koordinatama nalazi ostrvo? Pretpostavljam da je odredio kurs.

- Nisam razgovarao s njim. A otkud vama te koordinate?

- Rekli smo ti - odgovori Tajson - trag nam je praktično bačen pred noge.

- Nije ni važno, čoveče. Ne pitam ono za šta nisam plaćen. - Podigao je pogled. - Sunce će uskoro zaći. Krećemo čim padne mrak. Hajde da nešto pojedemo u međuvremenu.

Mislio sam da nisam gladan. Dobro sam podneo prvo probno ronjenje, ali morao sam malo da smirujem Tajsona. Najpre se uspaničio zbog disanja pod vodom. Rekao je da ga je to podsetilo na mračni podrum.

Drugo zaranjanje je prošlo glatko.

- Biće sve u redu, Tajse - umirivao sam ga. - Hajde, dođi da jedemo.

- Nisam gladan.

- Nisam ni ja, ali i sam znaš da nam treba dosta energije kako bismo sve ovo izdržali. - čušnuo sam ga laktom. - Hajde.

- Moram da pozovem Džejd.

- Okej, imamo vremena za toliko. Pozovi je. Očajnički sam želeo da čujem Rubi, ali nisam mogao.

Nisam baš morao Tajsona na to da podsećam. Kad se jahta usidрила, i Tajsonu je bila potrebna njegova luka, a njegova luka bila je Džejd.

Moje luke nije bilo, ali to me neće zaustaviti.

Neću stati dok je ne nađem.

Makar mi to bilo poslednje.

12.

Rubi

- Otkad to tebe briga da li će me neko povrediti? - začudih se. - Pokušao si da me siluješ. Ili si to nekako smetnuo s uma?

- Verovala ili ne, čitava decenija je prošla otkad sam nekog poslednji put silovao.

Nisam mu verovala. - Možda jesi, a možda i nisi. To ne umanjuje štetu koju si pre toga naneo - Đini, Tajsonu Stilu, čak i meni, i mnogim drugima.

Uzdahnuo je. - Razumem. Mogu samo da kažem da se kajem.

- A šta je sa ubistvom? Hoćeš da kažeš da nemaš ništa sa ubistvom Džordan Hejz, sekretarice iz tvoje stare škole?

- I nemam. To je Tomovo maslo.

- A posetnice podmetnute u njenom stanu? Džonine posetnice?

- I to je Tom uradio. Poludeo je kad je Džona počeo da dokazuje da on i nije baš častan i pošten gradonačelnik kakvim su ga smatrali.

- A posetnice koje je u Tajsonovu kuću podmetnula kućna pomoćnica? Isti šablon. Hoćeš da kažeš da je i to Tomovo maslo? Felisija je rekla da joj je pretio maskiran čovek neobičnih, ledenoplavih očiju. I Melani je isto opisala čoveka koji ju je oteo iz stana i ostavio da umre u onoj garaži.

- Ja imam smeđe oči, Rubi.

Nekontrolisano sam prasnula u smeh. - Trenutno nosiš sočiva, Teo.

- I zato sam jedini osumnjičeni? - upitno je podigao obrvu. - Sećaš li se kakve je oči imao Simpson?

Krv mi se sledila u žilama. Nisam upoznala Toma Simpsona, ali Džo mi je rekao da Brajs mnogo liči na oca. Brajsove oči bile su plave, ali tople, nežne. Pa ipak, boja je bila kao kod "čoveka od leda".

Da li sam sve vreme bila u zabludi?

- Tom je bio odlučan u nameri da sredi Stilove. Saznao je da je Džejd počela da njuška, pa je poslao ružu kao upozorenje, a istovremeno je hteo da smesti Lariju. Otišao je čak dotle da je izmenio Larijeve otiske u

bazi kako bi se poklopili sa otiscima sa posetnice Džejdinog bivšeg verenika. A onda Džo... Tom je mislio da je Džo usijana glava, pa je rešio da sredi i njega i Melani čim su se dublje upetljali.

- Džo je najbolji prijatelj njegovog sina.

- Misliš da je mario za to?

Frknula sam. - Ne, ne mislim. Mislim da ste svi gledali samo kako da se domognete novca i spasete sopstvene bedne guzice.

- Takav je bio Tom, do samog kraja.

- A Lari?

- Lari je pokušao sve da istera načistac, ali i da izbegne da se Vendi ostrvi na njega. Šta misliš, zašto je tražio od Džejd da istraži Stilove? Namerno ju je naveo na trag. Tako je razmišljao.

Više je voleo da navodi ljude da sami nešto zaključe nego da jasno i glasno kaže šta ima. U neku ruku je bio genijalan. Problem je što nije bio razuman, pa mu Tom i ja nismo uvek verovali.

- Da, ubio si boga u njemu zato što je pustio Tajsona Stila, zar ne?

- Zapravo, nisam ja. Vendi je to uradila.

Vendi. Opet ta žena. Rajanova biološka majka. Već smo i sami znali da ona stoji iza svega. Nekoliko puta sam o tome razgovarala sa Melani. Ona je bila ubedena da kod nje prevladava id, da ima narcistički poremećaj ličnosti i kompleks više vrednosti.

Nema sumnje da je bila u pravu. Jedino što nije uzela u obzir Vendinu briljantnu kreativnost.

Nije bilo potrebe da ga pitam da li je stvarno istina to što mi je ispričao. Već sam i sama shvatila da jeste. U dubini duše sam to osećala. Vendi je organizovala Tajsonovu otmicu kako bi kaznila njegovog oca zbog Dafnine trudnoće sa Mardžori. Jedini logičan sled jeste da je ona kaznila i Larija što ga je pustio.

- Lari je izgleda bio ubedjen da ste ti i Tom naredili njegovu prebijanje.

- Lari nije bio svestan moći koju je Vendi nad nama imala.

- Misliš, nad Bredom Stilom?

- Ne, Rubi, mislim nad svima nama.

- Onda me prosvetli, kako znaš i umeš, oče. Uzdahnuo je i zavrnuo rukave crne košulje. Feniks na levoj podlaktici bio je i dalje onako

živopisan, kako sam ga i pamtila. - Ne očekujem da razumeš išta od ovoga.

- Poprilično sam sigurna da neću razumeti, ali bih ipak volela da čujem. Kako je moguće da je svima vama upravljala ta mala navijačica? Preselila se posle druge godine srednje škole. Osim toga, tvrdiš da Lari nije ni bio svestan koliko je opasna, a Stilovima je rekao da ti nisi najopasniji, što bi moglo da znači da je najopasnija Vendi. Na koga bi drugog mogao da misli?

- Nisam ja rekao da on nije znao koliko je opasna, već da nije bio svestan njene moći.

- Nije šija nego vrat, Teo. Prestani da sereš i pređi na stvar. Reci mi istinu.

- Veruješ li da ću ti reći istinu?

Morala sam da se nasmejem na to, - Zapravo ne baš, ali trenutno si mi jedina nada, zato ispljuni već jednom.

Zaustio je da odgovori kad neko banu na vrata. - Šefe, imamo problem.

- Vidiš da sam na sastanku - odgovori otac.

- Izvinite, ali potrebni ste nam.

- Sam to reši.

- Neke nove se jogune. Potrebna nam je vaša pomoć.

- Ne treba vam moja pomoć. Pokažite im ko je glavni.

Pogledala sam maskiranog tipa u oči. Te tamnosmeđe oči su mi bile poznate. Bio je to onaj koji je silovao Džulijet.

Nove? Dovedi su nove žene u kamp? Skočila sam. - Vodi me kod novih.

Otac odmahnu glavom. - Ne.

- Zahtevam da me odvedete kod njih, dođavola. U stvari, zahtevam da ih pustite. I ne samo njih već i sve ostale. I Džulijet. I gde je Đina, kog đavola?

- Rubi - procedi on kroz zube - ne sad.

- Slušajte - reče onaj tip - približava nam se rok predviđen ugovorom i...

Ošinuh ga pogledom. - Ugovor? Ovo čime se bavite je ilegalno, da ne pričamo o tome da je nemoralno. Nema tu zakona. Koga zaboje za vaše ugovore?

- Rubi - smireno mi se obrati otac - ne razumeš. Ovaj posao ima sopstvene zakone i moramo da poštujemo ugovor.

- Zašto?

- Da li moram da ti crtam? Zato što će nas u suprotnom poubijati.

- Samo se nadam da će vas najpre mučiti i silovati - izlete mi.

Nešto se promenilo u sočivima skrivenom pogledu mog oca, ali nisam mogla da odredim šta. - Jebote, šefe, ko je ova? - upita tip.

- To te se ne tiče.

Tip me je odmeravao lagano prelazeći jezikom preko gornje usne, - Pustite me da je isprobam. Molim vas... Bože, kakvo telo...

Mučnina mi je navirala ka grlu. - Ne prilazi mi, manijače!

- Ona je zabranjena - reče otac - to je sve što treba da znaš.

Nisam se ništa bolje osećala zbog očevih reči. Već me tištala ogromna krivica zbog mnogih kojima je naneo zlo, a sad sam još bila pošteđena onoga što je Džulijet morala da trpi zato što sam njegova ćerka? Nije da sam želela da me biju i siluju, ali zaboga... Otkad je moj otac postao obziran? To je bio isti onaj čovek koji je pre sedamnaest godina pokušao da me siluje, onaj koji je silovao Đinu. Onaj koji je silovao i mučio Tajsona.

Tajson. Oh, bože.

Zavrtelo mi se u glavi. U tom trenutku sam shvatila kako je bilo Rajanu. Bio je pošteđen stradanja koje je bilo namenjeno Tajsonu zato što je Vendin sin, baš kao što sam sad ja pošteđena zle kobi koja je snašla Džulijet, zato što sam Teova ćerka.

U umu i telu mi se uskomešala mešavina neke mučne zahvalnosti i gađenja. Kako sam mogla osetiti i trunku zahvalnosti što sam potomak tog monstruma?

Nisam zaslužila poseban tretman, a nisam ga ni imala. Bacio me u onu betonsku ćeliju sa Džulijet. Doduše, poštedeo me najgoreg - onog što su me naterali da gledam.

Rajan i ja smo mnogo sličniji nego što sam mislila.

Pomisao na njega me raznežila. Svim srcem sam se nadala da neće naći mamac koji mu je ostavio moj otac. Bila mi je nepodnošljiva pomisao da će upasti u zamku. *Naći ću te, Rajane. Sve ću učiniti da ti se vratim.*

Otac me je posmatrao kao da je očekivao da nešto kažem.

- Da ne treba možda da ti zahvalim?
- Ne duguješ ti meni zahvalnost - odgovori on,
- Baš tako.
- Ova baš ima jezičinu, šefe - reče onaj tip - rado bih joj zapužio usta stojkom.

Otac skoči ka siledžiji i ščepa ga za vrat. - Dodirni je i udaviću te kao pile - zapretio je dok ga je stezao. - Jesi li razumeo?

- U redu - zahroptao je ovaj - razumeo sam, šefe.
- Sad se teraj odavde u pičku materinu - reče mu otac i popusti stisak. - I sam reši problem.

- Kako vi kažete - reče tip i ode trljajući vrat.

Obuzdala sam se da se ne stresem. Iz Teovih veštačkih plavih očiju sebao je pogled poremećenog ubice. Stvarno je mislio ono što je rekao. Pročistila sam grlo, odlučna u nameri da mu ne zahvalim iako je to nesumnjivo očekivao.

- Dakle, doveli ste svežu krv, a?
- Posao ne može da čeka zato što si ti ovde, Rubi.
- Gde si pokupio ovu turu? Opet si upao u neki hotel? Ili ste pokupili beskućnike?

Nije odgovorio, a nisam ni očekivala.

- Nadam se da ti je jasno da ću dati sve od sebe kako bih oslobodila ove nevine ljude i sredila tebe i tvoje siledžije.

- Ništa manje ne očekujem od tebe - odgovori on rezignirano.
- Vodi me kod njih... kod novih. - Ne.
- Onda ću te pratiti kad izađeš odavde.
- Vezaću te ako budem morao, da li ti je to jasno? Bilo mi je savršeno jasno.

- Gde je Đina?

Pročistio je grlo. Opet mi nije odgovorio.

- Je li ovde?

Uzdahnuo je. - Nije, ako baš moraš da znaš.

- Gde je onda?

- Prodata je.

Utroba mi je zamalo eksplodirala dok sam pokušavala da zadržim kiselinu koja je navirala. Prodata. Nisam mogla to da prihvatim. Borila sam se sa nagonom da povratim. - Kome?

- Nemam te podatke. Ja sam samo snabdevač. Ne vršimo isporuku.

Ovog puta nisam uspela da se uzdržim. Iako sam pokušala da se smirim, ispovraćala sam se po očevom radnom stolu. Ponovo smo se sreli sa supom koju sam pojela.

- Vidi šta si uradila - reče on.

- Šta sam ja uradila? Moja lepa rođaka, čije si samoubistvo lažirao, sad je u nečijem vlasništvu? Ima da je vratim, Teo, pa makar mi to bilo poslednje.

- Vrlo je moguće da bi ti i bilo poslednje. Ako je tamo gde mislim da jeste, njen gospodar je veoma moćan.

- Ne plašim se.

- Trebalo bi.

Da, verovatno je u pravu, ali trenutno je mnome vladao bes.

- A gde su ona deca koja su oteta u kraju, u isto vreme kad je i Tajson otet?

- Ne znam.

- Lažeš.

- Rubi, to je bilo pre dvadeset pet godina. Deca su prodata, a u međuvremenu su odrasla. Nemam pojma šta je bilo sa njima, a i ne tiče me se.

- Ne tiče te se? To su ljudska bića! - ustala sam i bacila na pod poslužavnik sa supom. Borila sam se da opet ne povratim. - Zašto si postao ovakav? Kako uspevaš sve ove godine da ljude tretiraš kao stvari namenjene trgovini, upotrebi i zloupotrebi? Kako?

Uzdahnuo je, kao pomiren sa sudbinom.

- Duga je to priča.

13.

Rajan

Redži se spustio prvi, a Tajson za njim. Pošto se Tajson malo uspaničio na probi, odlučili smo da on bude u sredini. Na kraju sam i ja zaronio u mračnu vodu. Koristili smo lampe jer bismo bez njih bili kao slepi. Pripremio sam se na to da će biti bučno. Pri probnom ronjenju sam se štrecnuo na bučni zvuk koji proizvodi disanje na regulator. Duboki udah, pa duboki izdah. Bio sam dobro kad smo vežbali, ali sad sam bio na ivici živaca. Morao sam da ostanem smiren kako ne bih počeo da hiperventiliram. Okrenuo sam se na jednu pa na drugu stranu kako bih pogledao oko sebe. Periferni vid mi je bio sužen zbog maske i začudio sam se kad sam shvatio koliko mi nedostaje. Redži nas je podučio kako da pod vodom komuniciramo pomoću gestikulacije, ali bilo je mračno pošto smo zaronili uveče. Vodio nas je do ostrva. Borio sam se sa potrebom da neprestano nešto nameštam. Rekao nam je da se opustimo i prepustimo vodi.

Tajson je plivao između Redžija i mene. Pratio sam njegova peraja.

Pokušao sam da se smirim tako što sam se usredsredio na Tajsona. *Samo prati Tajsona.*

Učinilo mi se da usporava. Kad sam se maskom sudario sa njegovim perajima, znao sam da nešto ne valja.

Zurio sam u njega u iščekivanju da mi dâ neki znak. Podigao sam palac kako bih ga upitao da li je sve u redu.

Nije odgovorio. Nisam znao ni da li me gleda.

Odjednom je počeo da mlati jednom rukom. Prišao sam i kroz masku se sreo sa njegovim potpuno uspaničenim pogledom.

Šta se događa?

Redži je išao ispred nas, ali nešto nije bilo kako treba sa Tajsonom i nisam imao vremena da ga o tome obavestim. Ponovo sam ga rukama upitao da li je sve u redu i ponovo mi nije odgovorio. Mehurići su neprestano izlazili iz njegovih usta umesto da budu isprekidani u ritmu disanja.

Kad je počeo da mlatara rukama, znao sam da moram da reagujem.

Da li je disao? Nisam znao. Nije mi dao znak da nema vazduha, ali opet, nije mi dao ni bilo koji drugi znak. Skinuo sam svoj oktopod sa držača i ponudio mu ga. Prihvatio ga je i dva puta duboko udahnuo i izdahnuo. *Tony & Mila.*

Još jednom sam upitao da li je u redu, pa mi je ovog puta i odgovorio da jeste. Pokazao sam kažiprstom na gore, što je značilo da treba da izađemo na površinu.

Sigurno mu se pokvarila boca. Kad smo isplivali na površinu, izvadio sam regulator iz usta. - Šta se desilo, dođavola?

Tajson izvadi iz usta moj rezervni regulator i duboko udahnu. - Ne znam - odgovori on, još uvek zadihano. - Vazduh je počeo da šiklja kao voda iz vatrogasnog creva. Nisam znao šta da radim.

Redži je isplivao i doplivao do nas. - Je li sve u redu?

Da je sve bilo u redu, ne bismo isplivali, ali prečutao sam. Tajson je još bio zadihan, pa sam ja odgovorio: - Imao je neki problem sa bocom i regulatorom. Vazduh je prebrzo izlazio.

- Sranje, nekontrolisano isticanje vazduha - reče Redži. - Dovoljno smo blizu da sad možemo i da plivamo do tamo.

Posle deset minuta plivanja, mogli smo već nogama da dotaknemo dno. Iako smo skinuli peraja, bilo je teško hodati sa svom tom opremom, ali ubrzo smo stigli do peščane obale.

Tajson je još uvek bio vidno potresen. Telo mu je bilo ukočeno i napeto.

- Zašto nisi dao znak? - upita ga Redži.

- Bio je van sebe, zaboravio je. Počeli smo da učimo pre samo nekoliko sati - odgovorih mu - pusti ga.

- Coveče, nisam mislio ništa loše. Priznajem da sam preko osnova ronjenja prešao duplo brže nego što bi to neki instruktor uradio. Zar se ne sećaš šta sam rekao o nekontrolisanom isticanju vazduha?

- Rekao sam ti da je bio van sebe. Ne znaš šta je on sve preživeo. - Nikako nisam hteo da dozvolim da gnjavi Tajsona.

- Raje - opomenu me on molećivo.

Nisam više pominjao njegovu prošlost. - Šta se desilo, po tvom mišljenju? - upitao sam Redžija.

- Možda je običan kvar - reče on. - Nije da se to ne dešava. Ili... ili je neko sabotirao opremu.

Nisam smeo ni da razmišljam o toj drugoj opciji. Osim nas trojice, na brodu je bilo još četvoro ljudi. Da li je neko od njih hteo da nas spreči da dođemo do ostrva?

Tajson je još uvek drhtao. Stavio sam mu ruku na rame.

- Hej, u redu je. Dobro smo - pogledao sam ispred sebe. - Uspećemo.

- Nikad više neću ovo da radim - reče Tajson. Uhvatio sam se za nepromočivu torbu okačenu oko struka. U njoj je bila preobuka i još neke potrepštine kao i pištolj s malo rezervne municije. I Redži i Tajson su nosili po jedan. Bićemo bezbedni. Neću ni mrdnuti od Tajsona.

Gacali smo po pustoj plaži. Zvezde i mesec u vedroj noći dobro su nam osvetljavali put. Živci su mi bili napeti kao strune. Nisam skidao pogled sa brata. Dugo je bio moj heroj, moj oslonac. Sad sam morao ja da budem njegov.

Neko sa onog broda je možda upravo pokušao da ga ubije.

Nisam imao nameru da olako pređem preko toga. Odložili smo peraja i hitro se presvukli.

- Moramo negde da sakrijemo opremu - reče Redži. Pogledao sam okolo čkiljeći. Na moje iznenađenje, ostrvo je obilovalo drvećem.

- Pre naseljavanja, karipska ostrva bila su prekrivena raznovrsnim šumskim ekosistemom - odgovori Redži kad sam ga upitao otkud tolika šuma.

Gledao sam ka obali. Jeste bio mrak, ali kraj se nije nazirao. Nije to bilo malo ostrvo. Nazreo sam kroz drveće neko bledo svetlo u daljini. - Vidiš li ono - upitah pokazujući.

- Da, čoveče - odgovori Redži. Što se kaže, ići ćemo prema svetlu, ali najpre moramo da sakrijemo stvari negde gde ih niko neće naći.

- Zašto ih ne bismo zakopali u pesku? - predložio je Tajson.

- Odlična ideja - složio se Redži - ali moramo da znamo gde, kako bismo ponovo mogli da ih pronađemo kad nam budu potrebne. Biću u kontaktu sa kapetanom jahte, ali moramo da budemo oprezni. Neko ti je možda brljao oko boce. Ne znam kome možemo da verujemo. - Pogledao je oko sebe. - Ne vidim u blizini nikakvu antenu za mobilnu telefoniju, ali čini mi se da imam mrežu - reče dok je nešto petljao oko telefona. - Znači da ovde ima nečeg. Ima čak i internet.

Okrenuo sam se ka bratu. Još je bio bled.

- Hej - uhvatih ga za podlakticu - jesi li dobro? Klimnuo je glavom.

Tony & Mila

- Jesi li siguran? Ne moramo ovo da radimo. Možemo odmah da se okrenemo i odemo - mada ni sam nisam znao kako pošto je postojala mogućnost da neko na brodu hoće da nas ubije.

- Moramo. Ja moram ovo da uradim. Moram jednom zauvek ovo da okončam. - Duboko je udahnuo, ohrabren. - Hajde da završimo s tim.

Klimnuo sam glavom zahvalan nebesima, ili ko god da nas je pogledao odozgo. Nisam želeo da prepustim Redžiju brigu o Tajsonu, a morao bih to da uradim.

Sve i da je Tajson odlučio da ne ide, ja sam morao.

Morao sam da nađem Rubi.

knjige.club

14.

Rubi

- Mislim da imamo dovoljno vremena - rekoh gledajući kroz prozor.
- Noć je, a ja baš i ne gorim od želje da se vratim u onu ćeliju u koju si me bacio. Zato mi ispričaj tu dugu priču.

Zaustio je da mi odgovori, ali mu je u tom trenutku zazvonio telefon na stolu. Bacio je pogled na njega.

- Stigli su. - Ko?

- A ko bi bio? Primećena su tri muškarca na rubu ostrva.

Tri muškarca. Braća Stil.

U grlu mi se stvorila knedla. - Nemoj da im fali dlaka s glave!

- Rekao sam ti da će progutati mamac. Nisi mi verovala?

Pokušala sam da progutam knedlu, ali uzalud. Nisam sumnjala u njegove reči. Rajan bi i kroz mećavu došao da me nađe. Ništa ga ne bi moglo sprečiti, iako sam silno želela da me ne traži. Nisam mogla da podnesem pomisao da je u opasnosti.

- Zar Stilovi nisu već dovoljno patili?

- Ni blizu - odgovori on.

- Šta uopšte imaš protiv njih?

- Kivan sam na Breda, ne na njegove sinove.

- Zašto si onda njih doveo ovamo? Ne razumem.

- Imam ja svoje razloge.

- Već imaš Breda Stila. Negde je ovde. Očigledno ga držiš ovde već sedam godina, a njegovi sinovi su bili u zabludi da je umro. Zašto jednostavno ne ostaviš tu porodicu na miru?

- Nije baš da je Bred Stil kod mene.

Smućilo mi se njegovo okolišanje. - Ovde je. I sam si to rekao. Zato pusti njegove sinove da odu. - Progutala sam pljuvačku spremajući se da izgovorim nešto od čega mi se već unapred povraćalo. - Molim te... tata. Ako si ikad makar malo mario za mene, pusti ih. - Bljak. Moraću da isperem usta posle te bljuvotine. Ali bilo je vredno truda, sve bih učinila za Rajana.

Odmahnuo je glavom. - Već sam ti rekao da ne nameravam da ih povredim.

- Zašto si ih onda namamio ovamo? Uzdahnuo je. - Hoću da se povučem.

- Iz čega?

- A šta misliš? Iz svega ovoga! Star sam i umoran. Ponestaje mi novca. Skoro svu ušteđevinu sam potrošio na popravljjanje štete koju mi je nanelo mešanje Stilovih. Sve je počelo sa se raspada kad je Tajson krenuo na terapiju, a Lari zaposlio Džejd kao asistenta. Hoću da izađem iz posla.

- Sad hoćeš da izađeš iz posla da te ne bi uhvatili? Baš lepo.

- Ne, hoću da izađem iz posla zato što sam umoran. Verovala ili ne, ne ponosim se svim što sam uradio.

Prevrnula sam očima i ogorčeno frknula.

- Samo se ti rugaj. Skoro da sam švorc. Bila si u pravu.

- Šteta što Bruk Bejli nije poginula u onoj nesreći koju si inscenirao.

- Ta polisa je bila vredna milion dolara, Rubi. Taj novac bi mi kupio malo vremena, ali milion dolara je u ovom poslu sića. Osim toga, ne očekujem da mi veruješ, ali voleo sam Bruk.

- Ne verujem ti.

- Veruj u šta hoćeš, ali drago mi je što nije poginula.

- Kontaktirao si je. Hteo si da pobegne negde sa tobom.

- Jesam.

- Džejd joj je sve ispričala. Ne želi da ima ništa sa tobom. - Nisam znala da li je baš tako rekla, ali znala sam da je Džejd razgovarala sa njom.

- Onda neka bude tako. - Krenuo je vratom protrljavši ga prstima.

Bilo je vreme da promenim taktiku. - Pričaj mi o Vendi. Hoću da znam sve o simbolu na prstenju. Hoću da znam čime te Vendi drži u šaci i zbog čega te primorava da ostaneš u ovom užasnom poslu. Rekla mi je da ste vi, momci, jednostavno postali pohlepni kad ste otkrili koliko je unosna trgovina ljudima.

- Pohlepu ne poričem. Isto tako, ne poričem da sam imao neke neuobičajene... sklonosti.

- Neuobičajene sklonosti? To je za tebe pedofilija? Silovanje? Tebi je to samo neuobičajeno?

Zažmurio je. - Mnoge stvari ne znaš... Nikad nećeš razumeti.

- Kako si, za boga miloga, uspeo da nađeš još dvojicu sličnih bolesnika - Larija i Toma? Jeste li bili drogirani zajedničkom pohlepom i ludilom zbog kojih ste bili u nekakvom tripu mačo moći?

- Nije to tako jednostavno.

- U pravu si, nije nimalo jednostavno.

- S vremenom se navikneš da radiš razne grozote.

- Ne bi trebalo.

- Možda, ali tako je. Posle prvog greha ophrvan si kajanjem, ali ako se izvučeš, lakše se odlučiš da ponoviš. Svakog narednog puta je lakše, sve dok se ne pretvori u rutinu - ponovo je zažmurio i zabacio glavu. - Ali onda se sve izopači. Posle tebe... - Otvorio je oči i zagledao se u mene onim jezivim plavim očima. - Nije važno.

- Ne radi se ovde o prelasku ulice van pešačkog prelaza, Teo! Pričamo o zloupotrebi žena i dece. Ljudi, Teo. Jebote, oni su ljudi.

- Vendi je...

- Poštedi me. Da jedna tinejdžerka nadmudri i vrti oko prsta trojicu opasnih momaka? Ne nasedam na tu priču.

- Ne znaš ti nju.

Tu se prevario. Znala sam je. Bila je zla kao i oni. Ali nisam mogla da verujem da je bila u stanju da vrti oko prsta trojicu jakih ljudi. Četvoricu, ako računamo Rajanovog oca. Petoricu, ako računamo mog teču Rodnija. A sve to dok je bila uspešna televizijska voditeljka i novinarka.

Neverovatno.

Iza cele te priče vrebalo je nešto zlokobno, nešto što nisam mogla ni u ludilu da pojmem, niti bi iko normalan mogao.

Otac je rekao da je to duga priča, a strpljenje je počelo da me izdaje.

- Moram da vidim Rajana - rekla sam.

- To nije moguće.

- Ovde je. Došao je po mene. Ako me nađe, otići će.

- Neće, došao je sa braćom.

- Kad smo se sreli u hotelu, tražio si da ti omogućim da bezbedno odeš iz zemlje - podsetih ga. - Pošto vidim da si ovde, uspeo si i bez moje pomoći. Nisi ti tako bespomoćan kakvim se predstavljáš, Teo. Nimalo.

Nije porekao, a nisam to ni očekivala.

Tony & Mila

- Pošto je noć - reče on - otpratiću te do nekog prikladnijeg smeštaja.

knjige.club

15.

Rajan

Uzeo sam telefon kako bih poslao Džou poruku da smo stigli na ostrvo na kom se, navodno, nalazio kamp. Bila je to poprilično opširna poruka jer već skoro dvadeset četiri sata nismo imali pošten domet. Morao sam da mu javim da smo došli do koordinata sa očevog prstena.

Kroz nekoliko sekundi mi je stigao odgovor:

Dobro. Čuvajte se. Moramo da razgovaramo kad budete mogli da se sklonite negde.

Pogledao sam oko sebe. U mraku nisam video nikakve žice, verovatno je sve bilo podzemno, Ostrvo je imalo odličan signal.

Šta ima?

Video sam se sa tatinim advokatom. Konačno sam uspeo nešto da izvučem iz njega.

Nisam smeo ni da zamislim koje je metode koristio kako bi izvukao informacije. Moj stariji brat ne samo da ima kratak fitilj već zna da bude prilično neumoljiv, što je fatalna kombinacija.

Trenutno skrivamo stvari.

Šta ćete posle toga?

Dođavola, stvarno šta ćemo? Nisam imao pojma. Nismo imali baš pravi plan jer nismo znali šta ćemo zateći na ostrvu. Imali smo samo koordinate. Osnovni plan bio je da se skrivamo dok ne budemo otkrili gde smo to došli i koga još ima na ostrvu.

Već sam bio prilično siguran koga ćemo naći, ali gde tačno? To je bilo dobro pitanje.

Odgovorio sam Džoni na poruku.

Moramo da nađemo neko mesto gde ćemo prespavati.

Dobro. Kao što sam rekao, kad se smestite, moram da popričam sa obojicom. Stavićeš me na spikerfon.

Nije mi se svidela ideja da razgovaramo sa njim pred Redžijem. Nije mi dao nikakav razlog za nepoverenje, ali ono sa Tajsonovom bocom baš me je uznemirilo.

Pošalji nam obojici poruku. Zasad ćemo tako. Neću da pričam nag/as.

Razumem. Poslaću poruku i tebi i Tajsu. Samo mi javi kad obojica budete dostupni.

Poslao sam mu sličicu palca okrenutog nagore i nastavio da hodam. Malo sam zaostajao za njima.

Redži je zastao tridesetak metara ispred mene, na mestu gde smo ugledali čistinu među drvećem. Potrčao sam da ih sustignem.

- Čini mi se da je ovo dobro mesto za odmor - reče Redži.

Meni se nije spavalo, ali je bilo poželjno da on i Tajson malo odspavaju. - Ja ću prvi čuvati stražu - predložili.

- Što se mene tiče, može - reče Redži - ja sam mrtav umoran. - Spustio se na zemlju. - Postelja nam nije baš najudobnija, ali bar je noć lepa. Ništa lepše od spavanja pod zvezdama.

- Ja ću ti praviti društvo dok mi se ne prispava - reče Tajson i izvi obrvu. Očito je dobio grupnu poruku od Džoa.

- Može. Samo zapamtite da nećete biti u stanju da date svoj maksimum ako se ne naspavate - rekao je Redži, pa je legao na leđa i zažmurio.

Dao sam znak Tajsonu. Ostali smo dok Redži nije počeo dublje i ravnomernije da diše. Kad je zahrkao, nas dvojica smo se pomerili malo dalje.

Seli smo na zemlju, leđa naslonjenih na drvo, mislim da je to bio banjan. Mada, nisam baš imao vremena da upoznajem lokalno rastinje. Započeo sam grupni razgovor.

Evo nas.

Džo: Dobro. Imam svašta da vam ispričam. Tajson: Počni.

Čekali smo. Džo je sigurno kucao dugačku poruku. Mala elipsa na ekranu se okretala. Konačno, posle čitave večnosti, stigla je poruka od njega.

Džo: Konačno sam se video sa tatinim advokatom, onim koji je pročitao testament onda kad je tobože umro. Zahtevao sam da vidim testament. Najpre je vrdao. Rekao je da nemam pravo da ga vidim. Uneo sam mu se u facu i pitao ga ko ima više prava od mene, najstarijeg sina tjednog od naslednika. Popustio je kad sam prešao na pesnice.

Tajson: Pobogu, Džo. Policija ionako motri na tebe zbog Larijeve smrti, a ti zapodeneš kavgu sa tatinim advokatom?

Istovremeno sam i ja napisao: *Za boga miloga!*

Džo: *Sam je tražio. Na kraju je izvukao dokument iz sefa koji se nalazi iza slike u njegovoj kancelariji. Da li možete da verujete? Držao je tatin testament u sefu.*

Ja: *Zar to nije uobičajeno?*

Džo: *Nije. Zvao sam Džejd. Advokati obično ne drže pod ključem dosijea svojih klijenata. Jedino što zaključavaju ormariće u kojima ih arhiviraju. U svakom slučaju, oteo sam mu dokument i letimično ga pregledao. Ispostavilo se da je lažnjak.*

Ja: *Šta?*

Džo: *To nije bio njegov testament. U stvari jeste, ali mu je nedostajala jedna strana. Tatin advokat je glup, pa nije prepravio brojeve strana. Odmah sam video da jedna nedostaje.*

Tajson: *Da li je i ona bila kod njega?*

Džo: *Da. Pošto sam mu zapretio još težim batinama i pokazao svoju Rozi zakačenu za gležanj.*

Nasmešio sam se. Rozi je Džoov glock 23. Odličan je strelac.

Džo: *Izvadio je stranu koja je nedostajala iz drugog sefa. Nećete verovati šta piše na njoj.* Tajson: *Šta?*

Sledio sam se u iščekivanju Džonine poruke. Sekunde su izgledale kao minuti.

Džo: *Na njoj je bilo sve ono što nam je pročitao nakon tatine smrti. Sva njegova imovina, pokretna i nepokretna deli se na jednake delove između nas četvoro. Osim onoga što je definisano u odeljku četiri. I odeljak četiri se nalazi na toj strani.*

Ni Tajson i ja nismo ništa pisali. Čekali smo sledeću poruku.

Džo: *U odeljku četiri, tata je nedvosmisleno zaveštao pedeset miliona dolara korporaciji Fleming.*

Imao sam osećaj da sam progutao kamen. Već sam čuo to ime.

Džo: *Da vaspodsetim, korporacija Fleming je fantomska firma u čijem je vlasništvu kuća u kojoj su držali Melani i u kojoj je pronađen Tom Simpson. Ona kuća u kojoj su držali i tebe, Tajse.*

Naježio sam se i zadrhtao.

Korporacija Fleming...

Prokletstvo!

Tajson je verovatno bio van sebe, ali video sam da nešto mahnito kuca.

Nakon nekoliko sekundi, pojavila se njegova poruka.

Tajson: *Šta je sa fondacijom Stilovih? Ima li nešto o tome?*

Tajson je ipak bio pribraniji od mene. Bilo mi je drago zbog toga. Fondacija mi nije ni pala na pamet pošto smo za nju tek nedavno saznali. Iskoristio ju je za prenos vlasništva nad rančom Šejnovih.

Džo: *Pitao sam. Doći ću i do toga. Ali najpre da se pozabavimo korporacijom Fleming. Advokat nije imao ništa o tome da mi kaže. On je samo sastavio testament. Poverovao sam mu budući da on i jeste advokat za imovinsko-pravne odnose. Sutra ću da idem kod pravnog zastupnika korporacije. Sećate se se da smo Melani i ja išli kod njega? Frederik Džoli? U svakom slučaju, to mi je u planu za sutra ili prekosutra.*

Posle kratke pauze je nastavio.

Džo: *A sad da se vratimo na fondaciju Stil. Priznao je da je osnovana pre tatine navodne smrti.*

Ja: *Čekaj, da li advokat zna da tata nije mrtav?*

Džo: *Nismo stigli dotle. Ispratio me rakavši da ima neodložan sastanak i da će zvati policiju zbog napada i pretnje pištoljem. Rekao sam mu sam oružje nosio skriveno, i da imam pravo da ga nosim, ali onda sam shvatio da je bolje da se manem toga zasad, budući da sam već pod policijskom istragom zbog Larija.*

Tajson: *Dobro si uradio.*

Ja: *Slazem se sa Tajsom.*

Džo: *Ali, nisam ja još završio sa njim, ni izbliza.*

Tajson: *Budi oprezan.*

Džo: *Ja sam uvek oprezan.*

Ne bih se baš složio sa tim, ali prećutao sam.

Džo: *Sutra prvo idem kod Džolija zbog korporacije Fleming, a onda se vraćam kod tog drznika.*

Tajson: *Džo, Džejd nam je već objasnila kako funkcioniše fondacija. Advokat je osniva, ali posle toga se imovina prebacuje na njeno ime, a to je verovatno radio tata.*

Džo: *Možda, ali siguran sam da mi ovaj tip još nije rekao sve što zna. Propevaće on.*

Ja: *Čuvaj se, brate. Sad nam treba...*

Tony & Mila

Telefon mi ispade u prašinu kad me neka snažna, golema ruka ščepa za rame.

knjige.club

16.

Rubi

Otac me izveo iz male kancelarije i poveo kroz mračan hodnik, pa kroz ulazna vrata do mračnog prolaza.

Izvagala sam mogućnosti. Mogla sam da pobegnem, ali kuda? Nisam imala pojma gde sam, a oči mi se još nisu privikle na tamu. Mogla sam da pokušam da savladam oca, ali verovatno je bio naoružan. A opet, i kad bih uspela, kuda bih posle toga?

Mogla bih da se vratim po Džulijet, ali pošto je u lancima, ne bih mogla da je oslobodim. Ne bih mogla nikoga da oslobodim.

Iako me tištala krivica što sam je ostavila kao i, pretpostavljala sam, mnoge druge zatočene u tom groznom mestu, nisam imala izbora, morala sam da idem sa Teom. Što više budem saznala o tom mestu, moje znanje će biti ubojitije.

Odveo me je do crnog džipa i otvorio mi vrata. Nisam mogla da verujem sopstvenim očima. Seo je za volan dok sam se vezivala.

- Mogu li da dobijem telefon? - upitala sam. - Telefon ti je ostao u kući, u tvom stanu.

- Nisam pitala da li mogu da dobijem svoj telefon, već bilo kakav.

- Možda. Sve u svoje vreme.

- Gde smo?

- Na ostrvu, na Karibima. Na onom ostrvu o kom sam ti pričao.

- Kako si uspeo čak dovde da me dovedeš dok sam bila u nesvesti?

- Nisi bila u nesvesti. Bila si drogirana. To je droga koja izaziva amneziju i čini te veoma... poslušnom.

- Dao si mi rohipnol! Gospode bože!

- To je veoma bezbedan preparat, Rubi.

- Preparat? U Sjedinjenim Državama je ilegalan.

- Nismo u Sjedinjenim Državama.

- Mora da si mi to dao pre... - odmahнула sam glavom. - Otkad je tebe briga da li je nešto legalno?

- Sâm sam ti dao odgovarajuću dozu. Neće ostati trajne posledice.

- Ma nemoj! Kad si to diplomirao medicinu?

Nije odgovorio na taj sarkastični komentar. - Imam poklon za tebe - reče. - Trebalo bi uskoro da stigne.

- Jedini poklon koji mi treba jeste da braća Stil budu bezbedna. A osim toga, da odem kući.

- Rekao sam ti da Stilovi neće biti povređeni. Ipak mislim da će ti se svideti ono što sam ti spremio. - Pogledao je kroz prozor. - Ah, evo upravo stiže.

Čovek u crnom je prišao džipu vukući ženu sa platnenom vrećom preko glave. Otvorio je zadnja vrata i ugurao je unutra. - Ulazi, kučko.

- Hej! - viknula sam. - Nemoj tako da joj se obraćaš! - Okrenula sam se i skinula joj vreću sa glave. - Džulijet!

Ona je zažmirila. - Gde sam?

Na rukama su joj bile lisice. Prebacila sam se na zadnje sedište i počela da petljam oko njih. - Otključaj ih - naredila sam ocu.

- Kasnije.

- Ne. Sad. Rekao si da je ovo moj poklon. Hoću da joj bude udobno.

- Za boga miloga! - Okrenuo se ka maskiranom čoveku. - Oslobodi je.

- Pobeći će.

- U tom slučaju ćeš je uhvatiti ili zažaliti što nisi.

- Vi ste glavni - reče on, pa je otključa izdvojivši jedan ključ iz svežnja koji je izvadio.

- Sedi na mesto, Rubi - reče otac - moramo da krenemo.

- Neću. Sedeću sa njom pozadi.

- Ne idemo nigde dok ne sedneš napred.

- U redu je - reče Džulijet promuklim glasom. - Biću ja dobro, poslušaj ga.

- Neću da slušam njegova naređenja - odgovorih.

- Trebalo bi. Ili će... - Zažmurila je i uzdahnula, ne završivši rečenicu.

- Jebote, sedi ovde ili ne idemo!

Džulijet mi klimnu glavom i sa njenih usana pročitah: - Biću dobro.

Otac mi je rekao da će me odvesti u neki bolji smeštaj. Sve će biti bolje od onoga gde smo bile, a nisam to htela da upropastim zbog Džulijet.

Naravno, možda je otac slagao.

Morala sam da rizikujem. Ako je postojala mogućnost da sklonim Džulijet od onih siledžija, a činilo mi se da jeste, morala sam da je iskoristim. Možda sam mogla da smislim neki način da pobegnemo. A onda bih imala veće šanse da izbacim i ostale zarobljene u "spavaonicama".

Ostali... Nisam želela da ih prepustim sudbini, ali morala sam trenutno da ih ostavim tamo. Nisam imala izbora.

Kao i obično.

Vratila sam se na mesto suvozača i zevnula iako sam se iz petnih žila trudila da ostanem budna.

- Spavaj ako ti se spava, vozićemo se nekoliko sati.

Ponovo sam zevnula i osvrnula se ka Džulijet. Zavalila se u sedištu i žmurila. Ovo je verovatno bila najveća udobnost koju je videla tokom prethodnog meseca.

Instrument tabla je svetlela, ali osim toga, napolju se videlo samo dokle su dopirala prednja svetla. Još jednom sam zevnula, ali nipošto nisam htela da zaspim.

*

- Skini se.

Uvek sam radila kako mi kaže iako ponekad nisam znala zašto. Dodirnula sam prozirnu svilenkastu tkaninu lagane svetloplave haljine na sebi. Nisam znala otkud mi. Ali prijao mi je njen nežni dodir.

Za tren oka bila je na podu jer bih uradila šta god on poželi.

Bilo šta.

Zatim mi je polako prišao vrebajući me. Bradavice su mi se ukrutile. Shvatila sam da i sama krećem ka njemu, kao da me je vodilo pulsiranje u grudima.

Uhvatio me za dojku i stisnuo je. Ispustila sam uzdah protiv svoje volje. Nije me zbolelo, ali sam se ipak iznenadila. A onda me je povukao za bradavicu, i to jako.

- Moja si - mrmljao je - mogu s tobom šta mi je volja. - Zgrabio me za kosu i snažno povukao za rep. Bilo mi je neugodno, ali oh... u isto vreme i tako prijatno.

Nisam htela da ga zaustavim.

Mogao je da radi sa mnom šta god mu se prohte.

Bilo šta.

Grubo me privukao sebi i do krvi mi ugrizao ušnu resicu. - Reci da znaš da si moja, Rubi. Reci mi.

- Znam... da sam tvoja - cvilela sam celim telom žudeći... za nečim...

Uzeo je moje usne žestinom besnog vuka. Proždirao me, celu me prisvojio poljupcem.

A ja sam se svojevolutno predala.

Kad smo oboje ostali bez daha, otrgao je usne sa mojih i gurnuo me na krevet prekriven plavom svilom. Ostala sam oslonjena nogama o pod.

Snažno se zario u mene.

Tako snažno.

Tako dobro.

Pljesnuo me je po zadnjici. Pa opet. I još jednom. Oštar bol pretvorio se u vrelinu, a onda u zadovoljstvo.

- Kako ti je čvrsta i crvena guza - prostenjao je. - I moja je. Samo moja, jebote.

Stezala sam čaršave. Svaki put kad bi prodro u mene, tonula sam sve dublje. Davila sam se. Davila sam se u Rajanu Stilu.

Ponovo me je pljesnuo.

Sve se dešavalo tako brzo da nisam znala šta me snašlo. Okrenuo me ka sebi i ponovo se zario u mene. Njegovo lepo lice sijalo se od znoja, a tamna kosa bila mu je slepljena na čelu i obrazima.

- Moja si - ponovio je - mogu s tobom šta mi je volja.

- Tvoja sam - ponovih i ja - možeš sa mnom šta ti je volja. - Zažmurila sam.

Prodirao je sve jače dok...

Zadržala sam dah. Lepota prodiranja njegovog uda pretvorila se u...

Oštar bol. Ubod. Nož.

Osetila sam neki miris... neki otužan, metalan miris.

Krv.

Bol.

Bože, bol! Stresla sam se. Celo telo mi se bunilo. Neki zlokoban glas.

- Moja. Moja. Moja. Mogu da te povredim. Mogu da te kaznim.

Otvorila sam oči.

Vrisnula sam.

To više nije bio Rajan...

*

Naglo sam otvorila oči. Brzo sam pogledala levo, pa desno. Nisam znala gde se nalazim.

Moj otac. Ah, da, vozio je, dok je Džulijet bila zavaljena na zadnjem sedištu. Protrljala sam oči. Kako li sam samo zaspala? Bila sam odlučna u nameri da ostanem budna.

San mi se uvrteo u glavu. Rajan je bio tu. Sve se promenilo. Osećanja, želje... sve se preobrazilo u bol i strah. Cela sam utrnula. Protrljala sam ruke.

Otac je skrenuo na neki pust drum. - Stigli smo, Svitalo je. Stajali smo ispred betonskog zida sa kapijom od kovanog gvožđa na sredini. Bio je visok bar šest metara. Okrenula sam se ka Džulijet koja je i dalje mirno spavala. Nisam želela da je budim.

- Moram da pozvonim kako bi nam otvorili kapiju - reče Teo.

Zevnula sam. - Ko živi ovde?

- Neki ljudi.

- Na istom smo ostrvu, zar ne? Koliko dugo smo se vozili? - upitah kajući se što nisam ostala budna. Nisam imala ni sat ni telefon, tako da nisam znala koliko je sati.

Sad je i Teo zevnuo. - Ne nego na susednom. Prešli smo malim trajektom. Prespavala si sve.

Kapija se otvorila, a kola su ušla u nekakvo seosko imanje. Usred karipskog ostrva. Morala sam nekoliko puta jako da stisnem kapke kako bih se uverila da ne haluciniram. - Šta je ovo, dođavola?

- Uskoro ćeš saznati - odgovori on - još nekoliko kilometara.

- Tiše malo. Ona još spava. - Okrenula sam se i videla kako se Džulijet meškolji. - Gotovo, probudio si je.

Ponovo sam preskočila na zadnje sedište, ne mareći za očeva naređenja. Nežno sam je uhvatila za ruku. - Kako si?

- Ne znam - odgovori ona - mislim da sam spavala. - Jesi.

- Odavno se nisam ovako dobro naspavala.

I to na zadnjem sedištu džipa. Iako nerado, osetila sam tračak zahvalnosti prema ocu što joj je omogućio ovaj odmor. Čula sam da vožnja kolima deluje umirujuće na bebe, a izgleda i na zlostavljane žene.

- Jesi li gladna? - upitala sam. Odmahnula je glavom. - Odavno sam naučila da ne osećam glad. Znaš li kuda idemo?

Nemam pojma, ali sa mnom si sigurna, znaš? Zaštitiću te.

I sama sam znala da su to prazne reči. Nisam bila u stanju da sprečim da je siluju na moje oči, ali dušu ću svoju dati da se to više nikad ne ponovi. Preuzeću kaznu na sebe ako budem morala. Povraćalo mi se pri samoj pomisli na to. Ali biće tako. Toliko sam joj dugovala. Melani bi mi rekla da ne dugujem ništa Džulijet, i da nisam ja kriva što su je oteli. I bila bi u pravu, ali nisam mogla da se otmem osećaju krivice koji mi je pritiskao dušu.

Melani. Čim sam pomislila na nekog od Stilovih, Rajanova slika mi je opet izbila u prvi plan.

U stvari, nisam ni prestajala da mislim na njega. Otac je rekao da je tu. Blizu.

Moj otac nije baš bio čuven po istinoljublju, ali iz nekog razloga sam verovala da me ne laže. Verovala sam da me ne laže još otkad je nedavno pokušao da stupi u kontakt sa mnom. Nisam imala neki razlog da mu verujem, bio je to samo osećaj. Nešto u njemu se promenilo, samo što nisam znala da li nabolje ili nagore.

U deliću sekunde sam skoro zažalila što je otac poveo i Džulijet. Sad sam morala da pazim na nju tako da će mi to skrenuti pažnju sa Rajana. Mrzela sam sebe što sam i na tren mogla to da pomislim. Uostalom, Rajan i njegova braća mogu i sami da se staraju o sebi, zar ne?

Ponavljala sam to u sebi sve dok...

Ispustila sam uzdah iznenađenja.

Stigli smo ispred prostrane rančerske kuće.

Otac je zaustavio auto i okrenuo se ka zadnjem sedištu na kom sam sedela sa Džulijet. - Da li ti izgleda poznato?

17.

Rajan

- Ustaj, jebote! - naredi mi neki dubok glas.

Srce mi je tuklo kao kao ludo. Čovek u crnom, sa crnom fantomkom stajao je iznad mene. Drugi je ščepao Tajsona.

Tajson se lako oslobodio stiska. - Skidaj svoje prljave šape s mene. - Mesečina je naglašavala plamen besa u njegovim očima. Izgledao je poput besnog vuka u noći punog meseca.

- Smiri se, Tajse - rekao sam mu.

Razumeo sam ga. Kad su ga prethodni put ovako ščepali, usledio je najstrašniji period u njegovom životu.

Na nekoliko metara od nas, treći tip je budio Redžija iz dubokog sna.

- Idete sa nama - reče onaj što me držao.

- Malo sutra - odgovorio sam, pa sam se oslobodio stiska. Eh, da sam samo još mogao da dohvatim pištolj.

Tajson je svom napadaču smestio pesnicu u bradu savršenim aperkatom. Ovaj je ispustio bolno "u!", ali je uspeo ponovo da ščepa mog brata. Tajson se ponovo bez po muke oslobodio i zalepio lice tog tipa za drvo pod kojim smo malopre sedeli. On ispusti bolan uzvik i pade na zemlju.

Tajson se okrenu ka onom koji me je opet držao. Zaleteo se na nas i oborio nas na zemlju. Zasuo mu je lice pesnicama. Vikao je i mrmljao.

- Prestani!

Bio je to Redžijev glas. Taj krupni čovek nam je prilazio držeći na nišanu sopstvenog napadača. Pogledao je onu dvojicu, oblivene krvlju i bez svesti.

- Proverite da li su naoružani, a onda ih skinite. Vas dvojica navucite njihovu odeću preko svoje. Ovaj će nam pokazati put ili ću mu razneti mozak.

Čovek koga je Redži vodio, takođe je bio sav u crnom i nosio je crnu skijašku fantomku.

Zgrabio sam Tajsona i podigao ga na noge trudeći se da ga smirim. Oči su mu još plamtele divljim besom.

- Jesi li dobro?

Blago je klimnuo glavom, ali ništa nije rekao.

- Hajde, idemo sa Redžijem.

- Ne dok ne proverimo da li su naoružani - podseti me Redži.

Hitro sam pretresao onu dvojicu i pronašao dva pištolja i tri noža. Uzeo sam jedan pištolj, a drugi dao Tajsonu, koji je još uvek izgledao izbezumljeno.

- Uzmi ovo, ali pažljivo s tim - rekoh mu. Ponovo je blago klimnuo glavom. Moraću da motrim na njega.

Zatim sam onim tipovima skinuo odeću i fantomke. Jedan je bio belac, a drugi crnac. Bez fantomki nisu izgledali tako opasno. Obe fantomke su bile umrljane krvlju, ali Redži je bio u pravu, morali smo da ih stavimo. Dao sam Tajsonu onu koja je bila nešto čistija i pridržao mu pištolj.

- Hajde - rekoh - obuci ove prnje.

Navukao sam majicu i pantalone preko svoje odeće. Bile su mi tesne, ali nekako sam se uvukao. Zatim sam stavio fantomku na glavu. Srećom, bile su od prozračnog pamuka, ali odisale su otužnim vonjem sveže krvi.

Uzdržavao sam se da ne povratim.

Tajson je uradio isto što i ja. Stresao sam se kad je navukao fantomku. Pogled mu je i dalje bio divlji, a još sa tim preko lica...

Ne bih voleo da ga sretnem u nekoj mračnoj ulici.

- Dobro - reče Redži svom napadaču - povedi nas.

- Malo sutra, jebote.

- Daj da ti malo olakšam. Ili nas povedi, ili ću ti prosuti mozak po ovim tvojim druškanima.

- Ubiće me.

- U tom slučaju poživćeš još nekoliko sati, dok ne stignemo. Bolje i to nego ništa, zar ne, čoveče?

Bio sam impresioniran Redžijevim držanjem. Imao je čelične živce. Strgao je fantomku sa lica tom tipu. Bio je belac. Imao je tamniju kosu. Još nisam mogao da mu razaznam boju očiju, ali tek je počelo da sviće. Da li je moguće da smo probdeli celu noć?

Redži je zastao na trenutak i pogledao onu dvojicu.

- Mislite da će neko vreme biti u nesvesti? - upitao je Tajsona i mene.

- Rekao bih da hoće - odgovorio sam. - Tajson ih je propisno izmlatio.

Pogledavši ih još jednom, Redži odmahnu glavom.

- Ne smem da rizikujem - rekao je, pa je izvukao uže iz torbe i vezao im ruke i noge. - Trebalo bi da im prosviram mozak.

Zadržao sam dah. Pogledao sam Tajsona. Nije izgledao nimalo potreseno.

Potisnuo sam zaprepašćenje i malo straha, pa krenuo za Redžijem.

Čovek nas je odveo do džipa parkiranog oko pet stotina metara dalje, na zemljanom putu. Redži ga je ugurao za volan, i dalje mu držeći pištolj prislonjen na glavu. - Uđite - reče Tajsonu i meni.

Seli smo na zadnje sedišta. Ja sam držao tipa na nišanu dok se Redži nije smestio na mesto suvozača. Kad je seo, prislonio mu je pištolj na slepoočnicu.

- Kako se zoveš? - Jebi se - prosikta on.

Redži ga je udario pištoljem u slepoočnicu. - Ime, govvaru.

Tip se trznuo. - Skoti.

- Odlično, Skoti. Vozi.

*

Pola sata kasnije stigli smo do ogromne zgrade od cigle s nizovima malih prozora. U dvorištu nije bilo drveća niti grmlja. Zapravo, nije bilo skoro nimalo zelenila. Čudno.

- Neće vas pustiti da uđete - reče Skoti.

- Hoće. Skini se kako bih ja obukao tvoju odeću - dodao mi je oružje. - Drži ga na nišanu.

Trudio sam se da mi ruka ne zadrhti dok se Redži u rekordnom vremenu presvukao. Očito je navikao da se presvlači u kolima. Iako mu još uvek nisam bezrezervno verovao, zasad sam bio impresioniran.

Stavio je Skotijevu fantomku i naredio: - Uvešćeš nas unutra.

- Pitaće se gde su mi fantomka i odeća.

- Izmisli nešto, baš me briga.

Tony & Mila

- Otišlo nas je trojica, a vraća se četvorica?

- Pusti mašti na volju, ako je uopšte imaš. Sve vreme ću te držati na nišanu. Verujem da će ti to raspirati maštu.

Okrenuo se ka nama. - Jeste li vas dvojica spremni?

Spremni? Nisam imao predstavu šta nas čeka, ali bar sam imao dva pištolja. Tajson je bio izobličen, ali nismo imali izbora, morali smo da nastavimo.

Došlo je vreme. Tražili smo ono što se u toj zgradi nalazilo, šta god da je to. Samo što nisam bio siguran da li sam spreman to da vidim.

- Spremni smo - ipak odgovorih.

- Jesmo - ponovi Tajson za mnom.

knjige.club

18.

Rubi

Samo jednom sam bila u glavnoj kući na ranču Stilovih. Uglavnom sam išla kod Rajana, koji je živio na nekoliko kilometara iza glavne kuće, pa sam se dobro nagledala zadnje strane te prostrane kuće. Nisam je tako dobro poznavala sprema, ali koliko se sećama...

Sad sam stajala pred savršenom kopijom glavne kuće sa ranča Stilovih, kuće u kojoj su živeli Tajson, Džejd, Mardžori i Bruk Bejli.

Nisam mogla da verujem svojim očima. Boja cigle je bila ista - crvena sa žutim i zlatnim šarama - ukrasne lajsne oko vrata i prozora bile su iste cijan plave boje, poput drozdovih jaja. Hodala sam kao u transu. Gotovo da sam očekivala Tajsonovog mešanca Rodžera da proviri kroz prozor pored ulaznih vrata.

A onda sam zastala. Sledila sam se.

Okrenula sam se ka kolima. Skroz sam zaboravila na Džulijet. Ona proviri iz auta.

Trkom sam se vratila do nje. - Izvini, nisam htela da te ostavim.

Ona se osloni na drhtave noge. - Gde smo?

- Stvarno ne znam, ali ova kuća mi je poznata - okrenula sam se ka Teu. - Šta ovo znači?

- Obećao sam vam bolji smeštaj. Nadam se da sam ispunio očekivanja.

- Ne znam, još nisam videla kako izgleda unutra. - Prizor soba koje vrve od izglednelih i vezanih žena i dece mi se ureza u misli.

- Unutrašnjost kuće jednako je lepa kao spoljašnjost. Veruj mi da se za nju nije štedelo. Ja to i te kako znam.

Ogorčenje. Čula sam ogorčenje u očevom glasu. Neprestano sam pokušavala da odgonetnem razlog tome. Ali trenutno mi je najveća briga bila Džulijet. Malo me je grizla savest što ne razmišljam malo više o Rajanu, ali znala sam da on ume da se stara o sebi.

- Štaje unutra?

- Bolji smeštaj, kao što sam rekao. Pođite sa mnom.

Uzela sam Džulijet za ruku i povela je stazom do ulaznih vrata, prateći očeve korake. Začudila sam se kad je otac pozvonio.

Vrata su se otvorila, a na njima se pojavila žena u uniformi sobarice.
- Gospodine Teo, izvolite?

- Doveo sam ti goste, Marabel. Ovim damama će biti potreban smeštaj, a očigledno i tuširanje.

- A ko su dame?

- Brineta je moja ćerka, a ova druga je... njena... ovaj... drugarica.

- Biće nam zadovoljstvo da ugostimo vašu ćerku. Uđite, molim vas.

Otac je propustio Džulijet i mene da uđemo prve. Zaprepastila sam se tim džentlmenkim činom. Doduše, nisam ni sumnjala da je šarmer, pošto je uspeo da obori s nogu Bruk Bejli. Džulijetino lice je bilo sasvim bezizrazno. Nije reagovala kad je čula da sam Teova ćerka. Okrenula sam se ka njemu.

I on je mene gledao svojim prirodnim, smeđim očima. Kad li je skinuo sočiva? Verovatno u toku noći, dok sam spavala. Čudno je kako sam tek sad primetila.

- Hejdemo, devojke - pozvala nas je Marabel - nemojte samo da stojite tu. Čini mi se da bi vam obema prijao pošten obrok. Na šporetu mi se krčka sos za špagete koje spremam za ručak. To je gospodino omiljeno jelo. Ali za vas dve najpre jedan obilan doručak.

Gospođa? Ali nisam mogla da tumačim Marabeline reči. Ušla sam u kuhinju, vodeći Džulijet. Zapahnuo me je opojan miris paradajz-sosa i bosiljka. Duboko sam udahnula.

Džulijetine oči su zasuzile. - Zašto nas je doveo ovamo? - upitala me.

- Iskreno, ne znam - odgovorila sam - ali hajde da uživamo dok traje.

- Ali ostali...

Kao da mi je pročitala misli. Neću se smiriti dok ne izbavim sve ostale, ali zasad nam je obema bila neophodna dobra hrana i dobar krevet. Bićemo spremnije da pomognemo drugima kad budemo site i naspavane.

Marabel je povela Džulijet i mene kroz hodnik do nekih vrata. - Evo, jedna od vas može da odsedne u ovoj sobi.

- Hoćete da kažete da ne možemo da budemo zajedno u sobi? - uspaničila se Džulijet.

Stisnula sam joj ruku. - Naravno da možemo. Jedna soba će nam biti dovoljna.

- U redu - odgovori Marabel, pa nas povede dalje niz hodnik. - U tom slučaju, smestite se u ovu sobu.

Ušle smo u sobu sa dva prostrana kreveta. - Moraćete da delite kupatilo. U komodi imate bademantile i pidžame. Ostavite prljavu odeću u korpi, kasnije ću je oprati.

- Ne morate...

- Nije to ništa, biće mi zadovoljstvo. Sad se okupajte, a ja ću se postarati da vas čeka topao doručak kad završite.

- Hoćemo - rekla sam - i hvala vam. - Pogledala sam Džulijet. Ko zna kad se poslednji put pošteno istuširala. - Idi prvo ti.

Ona me je stidljivo pogledala i ugrizla se za usnu. Šarala je pogledom naokolo.

- Bićeš dobro - ohrabrila sam je - ja ću biti tu, u sobi.

- Molim te, ne ostavljaj me samu.

Nasmešila sam se. - Džulijet, ne možemo zajedno da se tuširamo.

- Naravno da ne, ali možeš samo da budeš tu dok sam pod tušem, pa ću ja posle stajati ispred dok se ti tuširaš.

- Dobro, ako ti je tako lakše.

Skinula je prljavu, sivu duksericu preko glave.

Ugušila sam uzdah iznenađenja.

Nije više bila ni nalik na onu plavušu, seks bombu, koju sam upoznala na Jamajci. Obline su splasnule, rebra su joj se providela kroz kožu koja je na nekim mestima bila suva i prošarana crvenilom. Nekad jedre grudi sad su visile, omlitavele. Ni noge joj nisu bile obrijane. Kad je skinula sve sa sebe, požurila sam je do tuš-kabine, da se ne bi videla u ogledalu. Za to sam morala prvo da je priprelim.

- Naći ću ti neki losion za telo. Pažljivo se tuširaj. Nemoj da koristiš pufnu, već samo frotir za kupanje, važi? - brijač nisam ni pomenula jer joj koža nije bila u stanju za brijanje.

Klimnula je glavom. Kosa joj je bila prljava i umršena. Verovatno bi bilo bolje da sam je raščešljala pre pranja, ali već je bilo kasno za to. Pomoći ću joj da se raščešlja posle kupanja.

Jauknula je kad je zakoračila pod toplu vodu.

- Je li ti previše vruća? - upitala sam.

- Ne, nije. Dobra je. Samo... tako je toplo... prija mi. Nasmejala sam se. Kad li se Džulijet poslednji put osećala dobro? Sigurno ne još od onog dana na plaži. Vredelo je biti drogiran i otet, samo da bi se Džulijet osećala bolje pod toplim tušem.

Da li je moj otac još uvek u kući? Htela sam da proverim, ali nisam se usudila da je ostavim samu u kupatilu. Džulijet bi se uspaničila kad bi izašla iz kabine i shvatila da me nema. Zato sam preturala po ormariću za lekove i drugim vitrinama. Našla sam neki losion bez veštačkih mirisa za Džulijetinu kožu, kao i kremu za lice i toner sa mirisom lavande. Iščeprkala sam i tri četke i dva češlja, dovoljno da pomognem Džulijet da razmrsi mokru kosu.

Ostala je dugo pod vodom koja je pljuštala po njoj, i nisam joj zamerila. Mogla sam da se kladim da sam se tuširala mnogo skorije nego ona, a svakako sam planirala da se i ja okupam natenane.

Kad je konačno zavrnila slavinu, a voda polako prestala da teče, zakoračila je iz kabine, a ja sam joj dodala mekani peškir. Ovog puta nisam uspela da je sprečim da se vidi u ogledalu.

- Oh - kriknula je i prekrila usta šakom. - I dalje si lepa.

- Kako možeš to da kažeš?

- To si i dalje ti. Ponovo ćeš se ugojiti. Videćeš. A te crvene fleke će se zalečiti. Našla sam ti neki losion, da se namažeš. Kad ti se koža malo oporavi, moći ćeš da se obriješ.

Nisam je ni pitala za dozvolu, već sam sama uzela češalj i četku i pozabavila se njenom kosom.

- Ne moraš to da radiš - rekla je.

- Nije mi teško. - Zaista mi nije bilo teško. Trebalo mi je petnaest minuta, ali na kraju sam uspela da joj raščešljam kosu. Dodala sam joj bademantil. - Obuci ovo. Sad ja idem na tuširanje.

- Mogu li da ostanem ovde?

Nisam baš bila raspoložena da se razgolićujem pred drugima, ali ona me je već videla голу na plaži na Jamajci. Sve i da nije, morala sam da joj pružim sve što hoće - bar toliko sam joj dugovala.

Ponovo sam čula Melanin glas. *Ne duguješ joj ništa.* Pravila sam se da ga ne čujem.

Topla voda je bila melem za moje umorno i bolno telo. Mogu misliti koliko je tek Džulijet prijala. Kad sam završila, obukle smo pidžame koje

smo našle u komodi, a prljavu odeću ostavile u korpi, kako nam je Marabel rekla.

Džulijet je pogledala ka krevetu. - Tako sam umorna. Tako prokleta umorna.

- Lezi, Džulijet. Doručak može i da pričeka.

- Nećeš da me ostaviš?

- Ne, neću da te ostavim. - Iako sam priželjkivala neki pošten doručak, i meni je krevet izgledao prilično primamljivo.

Legla je i ušuškala se ispod pokrivača. Zaspala je kroz nekoliko minuta.

Iako se i meni prispavalo, nisam baš nestrpljivo iščekivala da ponovo onako jezivo sanjam Rajana. Odnosno, ne baš Rajana. Malo sam razgledala po sobi. Nikad nisam bila u spavaćim sobama u glavnoj kući Stilovih, ali mogla sam da pretpostavim da u njoj postoji identična soba. Bila je brižljivo uređena nameštajem od orahovine. Pod je bio od punog drveta, prekriven prelepim tepihom sa zlatno-crvenim šarama. Noge su mi uranjale dok sam hodala preko njega.

Malo sam se štrecnula kad je neko pokucao. Verovatno Marabel, ali šta ako je otac? Znala sam da ću uskoro morati da ga sretnem, ali htela sam još malo mira za Džulijet.

Otvorila sam.

Pred vratima je stajala neka lepa žena tamnosmeđe kose i očiju. Kosa joj je bila spletena u dugačku pletenicu koja je bila prebačena preko ramena. Bila je starija, na koži su se videli tragovi vremena, ali je svejedno bila prelepa. Nosila je udoban bademantil, a u naručju je ljuškala bebu uvijenu u heklano ružičasto ćebence.

19.

Rajan

Skoti nas je doveo do vrata koja su se otvorila nakon što je ukucao šifru. Ušao je, a mi smo išli za njim.

- Izgleda da je dobro prošlo - došapnuo sam Tajsonu.

- Kuda ćemo sad? - upita Redži.

- Moraćemo na zadnji ulaz - reče Skoti - ne mogu da vas uvedem na glavni bez legitimacija.

Redži je zavukao ruku u džep. - Kanda imam tvoju legitimaciju, čoveče.

I ja zavukoh ruku u džep pantalona koje sam navukao na sebe. Naravno, tamo sam našao legitimaciju, istu kao onu u Redžijevoj ruci.

- Biće da nam uopšte nisi potreban, zar ne? - isceri se Redži. Zubi su mu se zacaklili.

- Pa, ovaj... jesam. Potreban sam vam. Kao što sam rekao, otišlo nas je trojica, a sad nas je četvorica. A, ako niste primetili, ja sam taj koji je u majici i gaćama.

- To ti i nije neki razlog da te zadržimo, već dodatni razlog da te se otarasimo, tupadžijo - rekoh mu, mada nisam baš imao nameru da izvadim pištolj i smaknem ga.

Redži je podigao obrvu i opipao oružje, ne prestajući da se ceri. Skoti je prebledeo.

- Neka ti bude - reče Redži - ali bez izmotavanja. Svi te držimo na nišanu.

Tip je bio vidno napet. Nije zaboravio da smo naoružani.

Ušli smo u mračan hodnik u kom naizgled nije bilo nikoga, ali odnekud su se čuli vapaji, samo što nisam mogao da odredim odakle.

Sledio sam se. *Šta ako je Rubi ovde? Ako je ijedan od ovih krika njen...* Bio sam srećan što sam naoružan jer bih ubio skota koji je te vapaje izazvao.

Na kraju tog hodnika smo skrenuli u drugi. U njemu smo naišli na grupu žena. Bile su obučene u sivo i međusobno uvezane lancima.

Pokušao sam da disanjem obuzdam mučninu, ali slaba vajda. To su bile otete žene, namenjene za belo roblje.

Strgao sam fantomku i napeo se da povratim. Nisam uspeo.

Tajson izgleda nije bio toliko potresen. Na kraju krajeva, on je bio zatočen u mnogo gorim uslovima. Mada sam bio siguran da je to njegovo stoičko držanje samo paravan.

Nisam ni primetio da sam zaboravio da vratim fantomku sve dok neki tihi glas nije prekinuo tišinu.

- Rajane?

Štrecnuo sam se i krenuo prema glasu. Sreo sam neki prazan pogled. Glas je dolazio od jedne žene, žene koja mi je bila nekako poznata.

- Rajane? - ponovila je. Srce mi je sišlo u pete.

- Oh, bože moj! Ana.

Ana Šejn. Moja bivša devojka, čiji je ranč prešao u vlasništvo misteriozne fondacije Stilovih. Prodali su ranč i preselili se na Havaje. Nikad se više nije javila iako sam pokušavao da stupim u kontakt sa njom na društvenim mrežama.

Sad sam shvatio i zašto.

Kleknuo sam pored nje. - Ana, otkud ti ovde?

Košcata žena koja je sedela pored nje ćušnu je laktom. - Ćuti - prošaputala je - znaš šta biva kad smo neposlušne.

Redži se vratio do mene. - Stile, hajde, čoveče. Ne možemo sad da im pomognemo.

- Ne seri - odgovorio sam. - Dovuci onog govvara i traži mu ključeve.

- A gde bismo sad s njima? Ne poznajemo ovo mesto. Pomoći ćemo im kasnije, ako budemo mogli.

- Neće moći - insistirao sam - poznajem ovu devojku i izvući ću je odavde.

Ana i ja smo bih u prilično ozbiljnoj vezi nekoliko godina ranije. Civilizovano smo se rastali - nijedno od nas nije čulo svadbena zvona - i odlučili da ostanemo prijatelji. Začudio sam se što nije odgovarala na moje pokušaje da stupimo u kontakt, a verovatno nikad nije ni dobila moje poruke.

Tajson je kleknuo pored mene. - Ana, jesi li to stvarno ti?

Sirota devojka je samo klimnula glavom.

- Raje - reče Tajson - izbavićemo je odavde. Sve ćemo ih izbaviti, ali Redži je u pravu. Trenutno ne možemo ništa da uradimo. Vezane su lancima.

- Jebiga, Tajse. Tvoja žena je kod kuće, na sigurnom. Moja bivša devojka je ovde, trpi izjvljavanje. Nemam pojma gde je žena koju volim. Molim te, moram makar Ani da pomognem.

U Tajsovom pogledu sam video razumevanje. Klimnuo je glavom. - Redži, daj ključeve.

Uzeo sam Anu za ruku. Prsti su joj bili tanušni, a nokti ispucali i izlomljeni. - Mnogo mi je žao što sam te ovde našao. Šta je bilo sa Havajima?

- Nikad nisam ni stigla na Havaje. Duga je to priča. Ne mogu sad svega ni da se setim.

- Gospode... Otkad si ovde?

Protresla je glavom. - Nisam sigurna... Neko vreme sam provela na nekom drugom mestu, gde... ne mogu da pričam o tome... Ali znam da nikad nisam stigla na Havaje.

Srce mi se steglo.

Obuzela me teskoba. Kako je došlo do ovoga? Nisam uspeo da sačuvam Anu, a nisam ni bio svestan toga. Nisam uspeo da sačuvam Rubi. Nije trebalo da je pustim da se vrati u stan. Trebalo je i dalje da motrim na nju.

Umalo se nisam nasmejao na tu pomisao. Pomisao na bilo kakvu kontrolu nad Rubi je urnebesna. Možda sam mogao malo da je kontrolišem u spavaćoj sobi, što me silno iznenadilo, ali mi se baš dopalo. Ali u ostalim aspektima života? Ona je držala sve konce i nije propuštala priliku da mi to i pokaže.

Redži je bacio Tajsonu svežanj ključeva. - Izvoli, čoveče. Ne znam da li će neki od njih moći da otključa ove devojke. - Sve vreme je držao na nišanu Skotija koji u donjem vešu ionako nije izgledao naročito opasno.

Tajson je počeo da isprobava ključeve. Najpre je pokušao da otključa bravicu na Aninom lancu.

Bez uspeha. Isprobao je ključeve i na nekoliko lanaca kojim su bile vezane druge devojke. Ponovo ništa.

Srce me je bolelo zbog tih žena, od kojih sam jednu nekad mnogo voleo. Nijedna od njih nije zaslužila takvu sudbinu.

- Rekao sam vam da neće odgovarati - reče onaj pametnjaković u gaćama. - Ovo nije moj rejon.

- Onda ćemo da ih povedemo sve zajedno - rekoh i pogledah unaokolo. Uzdahuo sam u očaju. - Lanac je pričvršćen za zid.

- Moramo da krenemo - reče Redži.

- Slušaj - rekao sam Ani još uvek je držeći za ruku - vratiću se po tebe, kunem se.

Ona je svečano klimnula glavom, ali oči su je odale. Nije mi verovala. Prestala je da se nada.

Tajson nam je pričao da je u početku razmišljao o bekstvu, ali nije imao snage za to. Posle više nije ni pokušavao. Bivao je sve slabiji zbog izgladnjivanja i izivljavanja koje je trpeo. To je trajalo dva meseca, a koliko znam, Ane nije bilo skoro dve godine. Sam bog zna šta je sve preživela.

Pogledao sam Tajsona. Spazio sam onaj izmučeni pogled. On je razumeo. U tom trenutku je sve iznova proživljavao.

- Hej - stisnuo sam joj ruku - mnogo mi je žao što ključevi ne odgovaraju. Vratću se po vas.

- Da - reče Tajson - vratićemo se. Naći ćemo način da uništimo ovo mesto.

Redži me prodrmusao za rame. - Moramo da idemo. Još je rano, ali uskoro će početi da prolaze. Moramo negde da se sakrijemo i isplaniramo sledeći potez.

Jedva sam smogao snagu da pustim Anine koščate prste. - Vratću se - prošaputao sam, nadajući se i sam da je nisam nenamerno slagao.

Tajson i ja smo ustali i okrenuli se ka Redžiju. - Šta ćemo sad?

On ćušnu pištoljem Skotija u slepoočnicu. - Ti nam reci. Šta ćemo sad? - Sad...

Prekinuo ga je prodoran zvuk sirene koji je zaparao tišinu u hodniku.

20.

Rubi

- Marabel je rekla da imamo goste - reče mi žena - pa sam htela da vam poželim dobrodošlicu.

- Hvala - nisam znala šta bih drugo rekla. - Ja sam Rubi. Hvala što ste ugostili Džulijet i mene.

- Nema na čemu, drago mi je što ste tu. Volim kad imamo goste. Obično sam po ceo dan sama sa Anđelom. Dečaci su u kampu.

Zaustila sam da odgovorim, iako nisam znala šta da kažem, ali na svu sreću, Marabel je hitala ka nama iz pravca kuhinje.

- Pobogu, gospođo, ne bi trebalo da izlazite iz sobe. Gde je Džoslin?

- Otišla je da proveriti da li ima mleka za Anđelu - odgovori ona, pa se obrati meni: - Dojila sam dečake, ali Anđela nikako nije htela da sisa.

Marabel je uhvatila ženu za rame. - Hajde da vas vratimo u sobu, Anđela treba da dremne.

Anđela je bila veoma mirna beba. Nisam čula ni glasa od nje, čak ni groljenje.

- Marabel, samo sam htela da poželim dobrodošlicu gošćama.

- Naravno, razumem, ali dajte da vas sad otpratim u vašu sobu, u redu? Hajde, draga.

Da li je to bila "gospođa"? Nisam imala pojma. Njene oči su mi izgledale nekako poznato, ali nisam mogla da dokučim zašto.

Marabel ju je povelala niz hodnik, pored kuhinje, pa onda dalje hodnikom koji je u originalnoj kući na ranču vodio do Tajsonove i Džejdine sobe, odnosno glavne spavaće sobe. Marabel je odvela ženu upravo u tu sobu.

Prožela me neka sablasna nelagoda. Okrenula sam se na zvuk šuštanja posteljine. Džulijet je izgledala kao da se u snu bori sa nečim.

- Ne! - viknula je. - Ne! Ne! Nemojte Lisu! Otrčala sam do nje i nežno je protresla. - Džulijet, š-š-š - trudila sam se da mi glas bude umirujuć - to je samo san.

Naglo je otvorila oči. - Gde sam to?

- U jednoj finoj kući, sećaš se? To sam ja, Rubi.

Ustala je, pa se uhvatila za grudi, pogledavši najpre preko jednog, a onda i preko drugog ramena. - Srce mi lupa kao ludo.

- Samo si ružno sanjala. Na sigurnom si. Neću dozvoliti da ti se nešto desi.

Bacila mi se u zagrljaj. - Ne mogu da verujem da sam ovde, da sam izašla odande.

- Ali jesi, a izbavićemo i ostale - umirujuće sam kružila rukom po njenim leđima.

Opet je neko pokucao na vrata. Nisam htela da prestanem da grlim Džulijet, pa sam doviknula: - Slobodno!

Ušla je Marabel. - Izvinjavam se zbog gospođe. Nije baš sasvim svoja. Ne mogu da verujem da ju je negovateljica ostavila samu.

- U redu je. Ako je bebi bilo potrebno mleko...

- Ne treba bebi ništa - reče Marabel. - Ako ste gospođica Džulijet i vi spremne, doručak vas čeka. Mogu da ga poslužim i ovde, ako vam tako više odgovara.

Odvojila sam Džulijet od sebe. - Hoćeš li da doručujemo ovde?

Klimnula je glavom, ali se onda predomislila i odmahnula. - Ne, hoću da izađem iz sobe. Hoću da se prisetim kakav je osećaj kad možeš da odeš u drugu prostoriju.

Ponovo mi se slomilo srce. Ustala sam kako bi i ona mogla da ustane, pa smo zajedno pošle za Marabel do kuhinje.

Već sam bila u takvoj kuhinji. Bila je identična kao Tajsonova kuhinja u kojoj sam zajedno sa Stilovima i njihovim suprugama kovala plan kako da sredim oca. Ko je tad mogao da zna da je moj otac redovan gost u kopiji njihovog doma.

Jesam li se nekako obrela u horor filmu? Sve mi je bilo sablasno u toj kući. Potiljak mi se naježio i samo sam čekala da odnekud čujem kako škripi violina iz filma *Psiho*. Ali morala sam da obuzdam strah da ga ne bih prenela na Džulijet koja je ionako već bila dovoljno preplašena.

Sele smo za sto. - Polako jedi - rekla sam joj. - Odavno se nisi pošteno najela, stomak može da ti se pobuni.

Klimnula je i prinela ustima čašu ceđene pomorandže pa jauknula: - Joj! - nespretno je spustila čašu na sto, prosuvši malo soka.

- Nešto nije u redu, gospođice? - upita Marabel. - Lično sam iscedila pomorandže za vas dve.

Spustila sam ruku na Džulijetinu podlakticu. - Šta je bilo?

- Boli me. Peče.

Uzdahnula sam. - Zini da pogledam.

Desni i jezik bili su joj prekriveni aftama. Gnojnim ranama. To je uobičajena pojava koju izaziva sres ili nedostatak vitamina. Džulijet je ispunila oba uslova.

- Možda bi ona ipak mogla da popije mleko - rekla sam - može, Džulijet?

Klimnula je glavom, pa joj je Marabel začas donela čašu mleka. Otipila je dobar gutljaj.

Ja sam otpila gutljaj svoje cedene pomorandže. Bila je slasna, ali morala sam da sputam radost uživanja u citrusnom napitku znajući da Džulijet ne može da pije.

Marabel nam je spremila pržene krompiriće i papriku preko kojih je stavila po dva rovita jaja na oko. Bila sam gladna - gotovo svu onu groznu hranu sam isporučavala po očevom radnom stolu - ali ipak sam s mukom jela. Rajan je negde blizu i još sam bila zabrinuta za njega.

Osim toga, ta kuća... Žena sa bebom... U šta smo se to uvalile Džulijet i ja?

Džulijet je pojela malo manje od pola doručka, pa je prestala da jede. - Ne mogu više.

- Zasad ti je sasvim dovoljno - odgovorila sam.

Klimnula je glavom. I ja sam pojela otprilike polovinu obroka. Nadala sam se da se Marabel neće uvrediti što smo ostavile hranu u tanjirima. Ona ih je bez reči ispraznila.

- Da li biste volele da izađete malo na trem, da se nadišete svežeg vazduha? - upitala je. - Jutro je divno.

Ja sam, zapravo, jedino želela da izađem odatle i krenem u potragu za Rajanom. Ili makar da dobijem neki mobilni telefon ili laptop kako bih mogla malo da istražujem, ali svež vazduh će prijati Džulijetinoj koži, a Džulijet je u tom trenutku bila najvažnija.

U daljini je stajala gostinska kuća.

Gostinjska kuća u čijem je originalnom primerku živeo Rajan.

Tu je negde. Moj otac nije slagao. Bila sam skoro sasvim sigurna u to. Došao je po mene, ali volela bih da nije. Nisam imala pojma šta ga tu čeka, a bogami ni mene.

Stepnja mi se uvukla u kosti. Strepela sam zbog Rajana, zbog Džulijet, i svih onih jadnih zatočenih ljudi. Naći ću način da ih sve izbavim. Moraću. - Oh!

Okrenula sam se začuvši Džulijetin glas. Tri pufnasta šteneta zlatnog retrivera doskakutala su do nas. U pogledu joj je zaiskrila radost. U tom trenutku, ponovo je preda mnom bila ista ona Džulijet koju sam upoznala u hotelskom kompleksu na Jamajci.

- Zdravo, dušice! - tepala im je.

Uzela sam jednu od tih krznenih loptica i podigla je. - Odakle se stvoriše? - upitala sam Marabel.

- To su Džulina štenad. Džuli je gospođin pas, poklon od gospodara.

Gospodar? Čudno. Nisam mogla da se uzdržim. Morala sam da pitam, imajući u vidu sve čega sam se dotad nagledala na tim ostrvima. - Marabel, jeste li vi ovde svojevuljno?

- Naravno, zašto ne bih bila?

- Samo... nazvali ste ga gospodarem.

- Tako ga oslovljavam iz poštovanja. Niko me ne prisiljava da budem ovde.

Činilo mi se da je iskrena. Nisam imala razloga da joj ne verujem. Osim, naravno, što smo bili u blizini onog ostrva obuzetog samim zlom - zlom moga oca.

Nisam mogla da brinem o tome dok sam ljubila štenetovu glavicu. Meškoljilo mi se u rukama, pa me liznulo po licu. Naglas sam se nasmejala.

Džulijet je bila zauzeta ostalim kućićima. Podigla je oboje i pažljivo ih zagledala. - Ti si, dakle, dečak - reče jednom od njih - a ti si devojčica. Kako se zovu?

- Još im nisu dali imena, gospođice - odgovori Marabel.

- Onda ću ja da im dam! - reče Džulijet. - Ti si Bo, a ti si Bela. Savršeno.

U deliću sekunde sam se zabrinula što se Džulijet već previše vezala za kućice. Ali zabrinutost je bila kratkog veka zbog sreće koja joj se videla na licu. U stvari, i ja sam želela da dam ime štenetu koje sam držala. Bio je mužjak. *Ti si Erni*, rekoh u sebi, Čovek po imenu Erni, živeo

je iznad moje majke i mene dok smo živele u malom stanu. Bio je dobar prema meni i davao mi je da jedem kad gladnim. Da, štene će nositi njegovo ime. Erni. Pomislila sam da se neću previše vezati za tog majušnog stvora, ako to ne izgovorim naglas.

Izmigoljio mi se iz naručja i potrčao da se igra sa bratom i sestrom.

Džulijet je ustala i pošla za kućicama u prostrano dvorište. Još je bila slaba, pa sam htela da je zaustavim, ali nisam imala srca da joj uskratim to malo radosti.

Okrenula sam se i bacila pogled ka kuhinji kroz francuska vrata. Ugledala sam nekog čoveka koji je, leđima okrenut meni, razgovarao sa Marabel. Imao je tamnu kosu, i na trenutak sam pomislila da se moj otac vratio da nas ponovo odvede u one košmarne spavaonice, kako ih je Džulijet nazivala.

Ali ne. Taj čovek bio je viši od mog oca, i nosio je plave farmerke i crnu košulju, dok je moj otac bio u crnim pantalonama.

Činilo mi se da čitavu večnost stoji i razgovara sa Marabel. *Okreni se*, doviknula sam mu u sebi.

Pošto se nije okrenuo, ustala sam, a noge su mi prosto same krenule ka vratima.

Otvorila sam ih i ušla.

Čovek me pogledao.

Zinula sam u čudu.

21.

Rajan

Rukama sam zapužio uši. Žene koje su bile vezane u hodniku počele su da zapomažu.

Redži je urlao na Skotija, ali nisam mogao da razaberem reči. Skoti je krenuo, a Redži za njim, ne skidajući mu pištolj sa slepoočnice. Pogledao sam Tajsona. Koliko god da me bolelo da ostavim Anu i ostale, morao sam da krenem za njima.

Sirena je zavijala čitavu večnost, činilo mi se. Sišli smo za Skotijem niz stepenice do mračnog podruma. Vaduh je tamo bio malo memljiv. Omirisao sam. Nisam osetio dim, što je značilo da alarm nije požarni. Trenutno smo bili bezbedni.

- Šta je to bilo? - doviknu Tajson Redžiju.

- Ovaj kaže da je to signal za uljeze - odgovori Redži, takođe vičući. - Misli da nas nisu opazili, već da su najverovatnije pronašli onu dvojicu koje smo ostavili tamo. Trebalo je da ih ubijemo.

Uznemirila me je upotreba zamenice "mi". Iako su ti kreteni zaslužili smrt, nikad ne bih bio u stanju da ikoga lišim života. Ali u tom trenutku nisam mogao da mu osporim argument.

- Šta se nalazi ovde? - viknuo je Redži.

- Bolje da ne znate - odgovori Skoti. Kako su mi se oči polako privikavale na tamu, počeo sam da razaznajem oblike. Ograda od kolja. Jebote! *Da li je to giljotina?* Isuse! Mora da su one siledžije baš tu okrutno mučile zatvorenike.

Redži je vukao Skotija, očigledno tražeći nešto, ali nisam znao šta. Tajson i ja smo išli za njima. Redži je konačno gurnuo Skotija na neku stolicu.

- Zaslužio si da te zatvorim iza ove ograde od kolja - ali umesto da to uradi, Redži je izvukao lepljivu traku iz torbe. Baš se dobro opremio. Trakom mu je oblepio ruke oko zglobova, pa ga onda zalepio za stolicu. Primakao je traku do njegovih usta. - Sreća tvoja što i nisam baš neki sadista. Imaš li nešto da nam kažeš za kraj?

- Jebi se - ponovo mu odbrusi Skoti.

- Vrlo originalno - reče Redži i zalepi mu traku preko usta - ali svaka čast što ne moliš za milost. - Zatim se okrenuo ka nama. - Ovog smo zasad sredili. Uklopićemo se gde god da odemo, zahvaljujući ovoj crnoj odeći. Sad ćemo da se vratimo nazad, kako bismo videli šta se dešava.

- Nemoj da mi zameriš - rekao sam - ali smučio mi se smrad krvi onog tipa. - Pružio sam fantomku Redžiu. Pošto su fantomke bile crne, nije se videlo da su krvave, ali ipak se osećao vonj koji me je neprestano terao na povraćanje.

- I meni - složio se Tajson.

- Žao mi je, to nam je jedini izlaz. Mogu da se menjam sa nekim, ali to će pomoći samo jednom od vas.

- Ti se menjaj sa Redžjem - rekao sam Tajsonu.

Nije se protivio. To je najmanje što sam mogao da uradim za njega. Tajson je u svom životu video mnogo više krvi nego ja. Zaslužio je čistu fantomku.

- Jesmo li svi naoružani? - pitao nas je Redži.

Tajson i ja smo klimnuli glavom i potapšali se po oružju.

- Oki-doki - reče Redži i navuče Tajsonovu krvavu fantomku. Njegove tamnosmeđe oči poprimile su crnu boju podrumske tame. - Hajdemo!

Tiho smo se šunjali uz stepenice. Skotijevi ključevi još su bili kod mene, iako nisam njima uspeo da oslobodim Anu i ostale žene vezane sa njom,

- Moramo da se domognemo još nekih ključeva - reče Redži.

- Zar ne bi trebalo da pozovemo policiju? - upitao sam.

- Ovo je privatno ostrvo. Nema ovde policije. Naravno. Trebalo je da znam. Dakle, nismo imali koga da pozovemo kao pojačanje. Sranje.

Sranje, sranje, sranje.

Rubino lepo lice mi se pojavi u mislima. Kako mi je samo nedostajala. Ako ju je neko povredio...

Nisam smeo ni da pomislim. Ne sad. Trenutno smo Tajson i ja imali misliju - da pronađemo Teodora Matijasa i sredimo ga. A usput ćemo verovatno naći i spasti Rubi.

Bar sam se tome nadao. Molio sam Boga da je čuva, a nisam čak više ni bio siguran da u njega verujem. Molio sam Boga da čuva voljenu ženu, kojom sam hteo da se oženim.

Redži je polako otvorio vrata. Sirena je i dalje zavijala. - Pogledajte - doviknuo nam je - Ljudi u crnom jure na sve strane kao muve bez glave. Niko nas neće primetiti. Pratite me.

Izašli smo sa stepeništa u predvorje. Bio je u pravu. Ljudi u crnom na sve strane su proveravali sobe. Umešali smo se među njih. Sirena nam je bila odličan saveznik.

Ali kuda sad? Nisam imao pojma. Nismo ništa isplanirali na jahti jer nismo znali šta da očekujemo na ostrvu. Tajson i ja smo se dogovorili da prepustimo Redžiju da nas vodi, kao najiskusnijem u istragama.

Zasad se dokazao kao pouzdan, ali još uvek nisam bio sasvim siguran. Nešto me je kopkalo. Ponovo sam pomislio na Rubi i na to kako je ona naučila da ne sme da zanemari intuiciju.

Meni je intuicija govorila da budem oprezan sa Redžijem. Nešto je krio. Bio sam skoro siguran u to. Odlučio sam da podelim svoju zabrinutost sa Tajsonom čim mi se bude ukazala prilika.

Zasad sam pratio Redžija, i u prolazu klimao glavom ostalim ljudima u crnom koji su jurcali niz hodnike. Neki su nosili maske, a neki ne. Mi se nismo usudili da skinemo svoje. Možda se nisu međusobno prepoznavali, ali šta ako ipak jesu? Šta ako bi mogli da prepoznaju da ne pripadamo tu? Nismo smeli da rizikujemo.

Još uvek nismo znali od čega su Skotijevi ključevi.

Redži je počeo da zastaje ispred vrata. - Pokrivajte me - doviknuo je Tajsonu i meni.

Stajali smo oko njega dok je isprobavao sve ključeve. Prošli smo troja vrata pre nego što nam se posrećilo.

Vrata su se otvorila, a iza njih su bila deca. Dečaci. Obojica su bili plavokosi i možda su bili braća. Nosili su prevelike majice, a zglobovi i gležnjevi bili su im vezani belim konopcem. Obojica su bili sćućureni u ćošku kad smo ušli u ćeliju. Tajson se ukipio.

U očima sam mu video da je imao flešbek. A prokleta sirena nikako da umukne!

- Saberi se, Tajse - viknuo sam - molim te. Izbavićemo ih odavde.

Pogled mu je najednom divlje zasjao. Otrčao je do dečaka i zgrabio jednog od njih.

- Ne! - vrištao je dečak. - Ne! Molim vas! Nemojte više!

- Nećemo te povrediti - doviknuo sam mu. Utom i sirena prestade da zavija.

Hvala bogu.

Ali dečak je vrištao, dok je onaj drugi tiho cvileo.

- Hej, hej - reče mu Tajson - moraš da budeš tiši ako ne želiš da one zle čikc dođu. Neću te povediti, obećavam. - Žurno je odvezao dečaku noge i ruke.

- Može li da hoda? - upitao sam.

- Naravno da ne može, vidi ga samo! Vidi ih obojicu! Posrtaće. Izgladneli su i neuhranjeni. Moraćemo da im pomognemo.

Tajson je znao kako im je. Znao je šta su ta deca doživela, i to ga je živog jelo. Video sam to na njemu. Video sam kako se moj heroj oseća zbog svega ovoga.

Morao sam to da prekinem.

- Tajse - rekao sam mu - saberi se. Moraju da budu jaki kako bismo im pomogli. Ti si pobegao, sećaš se?

- Da, ali uz nečiju pomoć.

- Da, Lari te pustio, ali nisi imao nikoga da ti pomogne da hodaš. Oni imaju, imaju nas. Biće dobro.

- Slušaj, prijatelju - umeša se Redži - ne možemo sad da ih povedemo. Ne znamo gde ćemo završiti. Sirena je stala. Sve se smiruje i vraća u redovno stanje. Moramo da nađemo glavnog i da ga sredimo. Oni bi nas usporavali.

- Nećemo ih ostaviti ovde - prosikta Tajson kroz stisnute zube - jebiga, ja te plaćam, i ima da mi pomogneš da izbacim ove dečake odavde!

Zavrtelo mi se u glavi. Ako je Skoti imao ključeve od ćelije, to znači da je učestvovao u mučenju te dečice.

Grlo mi se steglo od gađenja. Nisam mogao da spasem Anu, ali tu dvojicu dečaka smo mogli da povedemo.

I to ne samo zbog njih, već i zbog Tajsona. Zbog onog nekadašnjeg dečaka kakav je bio moj brat, zbog nekadašnjeg dečaka - mene - koji se spasao samo zato što ga je rodila druga majka - ona zla žena koja nam je sve ovo priredila.

Zaista mi nije trebalo da sad i o tome razmišljam...

- Tajson je u pravu - rekao sam Redžiju - nećemo ih ostaviti ovde.

Dečak u Tajsonovom naručju vrisnu.

Šakom sam mu prekrio usta. - Hej, znam da se plašiš, ali pomoći ćemo ti. Moraš da čutiš. Ako budeš vrištao, neko će nas naći i nećemo moći da vam pomognemo. Razumeš?

Dečak je drhteći klimnuo glavom, ali kad sam skonio ruku sa njegovih usta, opet je kriknuo tako da nam se sledila krv u žilama.

- Ne veruje ti, Rajane. Ne veruje nikome od nas. Ne može da nam veruje. Prošao je kroz pakao.

Mrzeo sam sebe zbog onoga što sam se spremao da predložim, ali nismo imali izbora. - Redži, da li još imaš lepljivu traku?

Tajson se brecnu na mene: - Nećemo im zalepiti traku preko usta! Jebiga, Rajane! Ne možemo da im priredimo još sranja!

- Tajse, razumem, ali moraju da budu sasvim tihi.

- Ja ću se za to pobrinuti - reče Tajson - znam šta im je sad potrebno. - Spustio je dečaka pored onog drugog i seo sa njima na pod, a zatim je skinuo masku.

Dečak je ispustio krik od kog nam se slomilo srce.

22.

Rubi

Bio je visok. Visok i krupan. U jednoj ruci je držao stetson šešir. Oči su mu bile tamne, kafene, a kosa iste takve boje, ali proseda, naročito po slepoočnicama.

Njegova izvajana vilica je izgledala kao Rajanova. Iz profila je podsećao na Tajsona, ali sve ostalo je izgledalo baš kao što će Džona Stil izgledati za dvadesetak godina.

- Bred Stil - progovorila sam.

- Zdravo, Rubi.

- Znate ko sam?

- Ti si Teova ćerka. Devojka mog sina. Stigla si ovamo uz moju pomoć.

Zateturala sam se. Onog dana, pre nego sto sam se onesvestila, kroz maglu sam videla dva lica.

Ne. Rajanov otac ne bi učestvovao u mojoj otmici.

Ali uopšte nisam poznavala Rajanovog oca. Na kraju krajeva, Rajan nije ni po čemu ličio ni na majku, hvala bogu. I njegov otac bi mogao biti slično čudovište.

- Dakle, Vendi nas nije slagala, živi ste. - Jesam. Sigurno imaš mnogo pitanja za mene. Pitanja? Rojila su mi se u glavi brzinom od dvesta na sat. Nisam znala koje prvo da postavim, ali na kraju sam samo izustila: - Kako ste mogli?

- Istinu ću najpre morati da ispričam svojoj deci. Nisam tome mogla da protivrečim, ali nisam mogla ni da se uzdržim kad sam već bila tu sa njim. - Molim vas, samo mi recite.

- Imao sam razloge za sve što sam učinio, razloge koje ti i moja deca možda nećete razumeti. Ali, neko je prekršio obećanje koje mi je dao, tako da svi dogovori otpadaju. Moja deca zaslužuju da znaju istinu.

- To su odavno zaslužili - odgovorila sam kipteći od besa.

- Pokušao sam da ih zaštitim.

- Tako što im niste dozvolili da rasvetle ono što se dogodilo? Žao mi je, pogrešili ste. Tajson tek sad dobija preko potrebnu pomoć.

- Znam, i zahvalan sam na tome.

- A Rajan.,, - nije me pustio da završim.

- Rajan nikad nije trebalo da sazna ko mu je majka. Biološka majka. Dafni je njegova prava majka. Prihvatila ga je kao svoje dete. - Zavrteo je glavom tužnog i zamišljenog pogleda. - Nikad nije trebalo da sazna.

- Pa ipak je saznao.

- Znam i žao mi je. Dafni ga je volela koliko i ostale. Meni za ljubav.

- Ali zašto...

- Ne mogu više ništa da ti kažem. Moja deca zaslužuju da čuju istinu pre bilo koga drugog.

- Razumem. - I zaista sam razumela, ali nije mi bilo lako da stojim pred Bredfordom Stilom, a da i dalje ne dobijam odgovore za kojima sam žudela. A onda mi je sinulo: - Zaista razumem, ali pošto sam ćerka Teodora Matijasa, i ja zaslužujem da čujem istinu.

- Žao mi je što ću te razočarati, ali ne mogu da ti kažem ništa o Teu. Nas dvojica nismo prijatelji.

- Ali nekad ste bili. Teča mi je rekao, Rodni Kejts.

- Već odavno nismo.

- Otkad vam je oteo sina? - Još ne mogu da pričam o tome.

- Ili se vaše prijateljstvo završilo još pre toga? Onda kad su se oni uvalili u ovaj odurni posao koji vode na ovim ostrvima bogu iza nogu?

Nije odgovorio.

- Zašto? Zašto ste napravili kopiju sopstvene kuće ovde? Ko je žena sa kojom ovde živite? Je li ono vaša beba?

- Gospođice Rubi - reče Marabel - gospodar je umoran.

- Tek je deset ujutru!

- Gospodar ustaje rano zbog posla.

- Posla? Kog posla? Ovde nema ničega osim ove kuće. Izvan ovih zidina se dešavaju zločini, Marabel. Okrutni, gnusni zločini! - odgovorila sam pa se ponovo obratila Bredu: - Šta kog vraga radite ovde po ceo dan? Koji god da je razlog, da li je bio vredan napuštanja porodice? Džona će uskoro postati otac, za boga miloga! Imaćete unuče! A šta ste vi uradili? Došli ste ovamo i osnovali novu porodicu sa tom ženom, imate čak i bebu s njom?

- Gospođice Rubi, molim vas - ponovo me opomenula Marabel.

- U redu je, Marabel - reče Bred - s pravom je uznemirena.

Namah mi Džulijetino lice prolete kroz misli. Uplašila bi se ako bi videla da me nema na tremu. Pogledala sam kroz francuska vrata. Bila je dobro, još uvek se igrala u dvorištu sa Boom, Belom i Ernijem.

Obratila sam se Marabel: - Da li imate ikakvu predstavu o tome šta se ovde dešava? Na ovim ostrvima? O onome čime se ovi ljudi bave?

- Dosta! - odzvonio je glas Breda Stila iako zapravo nije ni viknuo.

Sevao je pogledom. Već sam videla isti takav plamen u Rajanovim očima. Očekivao je poslušnost.

Nisam marila. Rajana sam volela i spremno sam ispunjavala njegove naredbe, dok sam tog čoveka pred sobom mrzela.

- Dosta čega? I sami znate da je istina. Najmanje što možete da uradite jeste da mi kažete istinu o vama i mom ocu. Toliko mi dugujete.

On uzdahnu. - Jasno mi je zašto te Rajan voli. Imaš tu vatrenu narav. Ni sam nisam takvima mogao da odolim u mladosti, pa me to uvalilo u grdne nevolje. Propao sam zbog vatrene žene.

Vendi. Pričao je o Vendi. Možda i o Dafni. O njoj nisam znala ništa, osim da je bila psihički nestabilna.

- Reći ću ti koliko mogu.

- Odlično. Samo, moramo da izađemo na trem. Ne mogu da ostavim Džulijet samu. Trenutno je vrlo krhka, zbog svega što ste joj vi i moj otac priredili.

- Ja ću praviti društvo Džulijet - reče Marabel. - Zašto vas dvoje ne biste otišli u vašu radnu sobu, gospodine Stil?

- Potrebna sam joj, Marabel.

- Biće joj dobro sa mnom, gospođice Rubi. Pogledajte je samo, zaljubila se u te kućice.

- Marabel će je pripaziti. Ume sa decom, već je ovo radila.

Razrogačila sam oči. Ranije? Da li to značilo da su i druge spasavali i dovodili tu? Ili je pričao o dečacima koje je "gospođa" pomenula?

- Pođi za mnom - rekao je.

Nisam se plašila Breda Stila, iako je možda trebalo. Samo zato što je ličio na Rajana i njegovu divnu braću, nije značilo da sa njima deli i moralna načela. Pratila sam ga do hodnika u kom su se nalazila vrata Džulijetine i moje sobe. Njegova radna soba nalazila se naspram naše,

verovatno na istom mestu gde se nalazila Tajsonova radna soba u kući na ranču.

Seo je za veliki sto od hrastovine i klimnuo glavom prema nekoliko kožnih fotelja sa druge strane stola.

Sela sam i spustila pogled. Bila sam u svilenoj pidžami. Skroz sam zaboravila na to. Bred izgleda nije bio iznenađen. Da li su tako snabdevali pidžamama mnogo žena? Uskoro ću saznati.

Nakratko me osmotrio. - Ne ličiš naročito na Tea, osim po boji kose.

- Vaši sinovi i ćerka izgledaju baš kao vi.

- Da, biće da imam dominantne gene.

- Samo što Rajan ima nos na majku - ne znam zašto sam to rekla.

- Ima - uzdahnu Bred. - Dakle, hoćeš da ti pričam o tvom ocu i sebi?

- Da, i to samo istinu, moliću.

- Zašto misliš da već ne znaš istinu?

- Jeste li bili prisutni kad me je omamio hloroformom one noći pre nego što me je oteo iz mog stana?

- Da. Izvini što sam učestvovao u tome, ali nisam imao izbora,

- Uvek ima izbora.

- Ne baš uvek. Ne onda kad biraš da li ćeš da uradiš nešto što smatraš neprihvatljivim ili ćeš da vidiš propast svega što voliš.

- Vi ste Bred Stil, vlasnik Ranča Stilovih. Milijarder, Ko bi vas mogao da ucenjuje?

- Tvoj otac može malo, no ima neko moćniji, ali neću o tome. Pričaću samo o tvom ocu.

- U redu, slušam.

- Nekad smo bili prijatelji, ali više nismo.

- Zašto ste onda došli sa njim da me omamite i dovučete ovamo?

- Imao sam svoje razloge, ali doći ću do toga.

- Dobro.

- Nas četvorica - tvoj otac, Tom Simpson, Lari Vejd i ja - osnovali smo klub u srednoj školi - uzdahnuo je i prošao prstima kroz gustu, prosedu kosu. - Bože, kako sam samo zažalio zbog tih nevinih vremena.

Zagladio je kosu. - Tom i Lari je stvarno trebalo da budu advokati. Tvog oca i mene pravo nije zanimalo. Ja sam znao da ću upravljati

rančem, a tvoj otac je naumio da se obogati. U taj naum je uvukao i Toma i Larija, tako da smo odlučili da započnemo biznis.

Znala sam kuda ovo vodi. Vendi je ispričala Rajanu kako je krenulo od sitnog posla. Samo su preprodavali traženu robu po naduvanim cenama. To je bilo prilično bezazleno, sve dok se nisu uvalili u trgovinu drogom i... ljudima.

- Imao sam para, pa sam im ponudio finansijsku podršku za četvrtinu udela u partnerstvu, ali pod uslovom da budem partner iz senke. Počelo je poprilično bezazleno, i nas četvorica smo nešto i zaradili - ispustio je težak uzdah. - A onda nam se još dvoje obratilo sa željom da se pridruže klubu. Jedan je bio Rodni Kejts. Pokušavao je da se nabacuje tvojoj tetki, sestri tvog oca. Mislio je da će mu u tome pomoći pridruživanje klubu. Ispostavilo se da je dobar s brojevima.

- Sa brojevima? On je profesor lingvistike.

- Nisam ni rekao da su ga brojevi zanimali, ali bio je dobar u tome. Zato smo ga ubacili u finansije i dali mu pet posto udela.

- Razumem.

- Sve je išlo dosta glatko dok još neko nije zatražio da nam se pridruži.

Uzdahnula sam. - Vendi.

- Da. Vendi Madigan. Navijačica iz drugog razreda srednje škole. Prava Amerikanka. Slatka devojka iz komšiluka. Bar je tako izgledala.

- Ona je luda.

- Jeste. Ali takođe ima i izuzetno visok koeficijent inteligencije. Doduše, ni jedno ni drugo tad nismo znali.

- Tako su i meni rekli. - Ko?

- Moj otac. I Lari, pre nego što su ga ubili.

- Ne očekuj od mene da oplakujem Larija.

- Zašto bih to očekivala? Znam šta su on i moj otac uradili Tajsonu, Ne dugujete im nikakvo saosećanje. Iskreno, ne razumem ni zašto uopšte imate ikakvog posla sa mojim ocem.

- Imamo zajedničkog neprijatelja. Smrtnog neprijatelja. A neprijatelj mog neprijatelja, moj je prijatelj. Nemam izbora. Larija i Toma više nema, a tvoj teča već ima dovoljno briga nakon što je praktično izgubio i ćerku i ženu. Tvoj otac i ja smo sad jedini koji mogu da isprave greške.

- Mog oca zanima ispravljanje grašaka? Pre manje od nedelju dana bila sam prisutna kad mi je ubio šefa, gospodine Stil. Ne verujem da je baš oran za ispravljanje grešaka.

- I nije bio. Sve dok se ti nisi umešala.

- Zašto bi mu to bilo važno? Možda je moj otac smetnuo s uma da vam kaže da je pokušao da me siluje kad sam imala petnaest godina. Uspela sam da pobegnem.

- Ne, nije mi to rekao, ali nisam nimalo iznenađen.

- Naravno da niste. Kako ste mogli da dozvolite sve ovo?

- To najpre Tajson treba da sazna. I nisam ja ništa *dozvolio*.

Prevrnula sam očima. - Dobro. Onda mi samo pričajte o mom ocu.

- Bio je pohlepan. On i ostali ne potiču iz bogatih porodica kao ja. Bili su oduševljeni kad je novac počeo da pristiže. Hteli su još.

- Sve mi je to ispričala Vendi.

- Vendi nije baš najpouzdaniji izvor informacija - primeti on.

- Verovatno nije, ali ono što je Rajanu ispričala o vašim poslovima savršeno je smisljeno.

- Vendi govori istinu onda kad misli da će od toga imati korist. Nažalost, ovim poslednjim izlivom istine prekršila je obećanje koje mi je dala. Neću preći preko toga.

23.

Rajan

Redži je začepio uši.

- Jebiga, čoveče! Moramo da ih ostavimo.

Brecnuo sam se na njega. - Nećemo ih ostaviti! - u suprotnom, nisam znao šta bi bilo sa Tajsonom... verovatno ništa dobro.

Tajson je privio dečaka na grudi. - Š-š-š. Vidiš? Skinuo sam fantomku. Sasvim sam običan, kao i ti. Samo one maskirane čike povređuju.

Dečak je i dalje grcao.

- Vas dvojica - obrati nam se Tajson - skinite fantomke. Pokažite mu da nema čega da se plaši.

- Čoveče...

- Poslušaj ga - naredio sam Redžiju. - Samo ga poslušaj, jebote!

Redži je uzdahnuo i skinuo fantomku kad i ja.

- Vidiš? - rekao je Tajson - mi vas nećemo povrediti. Obećavam. Sa nama ste bezbedni.

Krupniji dečak još uvek je bio šćućuren u čošku.

- Rajane, uzmi ga.

Kad sam krenuo ka njemu, dečak se sav skupio. Srce me je zabolelo. Kako iko može da naudi detetu? -

Molim te - rekao sam mu - sve je u redu. Ja sam ti prijatelj, časna reč.

Progutao je jecaj ali nije ustuknuo kad sam pružio ruke da ga uzmem. Podigao sam ga u naručje.

- Znamo da ste bili kod nekih zlih ljudi koji su vas povredili - pričao im je Tajson. - Znam kako se sad osećate. Uplašeni ste, povređeni, i ne znate kome da verujete. Znam i da ste pomalo postidjeni. Niste mogli ni da zamislite ono što vam se desilo, niti da takvi užasi uopšte mogu da postoje. Ali na svetu još ima dobrog, i vi ćete biti dobro. Ponovo će sve biti u redu, obećavam!

Dobro na svetu... U tom trenutku nisam baš video mnogo dobrog, ali Tajson se napokon, posle dvadeset pet godina, zaista oporavljao. Džejd i Melani su čudo napravile s njim, ali istinska snaga i mudrost su počivale u njemu samom. Pokušao je tu snagu da ulije dečacima. Nadao sam se da će uspeti, makar koliko da se izvučemo odatle negde da sigurno.

Bože, da li je igde na tom zabačenom ostrvu bezbedno? To mesto je sâmo zlo.

Ne bih se iznenadio ni kad bi se pojavila i moja majka. Srećom, ona je bila na sigurnom, zatvorena na psihijatriji u Koloradu.

Tad sam prvi put mogao da zamislim Tajsona kao oca. On i Džejd će jednog dana imati decu, a Tajson će biti divan i brižan roditelj.

- Ne želim da vas uplašim, drugari - reče Tajson - ali moraćemo ponovo da stavimo fantomke. Ako to ne uradimo, nećemo moći da vas izbavimo odavde zato što će nas oni zli ljudi prepoznati i znati da ne pripadamo ovde. Da li se slažete da vratimo fantomke?

Dečkić u Tajsonovom naručju jedva izusti: - Da - dok je drugi samo klimnuo glavom na mom ramenu.

- Dobro, onda - reče Tajson umirujućim tonom koji nikad ranije nisam čuo od njega. - Sad ću da stavim fantomku, kao i njih dvojica. A onda ćemo da idemo.

Stavili smo fantomke.

- Jeste li vas dvojica spremni? - pitao je Tajson dečake.

Dečak kog sam držao ponovo je klimnuo glavom, a onaj u Tajsonovom naručju tiho je promrmljao: - Aha.

- I dalje mislim da ste ludi - reče Redži dok je navlačio fantomku.

Ošinuo sam ga pogledom. Tajson će planuti ako još nešto bude rekao. Spasavanje tih dečaka je mom bratu trenutno bilo važnije od svega. Oni su predstavljali metaforu za nekadašnjeg nevinog, malog Tajsona, i zakleo sam se da ću im pomoći.

U svežnju je bilo još ključeva, što je značilo da je bilo još ovakvih ćelija. Ali šta ako Tajson bude navaljivao da ih sve pregledamo? Da spasemo sve žene i decu koji se u njima nalaze?

Bilo nas je samo trojica.

Nisam tu zabrinutost pretočio u reči. U tom trenutku, Tajson je bio preokupiran spašavanjem dvojice dečaka.

Iskrali smo se iz ćelije. Hvala bogu, pošto su hodnici uglavnom opusteli kad je sirena utihnula.

- Tiho - rekao sam dečaku kog sam nosio. - Ako vidiš još nekoga sa fantomkom, samo ćuti i pretvaraj se da si uplašen.

Dečak nije ni morao da se pretvara. Još uvek su obojica bili isprepadani. Ali nismo im naudili, pa će im to polako doći do svesti.

Misli su mi načas odlutale ka Ani, onako vezanoj sa nekoliko drugih žena u hodniku. Nisam mogao da joj pomognem, ali nekako ću se već vratiti po nju.

A onda i Rubi... Ona je negde na ostrvu. Možda su i nju zarobili.

Nisam smeo da dopustim sebi da o tome razmišljam. Nisam mogao...

Ali svakako jesam. Zamišljao sam prizore u kojima je vezana, silovana, sodomizovana...

- Ne!

Tajson se okrenuo. - Šta je bilo, Raje?

Nisam ni bio svestan da sam to naglas izgovorio. - Ništa, dobro sam.

Ali nisam bio dobro. Možda nikad više neću biti dobro, ako ne budem pronašao Rubi živu i zdravu.

Volim te, Rubi - dozivao sam je u sebi. Šta god da se desi, sve ćemo zajedno da prevaziđemo. Sabraćeš se uz mene, malo-pomalo.

Obećavam.

- Cista glupost - nastavio je Redži - ne znamo ni gde idemo.

- Vratićemo ih na jahtu. Jedan od nas će morati da ostane sa njima - rekao je Tajson.

- Onda će to biti neko od vas - odgovori Redži - ja nisam plaćen da izigravam dadilju.

- Plaćen si - i to dobro - da radiš šta ti se kaže, dođavola.

- Tajse - umešao sam se - ne možemo da ih vratimo na jahtu. Nisu u stanju da plivaju, ako uopšte i znaju da plivaju. - Moj brat nije trezveno razmišljao. Bio je sasvim usredsreden samo na spasavanje dečaka. Nisam mogao to da mu zamerim.

- Dobro de. Naći ćemo neko sigurno mesto gde ćemo ih sakriti - rekao je Tajson i krenuo - ali neka sam proklet ako ih ne izvučemo odavde.

Krenuli smo nazad, tamo odakle smo ušli u zgradu. Kad smo izašli, dečaci su zaječali na zaslepljujućem suncu.

- Ššš - umirio ih je Tajson - morate da budete tihi da nas oni zli ljudi ne čuju.

Brzo su se umirili. Krenuli smo kroz predeo obrastao drvećem, kloneći se puta kojim smo došli. Međutim, ubrzo nam je postalo teško da se orijentišemo, pa smo se ipak vratili na put.

Hodali smo otprilike sat vremena, bilo mi je sve teže da nosim krupnijeg od dvojice dečaka, kad se pored nas zaustavio crni džip.

- Ulazite - reče nam čovek s fantomkom.

- Neće moći - odgovori Tajson i posegnu za pištoljem.

- Ubiće vas ako ne uđete. Odvešću vas na sigurno.

- Ko si ti, jebote? - upitao sam.

- Odvešću te kod Rubi - odgovorio je taj čovek. Srce mi je poskočilo.

- Laže te - rekao je Tajson.

- Lud si ako uđeš u ta kola - složio se Redži.

- Čujte, ne tražim vam da mi predate oružje. Možete da mi prospete mozak ako hoćete, ali ja sam vam jedini izlaz ako hoćete da spasete te dečake.

Impulsivno sam odlučio: - Idem! Naoružan sam. A vas dvojica ne morate ako nećete - rekavši to, pružio sam dečaka Redžiju.

Tajson i Redži su se zgledali.

Ušli su u auto.

24.

Rubi

- Vendi je zatvorena na psihijatriji u Grand Džankšenu - rekla sam - ne može da izađe.

- Potcenjuješ je.

- Vidite, ako nećete da mi pričate o nekim drugim stvarima, možete li bar da mi pričate o Vendi? Zašto ste uopšte spavali sa njom? Luda je i zla.

- Ponavljam ti da to prvo moram da kažem svojoj deci.

Taj čovek je i dalje pokušavao da se drži dostojanstveno. Uostalom, čekao je da mu deca odrastu pre nego što je ispario. Voleo je svoju decu.

Pa, i ja sam volela njegovu decu.

- Neće vam oprostiti - rekla sam. - Ni Rajan ni ostali vam neće oprostiti što ste ih napustili.

- Možda i hoće kad čuju celu priču.

- A šta ako ipak ne budu?

Uzdahnuo je. - Onda ću morati da se pomirim sa tim. Sve što sam uradio, uradio sam iz najbolje namere.

- Čak i kad je Tajson u pitanju?

- Da, čak i to. Ono što mu se desilo je apsurdno. Nema dana da ne mrzim sebe zbog toga. Vendi je osvetoljubiva žena. Zla žena.

Pitaću za prsten.

- Ko je dizajnirao prsten Budućih zakonodavaca? - upitala sam.

- Ona.

- Da li vam je ikad otkrila značenje simbola na njima?

- Ne baš do detalja, ali smo shvatili.

- Kao i vaši sinovi. Svi smo shvatili. Iza svega stoji Vendi.

- Da.

- Nadam se da razumete da to ne oslobađa krivice ni vas, ni mog oca, ni bilo koga od ostalih koji su umešani.

Ponovo je uzdahnuo. - I te kako razumem.

- Tajsona su oteli zato što je vaša žena bila trudna sa Mardžori. Šta mislite, kako će se osećati Mardž kad bude saznala? A saznaće. Ne možete to da sakrijete od nje.

Preklinjao me je pogledom. - Molim te, ona ne sme da sazna. Nisam bio u stanju da zaštitim momke, ali Mardžori... moja devojčica...

- Još laži? - žustro sam odmahnula glavom. - S tim je gotovo.

Neko je pokucao na vrata pre nego što je Bred uspeo da odgovori.

- Napred - rekao je.

Marabel je uvela Džulijet. - Gospođica Džulijet se umorila od igranja sa kućićima. Odvešću je da priligne.

- Moram i ja sa njom - rekla sam - ne želim da je ostavljam samu.

Džulijet je vidno laknulo.

Osvrnula sam se ka Bredu. - Još nismo završili.

Kad sam otvorila oči, već je bio mrak. Nisam imala pojma koliko dugo sam spavala, ali sigurno sam bila mnogo iscrpljena, jer inače ne bih mogla zaspati u toj čudnovatoj kući. Borila sam se da ne zaspim, u strahu od još jednog jezivog sna. Džulijet je tiho hrkala na svom krevetu.

Ustala sam, otišla do kupatila, pa se iskrala iz sobe na prstima, šunjajući sa pored zida. Vrata Bredove radne sobe bila su odškrinuta, a iz nje su se čuli glasovi,

- Nije spremna - začu se glas Breda Stila.

- Oni dolaze. Moraće brzo da se spremi. - Sranje! To je bio glas mog oca.

- Još nije spremna za to. Odlepiće.

- Ionako je odlepila.

- Jebiga! - začuo se udarac pesnice o nešto tvrdo, verovatno radni sto od mahagonija. - I dalje si poremećen, Teo. To što sad radimo zajedno ništa ne menja.

- Neću ni da pokušavam da se iskupim za svoja zlodela. Nemoguće je. Iako ne očekujem da mi poveruješ, voljan sam da uradim šta god treba jer hoću da se povučem zbog sebe i svoje ćerke. Ali, potrebno mi je ono što mi duguješ.

Zvonilo mi je u glavi. *Da li sam ga dobro čula? Stvarno misli na mene? Hoće da se povuče zbog mene? Mora da nisam dobro čula. Pre samo nekoliko dana je pokušao da me ubedi da prekinem kontakt sa braćom Stil.*

- Zašto sad? Nakon... svega? - upitao je Bred.

- Pokušao sam da navedem tvoju decu da odustanu od ove poterc, ali baš su uporni. Previše sam star za bežanje. Možda mi nećeš poverovati, ali ponekad se i kajem... zbog svega.

- I zato što si mi mučio sina?

Moj otac je uzdahnuo. - Naročito zbog toga. Zbog svega. Baš zbog svega.

- Tad ti je išlo kao po loju.

- S vremenom postane lakše. Nakon što si... - začutao je na trenutak.

- Ne znaš ti na šta je ona sve spremna.

- Ja ne znam na šta je spremna? Izgleda da si zaboravio s kim razgovaraš. Ceo život mi je okrenula naglavačke. I ne samo moj već i živote moje žene i dece.

Nisam morala da budem genije da bih shvatila da pričaju o Vendi Madigan.

Nekoliko trenutaka su ćutali. Začulo se potmulo brundanje motora, a onda i Bredov glas. - Stigli su.

Nečujno sam klisnula u svoju sobu i zatvorila vrata.

Ko je stigao? Moj otac je rekao da je Rajan stigao na ono drugo ostrvo. Da li je došao i tu? Srce mi je unapred poskočilo. Ali, ako su to zaista Rajan i njegova braća, na koga su mislili kad su pominjali "nju"? Onu "nju" koja nije bila spremna za "njihov" dolazak?

Postojale su tri mogućnosti.

Žena sa bebom.

Džulijet.

Ilija.

Mogla je da bude bilo koja od nas u zavisnosti od toga ko je došao. Nije moguće da su to Stilovi. Ja sam za njihov dolazak bila spremna, a oni neće nauditi Džulijet. A ne bi trebalo da žena sa bebom ima neke neraščišćene račune sa njima. Džulijet je mirno spavala.

Opet sam se nečujno iskrala iz sobe. U radnoj sobi više nije bilo nikoga. Šunjala sam se niz hodnik, krijući se što sam bolje mogla uza zid.

Od Marabel nije bilo ni traga, kao ni od mog oca i Breda. Verovatno su otišli na glavni ulaz. Odšunjala sam se preko predvorja do glavne spavaće sobe. Vrata su bila odškrinuta. Otvorila sam ih i provirila

unutra. Žena u bademantilu je sedela u fotelji na ljuljanje i zaljubljeno gledala u kolevku. Pretpostavila sam da je u kolevci beba.

Začuo se neki potmuo fijuk, možda od otvaranja ulaznih vrata. Bili smo daleko od predvorja, ali zvuk i jeste bio prigušen. Zena je žurno ustala. Priljubila sam se uza zid. Činilo mi se da me nije primetila. Odahnula sam sa olakšanjem.

Kad je otišla, ušla sam u sobu.

Virnula sam u kolevku. Anđela je mirno spavala.

Dodirnula sam bebin nežni obraščić...

- Oh! - zaprepastila sam se.

Koža pod mojim prstima jeste bila nežna, ali ne i topla. Nije bila... ljudska. Nikako. Da, tako je izgledala, ali nije bila ljudska.

Dete se nije pomeralo, nije reagovalo na moj dodir.

Nije ni čudo što se Anđela živa nije čula. Bila je to lutka. Vrlo realistična lutka, u veličini prave bebe, ali ipak samo lutka.

Da i pre ovoga nisam znala da sam u poseti ludnici, tada bih shvatila. Stajala sam nepomično, a onda sam se štrecnula na nekakav žamor.

Iskrala sam se niz hodnik.

Čula sam ženski glas... gospođin.

- Konačno si doveo dečake kući! Džona, Tajsone, mnogo ste nedostajali mami!

25.

Rajan

Dovezli smo se do kopije naše kuće na ranču. Tajsonova i moja jedina reakcija na taj prizor bila je to što smo se zbunjeno zgedali. Nismo smeli da uznemirimo dečake. Ali živci su mi poigrali i besomučno brideli pod kožom. Da se nisam nekako našao u naučno-fantastičnom romanu? Da nismo možda ušli u paralelni svet?

Kad sam čuo ženski glas, malo je falilo da ispustim dete.

Mislio sam da će mi srce iskočiti iz grudi.

Pređa mnom su stajala dva duha. Jedan je bio moj otac kog smo i očekivali da vidimo. Zahvalio je vozaču i pružio mu kovertu.

Ali drugi...

Bila je to moja majka. Ona koja je pre više od dvadeset godina izvršila samoubistvo. Dafni Stil.

Nisam mogao da dišem. Nisam mogao...

Ta žena mi je iz naručja uzela dečaka koji se tresao. - Mili moj Džo - tepala mu je - mnogo si mi nedostajao. - Zatim se okrenula ka Tajsonu i pogledala dečaka u njegovom naručju. - A ti, Tajstone, izgledaš tako umorno. Da li ti se spava, dušo?

Čovek sa licem mog oca reče: - Dušo, šta radiš napolju? Gde je Anđela?

- Spava. Znaš da ne bih mogla da propustim povratak svojih dečaka kući. Čini mi se da su godnama bili u tom kampu.

Stariji dečak se otimao iz njenih ruku. - Upomoć! Pomozite mi!

- Neće ti ništa - rekao sam mu, nadajući se da ne grešim.

- Naravno - umirivala ga je ona - mama nikad ne bi povredila svoju dečicu.

Tajson je stajao pored mene, zabezeknut. Ta žena je nazvala njegovim imenom dečaka kog je držao u naručju. Ti dečaci su bili plavokosi, i nimalo nisu ličili na Džonu i Tajsona kad su bili mali.

A onda me je kao kamenom po glavi lupila spoznaja.

Mene nije pomenula. Obratila se Tajsonu i Džoni i poželega im dobrodošlicu.

Ali ne i meni.

Ja nisam njen sin.

Najednom mi se vratilo jedno davno potisnuto sećanje.

*

- Izbaci tu ženu iz moje kuće!

Zapušio sam uši. Nedostajao mi je Tajson, moj veliki brat, moj heroj. Ali kad se vratio, tražio je da bude sam u sobi.

Možda će se uskoro vratiti u moju sobu.

A možda i neće.

Promenio se otkad se vratio. Nije se više mnogo igrao sa mnom. Bio je mirniji. Više je ličio na Džoa.

Mama i tata su se ponovo svađali. Često su to radili u poslednje vreme.

Iz dečje sobe se čuo plač moje male sestre.

- Dođavola, Dafni, probudila si bebu!

- Ja ću se pobrinuti za nju. Ona je bar moja.

- Već smo o ovome razgovarali. Obećala si mi pre mnogo godina.

- Jesam i kajem se.

- Voliš ga. Oduvek si ga pazila kao svog.

- Ali on nije moj. Nikad neće biti moj. Ona je uvek tu da me na to podseti. Zato neću više da učestvujem u ovoj farsii.

Koraci moje majke odzvanjali su hodnikom sve dok nisam čuo kako se otvaraju, a zatim zatvaraju vrata dečje sobe u kojoj je spavala moja sestra.

Pokušao sam ponovo da zažmurim.

Mnogo su se svađali. Više nego ranije.

I to otkad se Tajson vratio.

Nisam razumeo o čemu su to pričali. Samo sam želeo da prestanu da se svađaju.

Od njihove svađe me je bolelo stomak.

*

Tad sam bio previše mali da bih shvatio - imao sam samo devet godina kad je umrla - ali bila je drugačija prema meni nakon Tajsonovog povratka. Neznatno, ali sad, kao odraslom, bilo mi je jasno kao dan. Sa Tajsonovim povratkom, mama je počela da se ponaša čudno. Nije me više često grlila, nije mi više čitala. Oduvek sam to pripisivao mukama kroz koje je prošao Tajson, ali bilo je u tome više od toga. Mnogo više.

Duboko sam udahnuo, trudeći se da se smirim. Nije bilo baš pametno da izgubim kontrolu.

Ali baš tad je sve na ovom sjebanom svetu ponovo došlo na svoje mesto.

Ugledao sam njeno lice.

Lice voljene žene.

Rubi je virila iz hodnika koji vodi do glavne spavaće sobe. Hvala bogu što su mi uzeli dete iz naručja jer bih ga ispustio.

Potrčao sam ka Rubi i zgrabio je, udahnuo njen miris vanile, i spustio joj usne na vrat.

- Bože moj. Rubi. Dušo moja. Hvala bogu što si ovde i što si dobro.

Ona se odmakla pa mi obuhvatila lice rukama. - Jesi li dobro? Gde si bila? Šta su ti uradili?

Nosila je svilenu pidžamu koja uopšte nije bila u njenom stilu. Kosa joj je bila sveže oprana i padala je u tamnosmeđem vodopadu preko njenih ramena. Obrazi su joj bili rumenkasti, a usne crvene, pune... savršene. Izgledala je kao anđeo sa nebesa. Sagnuo sam se i poljubio je.

Odmah je rastvorila usne. Strasno smo se ljubili tek koji trenutak kad se izmakla.

- Šta je bilo?

- Svi nas gledaju.

Nisam mnogo mario za to. - Jesi li dobro? Klimnula je glavom. - A ti?

- Da, dobro smo.

- Rajane, našla sam Džulijet. Ovde je, sa mnom. Ali ostale...

Zagrcnula se pa je pročistila grlo. Oči su joj bile pune suza. - Moramo da im pomognemo.

- Hoćemo.

Pogledala je Tajsona. - Gde je Džo?

- Kod kuće. Duga priča. Sve ću ti ispričati čim saznam šta se ovde događa.

- Razumem - rekla je tiše - ova žena je luda. Drži u kolevcu lutku i ubeđena je da je prava beba. Nemam pojma ko je ona.

- Rubi - rekao sam - ona je moja majka. Moja druga majka. Ona je Dafni Stil.

*

Kućepaziteljka, Jamajkanka po imenu Marabel odvela je dečake da se okupaju i jedu. Dafni se lično pobrinula da ih namiri, ubeđena da su to Džo i Tajson kao mali, uz pomoć žene za koju se ispostavilo da je bolničarka. Očigledno se nije naročito potresla što nema malog Rajana.

Knedla mi je zastala u grlu zbog toga.

Tajson i ja smo sedeli u radnoj sobi - kod kuće je ista takva bila Tajsonova - kako bi nam otac ispričao svoju stranu ove uvrnute priče.

- Najpre, vaša majka - rekao je.

- Hm... koja? - nisam nameravao da budem zajedljiv, ali moje reči su im sigurno zvučale kao provokacija.

- Izvinite, Dafni. Da sam se ja pitao, Rajane, nikad ne bi ni saznao da ti Dafni nije majka.

- Da li bi to bilo fer? - upita ga Tajson.

- Vendi je prekršila obećanje koje mi je dala. Kad sam saznao za to, našao sam tvoj broj telefona i pozvao te, ali nisi ništa rekao.

- Jurio sam Koloradom brzinom od dvesta šezdeset kilometara na sat kad si me pozvao. Odnosno, kad me je pozvao moj pokojni otac. Zatim mi je porše sleteo sa litice. Izvini što se nisam javio. A kad kažem izvini, mislim - jebi se.

Nije odgovorio već se okrenuo ka Tajsonu. - Ništa od svega ovoga nije pošteno.

- A ko je kriv za to? - nije mi baš bilo do lepih manira. Moj otac ne samo da se vratio iz mrtvih nego je poveo i Dafni sa sobom.

- Ja - priznao je.

- Znali smo te kao čestitog čoveka - rekao sam - čoveka koji nam je usadio jedinstvenu radnu etiku, naučio nas da cenimo dobro obavljen posao i da je važno biti dobar i častan. Ti to nisi.

Nije odgovorio.

- Dozvolio si da moja majka povredi mog brata - nastavio sam. - Kako to da ti oprostim?

- Sve ću vam objasniti što bolje budem mogao, ali ne očekujem vaš oproštaj. Nikad ga nisam očekivao, iako sam se nadao da ću ga možda ipak dobiti. Nije trebalo da saznate da sam živ, a kad ste saznali, sve je pošlo naopako.

- Tek tad je pošlo naopako? - stisnuo sam skrštene šake. - Sve je već odavno naopako. Doveo si Dafni ovamo kad je Mardž imala dve godine. Oduzeo si majku našoj sestri, a i nama ostalima bogami.

- Dafni više nije bila u stanju da vam bude majka. Kao što i sami vidite, ona sad živi u nekom svom svetu. Čuva lutku za koju misli da je Mardžori, doduše, koristi njeno prvobitno ime - Anđela.

Dobro sam se sećao prvog dokaza koji smo našli u celoj ovoj zbrci - Mardžin originalni izvod iz matične knjige rođenih u kom je navedeno ime Anđela Mardžori Stil. Mardžori nije znala svoje pravo ime jer je izvod u bazi podataka bio izmenjen i u njemu je stajalo ime Mardžori Stil, bez srednjeg imena.

- Vendi je rekla Džejd da je Dafni dala našoj sestri ime Anđela jer je prevremeno rođena i mislila je da će ubrzo otići s anđelima. A onda, pošto je Mardž ipak preživela, odlučila je da je ne zove više tako zbog malera.

- Tvoja majka...

- Ona nije moja majka!

- Mislim na Vendi, tvoju majku.

- Ako se slažeš, radije ne bih polagao pravo ni na jednog nazovi-roditelja, uključujući i tebe - grčevito sam stiskao drvene naslone za ruke na fotelji.

- Rajane... - zaustio je Tajson.

- Tajse, ne pokušavaj da me sprečiš da kažem šta imam. Moj život se raspao na paramparčad i - uzdahnuo sam osetivši se kao najveće đubre - izvini. Ti si prošao kroz mnogo veća sranja nego ja. Sebičan sam.

- To je vrlo nesebično od tebe, Rajane - rekao je otac.

- Rekao sam to iz poštovanja prema Tajsonu, a ne zbog tebe - ponovo sam stisnuo naslone za ruke, dok je bes u meni rastao. - Izgubio sam sve poštovanje koje sam osećao prema tebi onog trena kad sam saznao čiji sam.

Otac me je bledo gledao. Uzdahnuo je. - Mislim da ne mogu sad o ovome. Neka prenoći.

- Nisi valjda ozbiljan?! - uzviknuo je Tajson ovog puta. - Upravo sam saznao da su mi roditelji za koje sam mislio da su mrtvi - živi i zdravi, a ti hoćeš da pustimo da to prenoći?

- Vaša majka nije baš najbolje. To je valjda očigledno. - Bredford Stil je protrljao čelo. - Obojici se kunem da ću vam sve ispričati, ali ne mogu dok i vaši brat i sestra ne budu prisutni. Ne mogu dvaput da prolazim kroz to.

- Oni ne mogu da dođu ovamo - rekao sam. - Ovde nije bezbedno za Mardž, a Džonina žena je trudna. Mesto mu je pored nje. Zato ispljuni sve već jednom, tata, ili ti se kunem da neću ostati do sutra.

- Raje - Tajson je trljao one crne pantalone koje još nije skinuo.

- Šta je? Mislite da ne mogu da popizdim zato što sam dobroćudni brat Stil? Možda nisam tako smrknut kao ti i Džo, ali ovaj skot mi duguje objašnjenje!

- Da - složio se Tajson - duguje ti.

Otac je pročistio grlo. - Dobićeš ga. Kad se vratimo kući. Ako Mardž i Džo ne mogu da dođu, idemo mi kod njih, kući.

- Ne idemo mi nikud dok ne oslobodite sve žene i decu koje ste zatočili na onom užasnom mestu - reče Tajson sevajući mrkim pogledom. - Ne mogu da verujem da si mogao da učestvuješ u ovome.

- Istog trena bih ih sve oslobodio da mogu - odgovori on - ali nije tako jednostavno.

- Onda se postaraj da bude - rekao sam - neka bude jednostavno i brzo gotovo s tim. Ili ću te na mestu ubiti.

Nije ni trepnuo na moje reči. - Imaš pravo to da uradiš. Veruj mi, i sam radim na tome.

- Počni da pričaš, oče - rekao je Tajson.

- Ujutru ću vam ispričati koliko mogu, a ostatak kad svi budemo na okupu. To je sve što mogu.

Ustao sam i prišao ocu iza radnog stola. Nisam ni najkрупniji ni najsnažniji od Stilovih, ali u tom trenutku sam zasigurno bio najluđi. Ščepao sam ga za okovratnik i podigao ga sa stolice. - Sreća tvoja što Džo nije došao sa nama. Tajson će me obuzdati, ali Džonu niko ne može da obuzda - ponovo sam ga bacio na stolicu i izašao iz sobe kipteći od besa.

Tony & Mila

Ono što mi je u tom trenutku bilo potrebno, nije se nalazilo u toj radnoj sobi.

Doduše, jeste se nalazilo u toj kući i pošao sam da je nađem.

knjige.club

26.

Rubi

Bila sam na zadnjem tremu sa Džulijet i Marabel kad je Rajan izleteo iz kuće.

Pogled mu je bio divlji i sirov.

Kako me je samo gledao...

Džulijet se pripila uz Marabel.

- U redu je - rekla sam joj - došao je zbog mene. Znala sam šta želi, odnosno šta oboje želimo i šta nam je obema potrebno. Očekivala sam da me izvuče iz stolice, ali naprotiv, nežno me podigao.

- Hajde sa mnom.

Pogledala sam Džulijet. Nisam htela da je ostavim, ali fizička potreba je nadvladala. Bilo mi je potrebno da budem sa voljenim čovekom, a njegov pogled mi je govorio da je i njemu to potrebno. Džulijet je mazila Belu, a Marabel mi je blago klimnula glavom. To sam shvatila kao dozvolu.

U daljini se videla gostinjska kuća - Rajanova kuća, tačnije, tako je izgledala. Da li je isto i opremljena? Da li je uopšte opremljena?

Hodali smo ka njoj, što je značilo da ću uskoro dobiti odgovor na ta pitanja.

- Želim da te uzmem u naručje i potrčim u onu kuću - tiho je rekao Rajan - ali ne bih da uplašim Džulijet.

- Hvala ti - rekla sam, iako je jedan deo mene žudeo da to uradi. Osećala sam se tako bespomoćnom otkad su me tamo doveli, tako nemoćnom da uspostavim bilo kakvu kontrolu. Ali kad je Rajan došao, čeznula sam jedino da mu se prepustim.

Šta nije u redu sa mnom?

Sve je u redu, čula sam Melanin glas u mislima.

Ali nisam mogla da se otmem utisku da nije u pravu. Rajan i ja smo bih na tom karipskom ostrvu, gde su mnogi patili, a u tom trenu sam jedino brinula kako da što pre stignemo do te kuće i da u njoj vodimo ljubav do besvesti.

To bi bilo sjajno.

Kad smo prišli na tridesetak metara od kuće, potrčala sam i povukla Rajana za sobom.

Pokušala sam da otvorim vrata, ali bilo je zaključano. - Jebiga!

Probali smo i druga vrata da otvorimo. Sve je bilo zaključano.

- Jebiga - reče on. - Ma, zajebi ovo, baš me briga. Pesnicom je razbio prozor.

Zinula sam u čudu. Zabrinuto sam upitala: - Jesi li se posekao?

- Baš me briga - ponovio je i provukao ruku kroz razbijeno staklo kako bi otvorio prozor. Zatim se uvukao unutra. - Sačekaj ovde.

Posle nekoliko trenutaka, otključao je vrata. - Požuri - rekao je.

Ušla sam i ponovo ispustila uzdah iznenađenja. Kuća je bila i te kako uređena, iako nimalo nije ličila na Rajanovu. Pretpostavila sam da ju je neka žena uredila, iako ništa nije bilo po mom ukusu. Sav nameštaj u dnevnoj sobi bio je beo, uključujući i lakirani polukoncertni klavir. Doduše, nije bio blistavobeo, već mat, no ipak me je skoro zaslepeo.

Tad se setih Rajanove ruke. - Daj da pogledam.

- Samo sam se malo posekao. Pusti to. Hajde da nađemo spavaću sobu. - Provukao je prste kroz kosu. - Zajebi, ovde ćemo.

- Na ovom belom nameštaju? Isflekaćeš ga krvlju.

- Zašto misliš da me briga za to? - zgrabio me i strasno poljubio.

Rastvorila sam usne i počela da istražujem njegove. Mnogo mi je nedostajao, ali nisam smela da razmišljam o njemu, odnosno, bar sam se trudila da se kontrolišem. Previše razmišljanja o Rajanu bi mi ometalo logično razmišljanje, a morala sam da se usredsredim na Džulijet i ostale. Ipak, snove nisam mogla da kontrolišem.

Ali sad...

Konačno sam dozvolila sebi da se prepustim voljenom čoveku.

Obuhvatio mi je obraze onim toplim rukama, nežno me mazeći. Onda je prešao rukama preko mojih ramena do grudi. Počeo je da mi otkopčava gornji deo svilene pidžame, ali ju je ipak strgao kad je stigao dopola, i tako me ogolio. Platno je palo u gomilicu pored mojih nogu.

Žustro mi je svukao donji deo svilene pidžame preko kukova i za tren oka sam bila sasvim naga. Bradavice su mi bile tako čvrste da bi se njima moglo seći staklo. Udahnula sam. Već sam mogla da osetim mošusni miris sopstvene požude.

Gurnuo je prste u moje međunožje. - Bože. Rubi. Jebote. Rubi. Rubi.
- Prostenjao je reč po reč.

- Molim te, Rajane. Odmah - tiho sam stenjala. Podigao me je na dirke klavira koje su odzvonile neskladnim, neobično uznemirujućim, a ipak u tom trenutku savršeno prikladnim tonovima. Zatim je svukao preko kukova crne pantalone i zario se u mene.

Kad sam se oslonila levom rukom, pritisnula sam još dirki te su se razlegli novi, neskladni akordi. Dug uzdah mi je sišao sa usana dok se on polako smeštao ceo u mene. Imala sam osećaj da se vraćam kući, da sam se oslobodila zla, što nije bilo daleko od istine.

Drugu ruku sam položila na Rajanov obraz i zagledala se u plamen u njegovim tamnim očima.

Nismo ni reč izustili, ali naši pogledi su govorili više od reči. Iznova je prodirao u mene. Kad god bi se zario, klavir bi proizveo nove, duboke tonove.

Ta poza mi je bila nekako drugačija. Svaki put kad bi se zario u mene, protrljao bi mi klitoris tako da sam ubrzo bila na ivici da se vinem ka vrhuncu.

- Da - mrmljao je Rajan - bože, da...

Vrisnula sam kad sam počela da pulsiram duboko iznutra. Osećaj se preneo do udova pa se vratio brzinom svetlosti do međunožja gde je eksplodirao kao vatromet.

Rajan se još jednom zario u mene, stenjući dok se praznio u meni.

Kad je završio, nežno mi je poljubio čelo uz uzdah.

Ruka mi je klonula sa njegovih obraza na dirke, svirajući neki viši ton ovog puta.

- Dušo - reče Rajan - hajde da nađemo sobu. Olizaću svaku kap svojih sokova sa tebe, a onda ću iznova i iznova da vodim ljubav sa tobom.

27.

Rajan

U glavnoj spavaćoj sobi smo našli krevet. I u njoj je sav nameštaj bio bele boje. Bolelo me je dupe sve i ako uprljamo celu tu kuću. Nisam imao nameru da stanem sve dok se ne zasitim Rubi - a to neće biti skoro.

Skinuo sam se, pa smo sad oboje bili nagi. Privukao sam je sebi. Bože, koža joj je bila tako nežna i mekana. Kako to da nikad nisam zastao kako bih samo osetio dodir njenog tela i uživao u njemu? Ud mi se ponovo ukrutio i pripio se uz njen mekani stomak. Dejstvo njenih čari na mene nije oslabilo. Zažmurio sam i udahnuo. Obavio nas je slatkast i opor miris seksa. Dodirnuo sam je između nogu.

Još više sam se uzbudio. Gurnuo sam je na krevet i raširio joj noge. Olizao sam usne, pa zaronio.

Kakvo blaženstvo! Imala je ukus naše požude. Naše ljubavi. Usnama sam joj povukao klitoris. Čvrsto je rukama zgrabila beli jorgan, stenjući moje ime.

Njeni uzdasi su potpalili moju želju, te sam joj usnama vukao usmine, jezikom kružio po njima, tako vlažnima, pa ga onda zarivao u njenu vrelinu. Izvila je leđa.

Bože, bila je tako seksi, i tačno je znala šta me pali.

Okrenuo sam je na stomak i podigao joj kukove kako bi se njena prelepa guza pridigla ispred mene. Njena bleđa put sijala je na blistavobelom prekrivaču. Ponovo sam prionuo na njenu vlažnu vrelinu. Zadrhtala je poda mnom, ponovo stiskajući posteljinu. Njeni kukovi su se talasali poda mnom. Hteo sam da oližem svaki delić njenog tela, da utonem u njenu slast.

Ud mi je pulsirao, ali još je se nisam zasitio njenih sokova. Legao sam pored nje. Glava mi je bila na ivici kreveta. Povukao sam je na sebe.

A onda... Bože moj... Njen jezik je kliznuo preko vrha moga uda, pa ga je onda sasvim obuhvatila ustima.

Bože dragi... Nikad me nije tako duboko uzela. Smogao sam svu snagu da se oduprem želji da smesta svršim.

Ipak, znao sam da neću još dugo izdržati, pa sam je nerado skinuo sa lica. - Nasuči se na mene, Rubi. Jaši me.

Okrenula se licem prema meni, zajapurenih obraza, plamenog pogleda, i rukom mi obuhvatila ud. Lagano ga je prislonila na svoje vlažno međunožje, pa se spustila na njega, svakim milimetrom me gurajući ka ivici.

Tako uska i savršena čvrsto je grčila moj ud svojom vrelinom. Uhvatio sam je za dojke. Nežno sam prešao preko njene glatke kože, ali nisam mogao dugo da izdržim a da ne dotaknem bradavice. Mazio sam ih palčevima, oduševljavajući se što su se još više ukrutile od mog dodira. Povukao sam ih, a ona je zastenjala.

- Rajane... Bože... Tako je dobro!

Uvrnuo sam ih jače, a ona je ubrzala ritam. Pratio sam je podižući i spuštajući kukove, a kad su počeli da me prožimaju prvi talasi orgazma, na sav glas sam povikao: - Bože! Rubi, volim te!

Ud mi je divlje pulsirao. Svršio sam u njenom željnom telu. Kad mi se pridružila u ekstazi, i sama pulsirajući na meni, privukao sam je i strasno poljubio.

Nisam mogao da je se naljubim dovoljno snažno, dovoljno brzo. Ljubili smo se sve vreme dok smo svršavali, spojeni ustima i telima.

Napokon sam prestao da je ljubim i oštro udahnuo vazduh. Klonula je preko mene. Umesto da je otkotrljam na njenu stranu kreveta, rado sam prihvatio njenu težinu na sebi, onako znojem prilepljenu za mene. Nakon nekoliko trenutaka je skliznula sa mene uzdišući.

- Opa!

- Pa puta sto - odgovorio sam. Smrcnula mi je na ruci.

Prigrlio sam je i upitao: - Šta nije u redu?

- Zezaš me? Ništa nije u redu. Ništa osim nas dvoje. Ovde. Skupa.

Razumeo sam je. - Sve ćemo već nekako da sredimo, dušo, obećavam.

- Šta vam je rekao otac?

Prevrnuo sam očima. - Neće mnogo da priča do sutra. A ni sutra nam neće sve reći jer kaže da moramo da sačekamo da Džo i Mardž budu prisutni. Sve će nam ispričati tek kad budemo na okupu.

- To bih i mogla da razumem. Hladno sam odgovorio: - Ja ne mogu.

- Znam. Nisam ni ja uspela bogzna šta da doznam od oca. Samo mi je rekao da hoće da se povuče. I da se kaje. Ako mene pitaš, malo je kasno za to.

- Slažem se. Nikad neću zaboraviti šta je uradio Tajsonu. Nikad im neću oprostiti, naročito mojoj majci.

- Je li rekao nešto o... tome što je Dafni živa?

- Ne mnogo, osim da više nije bila u stanju da nam bude majka. Zašto je ovde i zašto nosa naokolo lutku za koju misli da je Mardž...

Rubi se pridignu. - Misli da je lutka Mardž? Ali zove je Anđela?

- Znam. Sećaš se one priče o izvodu iz matične knjige rođenih koji smo pronašli? - na brzinu sam joj ispričao o Mardžinom pravom imenu.

- Oh! - odmahнула je glavom. - Osećam se tako glupo. Nije mi ni palo na pamet da bi ono mogla biti Dafni.

- Nema razloga da se tako osećaš.

- Naravno da ima. Ja sam detektiv i... - pogled joj je pao na moju ruku. - Moramo to da očistimo. Dobro si se posekao - reče i pomeri se do ivice kreveta.

- To može da pričeka - rekao sam i ponovo je privukao da je poljubim.

Uzvratila mi je, ali se posle nekoliko prelepih minuta ipak izmakla. - Moram to da ti sredim. Nadam se da u ovoj kući ima neki pribor za prvu pomoć. - Ustala je i podigla pocepani gornji deo pidžame. - Šta sad da obučem?

Nasmešio sam se. - Baš me briga.

Zavrtela je glavom. - Nepopravljiv si. Izgleda da ću onda ići gola po ovoj čudnoj kući.

- Ja se ne žalim.

Rubi se ubrzo vratila sa peškirićima, antibiotskom mašću i hanzaplastima. - Uf!

Protrljala mi je posekotine toplim peškirom. - Izvini, ali na nekoliko mesta posekotine su baš duboke. Mada, brzo si prestao da krvariš.

- Laskavice.

Nasmejala se. - Hej, stvarno jesi. Sreća tvoja pa je tako, ali ipak mora da se očisti i da se stave hanzaplasti. - Bacila je pogled na krevet. - Iskrvario si skroz po ovom belom prekrivaču.

- I za to me baš briga.

- Iskreno, i mene. Nanela je malo masti na najveću posekotinu, pa zalepila hanzaplast preko nje. - Ostale nisu strašne. Kako ti je palo na pamet da pesnicom razbiješ prozor i zavlaiš ruku kroz staklo?

- Tako što bih eksplodirao da nisam ušao u ovu kuću i u tebe.

Klimnula je glavom. - I ja sam se tako osećala. I osećala sam se krivom. Svuda oko nas su zatočeni i najstrašnije mučeni ljudi. Osim toga, Džulijet je u očajnom stanju i potrebna sam joj, a jedino što sam želela bilo je da budem s tobom.

- Nama razloga da se osećaš krivom. Čini mi se da je Džulijet dobro, a bez pojačanja trenutno ne možemo ništa. Bar dok naši očevi ne reše da konačno budu iskreni prema nama.

Ali nisam joj rekao da sam se i ja osećao krivim. Ostavio sam Tajsona samog sa ocem u onoj proklesoj radnoj sobi. On je najviše propatio zbog očevog malog poslovnog poduhvata, a za razliku od moje žene, njegova nije bila tu da ga uteši.

Krivica.

Mnogo krivice smo sva trojica godinama nosili na duši, verovatno najviše Džo. Deo mene želeo je da je i on sa nama, ali ipak je bilo bolje što nije. Džo bi uradio ono što ja nisam - raspalio bi ga pesnicom... i to ne samo jednom. Bred Stil bi se borio, ali Džona bi pobedio kao mlađi i snažniji. Međutim, iako je taj govнар zaslužio da ga Džona ubije od batina, bio nam je potreban ako smo hteli sve da odgonetnemo.

- Šta misliš, ko je uredio ovu kuću? - upita Rubi. - Kad sam tražila pribor za prvu pomoć, pronjuškala sam po kuhinji i dnevnom boravku, i tamo je sve belo. Baš je jezivo.

- Ko bi ga znao?!

- Čudno je. Sve to belilo... - Uzdahnula je. - Eto, gotovo. Nisam baš neka medicinska sestra, ali mislim da sam te prilično dobro previla.

- Dušo, meni druga medicinska sestra ne treba. Mogla bi da budeš moja nevaljala medicinska sestrice. - Privukao sam je i poljubio.

I ponovo mi se digao.

28.

Rubi

Dodir njegovih usana bio je mekan i nežan ovog puta. Oboje smo se izduvali, pa smo sad mogli nežno i natenane da vodimo ljubav. Položio me je na krevet i ljubio me po obrazima, ušima, vratu, budeći drhtaje u svakom delu mog tela. Sva sam se naježila kad mi je uvukao jezik u uvo. Zatreperila sam do srži, a telo mi je bridelo.

Kako je moguće da sam ga opet želela? Tako brzo? Ali želja mi nije bila problem otkad sam upoznala Rajana Stila. Bila sam naložena otkad sam ga prvi put ugledala, još kao neiskusna devica.

Sad sam bila mnogo iskusnija, ali još je bilo štošta za istraživanje sa ovim neverovatnim čovekom. Nisam mogla da se zasitim njegovog jezika na svojoj koži. A on kao da je rešio da oliže svaki milimetar mog tela, a ja nisam nameravala da ga u tome sprečim.

Međutim, sam je zastao na trenutak i zagledao se u moje oči plamtećim pogledom. - Prelepa si, Rubi, sa tom tamnom kosom rasutom po jastuku poput nežnog zastora, sa tim sjajem u očima. Božanstvena si tako posve obožavana.

Nasmešio se pa nastavio da me ljubi.

Prelazio mi je usnama preko ramena, grudi, obliih dojki.

Klizio je jezikom po mom stomaku, pupku i prevoju između butina i prepona.

Stiskao mi je i uvrtao bradavice. Zadržala sam dah i zacvilela dok mi je međunožje žudelo za malo pažnje. Dok se usnama polako spuštao naniže, skliznuo je prstima sa bradavica preko stomaka, pa ih je provukao kroz kratke malje mog međunožja.

Klitoris mi je pulsirao, očajnički željan dodira. U vazduhu je lebdeo miris naše izmešane požude. Udahnula sam ga i pustila da mi se razlije telom.

Rajan je plovio usnama preko mojih listova, sve do stopala.

- Okreni se, ljubavi - rekao je. Poslušala sam.

- Raširi noge, Rubi - naredio je.

Još se nije desilo da ga ne poslušam, pa nisam ni tad imala nameru da to uradim. Udovoljila sam mu.

- Prelepo - rekao je - a onda me je lagano pljesnuo po guzi.

Stresla sam se. San... Svidelo mi se kad me u onom jezivom snu pljeskao. Veoma mi se dopalo... ali onda je san otišao u drugom smeru.

Odagnala sam deliće sećanja na taj san i pokušala da se usredsredim na trenutna osećanja. Toliko sam čeznula da ponovo budem sa Rajanom, da nisam smela da dozvolim da mi to upropasti neki glupi san.

Zarila sam glavu u jastuk i pustila ga da radi što je naumio.

Bože... bilo je tako dobro, jebote!

Zažmurila sam, preplavljena talasima zadovoljstva dok je ulazio i izlazio. Onda je opet krenuo naviše, ljubeći mi leđa, klizeći mi usnama duž kičme sve dok nisam zadrhtala. Došao je do vrata i glave, pa mi poljubio kosu i omirisao je.

Tad se nežno zario u mene.

Tiho sam zastenjala.

Malo me bolelo zbog one prethodne mahnite epizode, ali ovog puta, osećaj je bio neobično prijatan, kao da sam za to stvorena, kao da smo oboje za to stvoreni.

Vodili smo ljubav nežno, slatko. Stiskala sam se oko njega kad god bi se zario u mene. Osećala sam se tako ispunjeno, tako potpuno. Nestao je onaj osećaj praznine koji sam imala kad sam se probudila u sobi sa Džulijet.

Zauvek je iščezao.

- Tako je lepo, dušo - prošaputao je ljubeći me po vratu. - Savršeno.

Nastavio je da se zariva u mene tako da sam ubrzo osetila one dobro poznate žmarce u klitoris, i vinula se ka vrhuncu. Svaki put je bilo drugačije, a opet nekako isto. Dve duše su se spajale u jedno.

- Tako je, ljubavi. Svrši. - Snažno se zario u mene u erupciji vrhunca.

Kad je prestao da pulsira u meni, povukao se i legao na leđa. Okrenula sam se ka njemu. Lice i telo su mu blistali, a kosa mu je bila slepljena za potiljak od znoja. Nikad mi nije bio lepši.

- Tri puta za nešto više od sat vremena - rekla sam - to mora da je rekord.

Zakikotao se. - Želeo sam te. Bila si mi potrebna. Kad sam te ugledao... Pao mi je kamen sa srca kad sam video da si na sigurnom, a posle razgovora sa ocem... - uzdahnuo je. - Sve mi je ovo previše... A on i Dafni su sve ove godine živi.

- Znam da previše toga treba da svarite, ali preguraćeš ti to. Ti i tvoja braća i sestra ste najjači ljudi koje sam ikad upoznala. I tvoje snaje. Svi ste neverovatni.

Otvorio je oči i okrenuo se ka meni tako da su nam se pogledi sreli. - Takva je i moja buduća žena.

Naježila sam se. Nekoliko dana ranije me je zaprosio u naletu strasti, a ja nisam odgovorila. Nisam htela da ga držim za reč koja je izgovorena u žaru orgazma.

- Ćutiš - rekao je.

Toplina mi se uspuzala uz vrat do obraza. - Ne znam šta da kažem.

- "Da" bi bilo dobro za početak.

Nasmešila sam se. - Htela sam to da kažem, ali ne poznajemo se dugo...

Prstima mi je pokrio usta. - Bio sam sa Anom... Oh, bože, Ana! - pridigao se i sklonio kosu sa čela.

- Šta je bilo?

- Ana... Ovde je. Oteli su je. Nikad nije ni bila na Havajima. Mislim da je otac kupio njen ranč jer... oh, bože.

- Rajane, u redu je. Nisi ti ni za šta kriv.

- Da nije bilo mene... Jebiga, da nije bilo mene, Ana bi još živela na svom malom ranču pokraj našeg. Moja majka je htela da je skloni od mene. Ta žena je samo zlo! - ustao je i počeo da hoda tamo-amo po sobi, ostavljajući tragove po mekanom, belom tepihu.

Prišla sam mu u želji da ga utešim, ali nisam znala kako. Ana je tamo? - Video si je?

- Da. Vezanu sa još nekim devojkama u hodniku... u onoj zgradi sa ćelijama.

- Spavaonica.

- Da, kao spavaonica. Ćek', šta?

- Tamo su me odveli one noći kad sam stigla. Okrenuo se i zgrabio me za ramena. - Šta? Jesu li te povredili? Vezali?

- Ne, ne. Kunem se. Samo su me bacili u tu sobu sa betonskim podom da odspavam dok ne oslabi uticaj droge. Tamo je bila i Džulijet. - Od sećanja su mi navrle suze. - Dvojica siledžija sa fantomkama ušla su i silovala je na moje oči.

Rajan me je zagrlio. Snažno. - Bože. Mnogo mi je žao. Nisu valjda i tebi naudili? Zakuni se da nisu! - Stisnuo je čvrste mišiće tako da su postali tvrdi kao kamen.

- Ne. Nisu - odgovorila sam, ophrvana krivicom.

- Rubi... nemoj da me lažeš.

- Ne lažem, kunem se!

- Ako lažima hoćeš da me obuzdaš...

Sad sam ja njemu stavila prste preko usta. - Ne pokušavam. Bilo je strašno. Nisam mogla da joj pomognem. Samo sam stajala i gledala. Ona nije ni trepnula.

- Tako mi je žao. Moramo ovo da okončamo. Moramo da izbavimo Anu, Džulijet i ostale.

- Džulijet je sad na sigurnom.

- Kao i dečaci koje smo izbavili na Tajsonovo navaljivanje.

- To je razumljivo. Sigurna sam da je u njima video sebe.

Lice mu se izobličilo u bolnu grimasu. - Alija nisam mogao da pomognem Ani. Okovana je. Nisam mogao da je izbavim.

- Sve ćemo ih izvući odande. Čim nam tvoj otac ispriča sa čim imamo posla. Obećavam ti. - Pomazila sam ga po obrazu.

Položio je ruku preko moje i spustio glavu...

Utom je zazvonio mobilni.

Spustio je ruku. - Moj je, izvini.

- Javi se. Verovatno je važno.

Rajan je preturao po džepovima crnih pantalona i izvukao telefon. Javio se: - Šta ima, Tajse?

29.

Rajan

- Razgovarao sam sa Džonom - rekao je Tajson preko telefona. - Pobesneo je, ali dobra vest je da je Policijska uprava Grand Džankšena obustavila istragu protiv njega zbog saučesništva u ubistvu Larija Vejda.

- Dobro je - trebalo je da mi lakne, ali toliko toga me je tištalo, da nisam osetio nikakvo olakšanje.

- Tata je rezervisao let, tako da Džona i Mardž stižu sutra nešto pre podneva.

Kičmom mi je prostrujala jeza. - Mardžori dolazi? To je sumanuto.

- To sam i ja rekao, ali tata neće ništa da priča dok svi ne budemo na okupu. Uverio me je da će biti bezbedna.

- A ti mu veruješ?

- Ne verujem ni reč tom kopiletu. Ali ne možemo zauvek da krijemo istinu od sestre, a pored nas trojice, niko neće smeti ni da joj priđe.

- Potpuno je suluda ideja da ona dođe ovamo.

- Pa, mislim da slobodno možemo da kažemo da je i tata lud. Kao i naše majke.

- Tvoja bar nije psihopata - uzdahnuo sam i zažmurio. - Žao mi je, Tajse. Tebi je bilo mnogo gore nego...

- Jebiga, Rajane, ne mora baš uvek sve da se vrti oko mene. Muka mi je više od tog titranja! Imaš pravo da patiš. Shvati to, za boga miloga!

- Samo sam hteo da kažem...

- Hteo si da kažeš da ono što se tebi desilo nije ni približno strašno kao ono što se desilo meni. Možda nije. A možda i jeste. Ah desilo se i nema nazad. Morao sam da se pomirim sa tim. Vreme je da i ti to uradiš. Sigurno ti nije lako otkad si saznao da naša majka nije i tvoja. Niko od nas ne misli da ti je lako. Zato prestani da se osećaš krivim zbog potrebe da izraziš sopstvenu patnju. Meni neće biti lakše ako je omalovažavaš. Brat sam ti, pobogu. Patim i ja sa tobom.

Tajsonova mudrost me je ostavila bez teksta. Oduvek je bio mudar, mada je dugo pokušavao da nas sve odgurne od sebe. Džo je snažan, a

Tajson mudar. Na čemu sam onda ja? Trenutno sam morao da učinim bratu po volji. - U redu, Tajse, razumem.

- Dobro je, pošto imam još vesti, ali ove nisu dobre. Prošla me je jeza dok sam se spremao na najgore. -

Šta je bilo?

- Redži je nestao.

*

- Hej, imao je dobre preporuke! - stiskao sam ivicu stola za kojim sam doručkovao sa braćom i ocem. Rubi je doručkovala na tremu sa Džulijet i dečacima. Tajson i ja smo jeli sa ocem u trpezariji gde nas niko sa trema nije mogao čuti ni videti. Otac je odmahnuo glavom.

- Znam šta prećutkuješ - rekao sam mu. - Misliš da smo pogrešili što smo ga unajmili. Pa, tebe nije bilo da nas posavetuješ, tata. Trebalo bi da si se raspao pod zemljom.

- Nisam baš u poziciji da vam delim savete.

- Ma šta kažeš!

Tajson je bio neobično ćutljiv,

- Šta ti je? - upitao sam ga.

- Sve vreme mi je nešto smrdelo kod njega - odgovori Tajson. - Neko sa jahte mi je sabotirao bocu sa kiseonikom i regulator.

- To ne znamo zasigurno. Mogao je da bude i kvar - rekao sam ja, mada nisam mogao da opovrgnem bratovo zapažanje. Obratio sam se ocu: - Šta smo mogli? Da ga otkačimo čim nas je doveo? Samo smo na njega mogli da se oslonimo.

- Niko nas ne krivi - rekao je Tajson.

- Nije nego - prstom sam pokazao na oca - on nas krivi.

- Ne krivim vas.

- Reci mi zašto ste oteli Anu? Video sam je tamo. Jesi li znao? Bila ja okovana u lance kao zatvorenik, a ja nisam mogao da joj pomognem. Šta misliš, kako se zbog toga o sećam?

- Znam kako je kad posmatraš razne užase, a ne možeš nikako da ih sprečiš. Osećam se tako svakog dana, još od srednje škole.

- Kako si mogao da finansiraš ove ljude? - upitao je Tajson.

Tony & Mila

Još važnije je bilo pitanje koje Tajson još nije postavio, ono za čijim smo odgovorom obojica žudeli - zašto je dozvolio Tajsonovu otmicu? Sigurno je to nekako mogao da spreči.

- Grešio sam - rekao je - gadno sam grešio.

- Pričaj ti to nekom drugom - odbrusio sam - mene to nimalo ne zanima.

- Slušajte - reče on - ne dovodim vašeg brata i sestru ovamo da biste mi poverovali, a još manje da biste mi oprostili, ali ispričaću vam istinu. Toliko svi zaslužujete. Osim toga, ima još nešto što treba da znate.

- Šta?

Pročistio je grlo. - Umirem.

knjige.club

30.

Rubi

Džulijet i ja smo sedele na tremu sa Marabel i dvojicom dečaka koje su spasli Tajson i Rajan. Okupali su se i obukli prevelike majice i trenerke koje su im visile na mršavim telima. Marabel im je dala lagan obrok, ali i to im je bilo previše tako brzo, pa im je pozlilo. Još nam nisu rekli kako se zovu, ali kućići su uspeali da im izmame pokoji osmeh. Bili su to lepi dečaci, plavokosi, zelenih očiju. Verovatno braća. Mladi je malo pričao, a od starijeg još nismo čuli ni glasa.

Pokušala sam da ne brinem iako mi je Rajan rekao da je nestao privatni detektiv sa kojim su došli. Nije mi bilo jasno kako iko može da nestane sa tog neobičnog imanja Stilovih. Bili smo opasani šest metara visokim betonskim zidinama.

Džulijet se oporavljala. Za dvadeset četiri sata, njeni obrazi su malo povratili boju, i manje se tresla. I apetit joj se otvorio. Za doručak je pojela dva cela jajeta, ah je opet preskočila ceđenu pomorandžu.

Svakog trena je trebalo da stignu Džo i Mardž. Trebalo je da dođu baš tu, kako ne bi bilo mogućnosti da Mardž upozna čari spavaonice ili neke druge grozote.

Stariji dečak je mazio štene koje je Džulijet nazvala Bo. On je bio malo manje živahan od Ernija i Bele, pa je dozvolio dečaku da ga mazi umesto da mu se izmigolji iz naručja.

Ranije sam čula za terapiju uz pomoć kućnih ljubimaca, ali tek sam sad u nju zaista poverovala. Otišla sam tamo gde je sedeo sa kućetom.

- Baš je sladak, zar ne? Nije odgovorio.

- Hoćeš li da mi kažeš kako se zoveš? Opet ništa.

- Ja sam Rubi, a štene se zove Bo. I dalje je ćutao. Eh, da je samo Melani tu! Znala bi kako da razgovara sa tom decom.

- Ako mi kažeš kako se zoveš, moći ćemo da pozovemo tvoje roditelje. Sigurna sam da će biti srećni kad im javimo da smo te našli.

Opet bez odgovora.

Zato sam samo sela pored njega i pustila da oseti moju blizinu. Ponekad sam imala utisak da samo to i mogu, i zato sam se osećala poprilično beskorisno.

Ubrzo se na vratima pojavio Rajan. - Džo i Mardž su sleteli. Stižu za petnaestak minuta.

Ustala sam. - Vратиću se što pre budem mogla - rekla sam dečaku. - Ostani ovde sa Marabel i ostalima, važi?

Nije odgovorio, ali mi je klimnuo glavom. Nasmejala sam se poskakujući u sebi od sreće. Uspela sam da doprem do njega. Bio je to prvi put da bilo kako odgovori bilo kome od nas.

Ušla sam u kuhinju sa Rajanom. - Hoćeš li da idem sa tobom?

- Da, ovo se tiče i tebe isto koliko i nas.

- Ne znam baš. Ovo su porodične stvari, Rajane, a ja nisam deo porodice.

Još mu nisam odgovorila na prosidbu jer su nas prekinuli.

- Mislim da nije u redu da ja budem tu, kad već Džejd i Melani nisu. Ovo je između tebe, tvoje braće i sestre i vašeg oca.

- Hoću da budeš sa mnom, Rubi. Potrebna si mi.

- I ja bih volela - odgovorila sam - ali nije pošteno prema ostalima.

Uzdahnuo je. - U redu - spustio je usne na moje. - Bićemo u tatinoj radnoj sobi. Biće gadno. Nadam se da ćemo Tajs i ja uspjeti da obuzdamo Džoa. Još nije ni stigao, a već osećam kako se među ove zidove uvlači bes.

- Pričinjava ti se.

- Nadam se - ponovo me je poljubio, pa izašao iz kuhinje.

Htela sam da se pridružim ostalima, ali sam najpre morala da se presvučem. Spavala sam u novoj svilenoj pidžami, ali Marabel je nabavila odeću za Džulijet, dečake i mene, pa sam htela da se presvučem.

Krenula sam prema sobi kad sam iz radne sobe Breda Stila začula glasove od kojih mi je jedan bio i te kako poznat.

- Ovo se tiče i mene - rekao je moj otac.

- To ne poričem, ali ne možeš sad da budeš ovde. Idi. Izađi kroz garažu i postaraj se da te nikko ne vidi.

- Duguješ mi.

- Ništa ja tebi ne dugujem. Nisam vam ostavio zaostavštinu, pa šta? Nije vam ni bila potrebna. Ti, Vejd i Simpson ste zarađivali milione dok sam ja navodno bio mrtav.

- Pa, Vejd i Simpson su mrtvi, a ja naglo propadam.

- To nije moj problem. A sad idi.

- I te kako je tvoj problem, Brede. Da li treba da te podsetim?

Nekoliko trenutaka su ćutali, a onda je Bred odgovorio: - Svi dogovori su otpali onda kad si mi mučio sina. Mogao sam da te strpam u zatvor, da ti se sudi i da budeš osuđen. Proveo bi život kao zatvorska kučka, mada bi možda to i voleo.

- Nikad ne bi mogao da me nađeš. Čak ni moja ćerka koja je vrhunski policajac nije u tome uspela.

- Ona nije imala moja sredstva na raspolaganju. Odnosno, nije imala najvažnije sredstvo kojim sam mogao da te sredim samo jednim telefonskim pozivom. Samo idi. Pusti me da se pozabavim svojom decom. Kasnije ću se razračunati sa tobom.

Kad sam začula korake kako se približavaju vratima, šmugnula sam u sobu koju sam delila sa Džulijet.

knjige.club

31.

Rajan

Tajson i ja smo dočekali Džonu i Mardž na ulaznim vratima. Stigli su crnim džipom - kao da je to jedino vozilo koje je bilo u upotrebi na ostrvu. Pogledao sam brata.

Džo je bio ljut. Pulsirala mu je vratna žila. Celu noć su putovali, tako da je nesumnjivo bio i neispavan. Oko njega se mogao osetiti nevidljivi oklop. Tajson i ja smo znali da je bolje ne kačiti se sa njim.

Međutim, Mardžori mi je pala u zagrljaj i stegla me kao da joj život od toga zavisi. Malo potom je ustuknula i udarila me po ruci. - Kako ste mogli ovo da mi prećutate? Kakva ste vi to braća?

- Ona kojima je najvažnije da si bezbedna - odgovorio sam.

- To nije opravdanje - ponovo me udarila, pa se zaputila ka Tajsonu. I njega je zagrlila pa onda stala da ga udara.

- Mnogo sam ljuta na obojicu, ali sam i srećna - razrogačila je oči i istrгла se od Tajsona, - Tata!

Okrenuo sam se. Otac je zbilja ušao u predvorje. Nije nam objasnio kako to da umire, pošto nam je to saopštio kad je trebalo da stignu Džo i Mardž. Tajson i ja nismo navaljivali. Izgledao je isto kao uvek, te nisam mogao da se otmem pomisli da je ta izjava smicalica kojom bi da probudi sažaljenje.

Mardžori je potrčala ka njemu i čvrsto ga zagrlila.

- Hej, devojčice - rekao je blago i poljubio je u glavu - nedostajala si mi.

Očekivao sam da i njega odgurne i počne da ga udara, ali naprotiv, briznula je u plač na njegovim grudima. On ju je mazio po leđima i pustio je da grca ne govoreći ništa.

Kad se napokon odvojila od njega, video sam bol u sestrinim očima.

- Hoću da vidim majku.

Zgranula sam se od realnosti tog zahteva. Mardžori je imala samo dve godine kad je Dafni navodno umrla. Nije je se uopšte sećala. To će biti prvi put da svesno vidi majku.

- Kasnije - reče otac - ona nije baš najbolje. - Tajson mi je sve objasnio. Razumem, ali dođavola, hoću da vidim majku!

- Ne sad - ponovi on.

Prišao sam i uneo mu se u lice. - Smesta da si odveo našu sestru kod majke. Nikad je nije videla, odnosno ne seća se, i hoće da je vidi.

- Nije pravi tre...

U tren oka, Džo se našao iza oca i uhvatio ga u kragnu. - Hoću i ja da je vidim. I meni je majka. Vodi nas kod nje. Smesta, kopile jedno.

Toliko o tome da smo Tajson i ja mogli da obuzdamo Džoa. Doduše, nije tražio ništa nerazumno. Pustio je oca zbog Mardžinog molećivog pogleda.

Otac je protrljao vrat. - Neće znati ko ste. Misli da ste ti i Tajson mali - okrenuo se ka Mardž - a da si ti beba. Nosa naokolo lutku ubeđena da si to ti.

Kao da mi je nožem probio srce. Opet me nije pomenuo.

Zato što ja nisam njen.

Pokušao sam da progutam knedlu koja mi se stvarala u grlu svaki put kad bih pomislio na Dafni Stil.

- Nije važno. Dvadeset tri godine si je skrivao od nas, i ima odmah da je vidimo - Džo je stisnuo usne u tanku liniju.

- U redu - popustio je otac - odvešću vas kod nje. Džo ga je šćepao za rame. - Zasad se uzdržavam jer hoću da vidim majku i ne želim da je uznemiravam. Ali posle toga ima da nam odgovaraš.

Bred Stil je rezignirano klimnuo glavom. - Pođite za mnom.

Laktom sam ćušnuo Tajsona. - Trebalo bi da pođeš sa njima.

- Već sam je video. Uostalom, ona i ne zna ko sam.

- Bez obzira, treba sad da budeš sa njima, sa svojim bratom i sestrom.

- Hvala - rekao je - ali ostaću ovde, sa svojim bratom.

Oći su mi zasuzile, ali sam se uzdržao. Nije bilo vreme da slinim zbog bratske ljubavi između nas dvojice. Kako sam mogao i da pomislim da je važno to što nas nije rodila ista majka? Jeste važno, ali to neće uticati na odnos između mene i moje braće i sestre. Bilo mi je naročito drago što Tajson i dalje oseća krvnu vezu među nama. I dalje je bio moj heroj iako najverovatnije nisam izbegao strašnu sudbinu zahvaljujući njemu, već zahvaljujući svojoj biološkoj majci.

Rubi se pojavila iz hodnika u zelenim helankama i majici na bretele. Uprkos svemu što se dešavalo, od samog pogleda na nju sam se ukrutio u preponama.

- Hej, išla sam samo da se presvučem, pa se vraćam napolje - okrenula se ka Tajsonu: - Stariji dečak mi je klimnuo glavom kad sam mu se obratila. Nije mnogo, ali to je jedina reakcija otkad je stigao. Polako će se otkraviti.

Tajson se nasmešio. - Dobro je. Mrzim što im se to desilo. Pobio bih one koji su za to odgovorni.

- Veruj mi da te potpuno razumem - odgovori ona.

- Kako je Džulijet? - upitao sam.

- Bolje je. Kao i dečaci, opoljavlja se polako ali sigurno. Počela je više da jede, a oni kućići na njih deluju magično.

- Slušaj - obratio sam se Tajsonu - ovde ima mnogo mesta. Kladam se da bismo mogli da smestimo sve one žene i decu ovde i da ih oporavimo pre nego što potražimo njihove porodice.

- Pitaću tatu - reče Tajson.

- Tatu? Mora da se šališ. Ne, sami ćemo se za to pobrinuti. Ti ćeš nam pomoći, zar ne?

- Naravno. Ali, Rajane, ovo nije naša kuća. Jeste da izgleda kao vaša, ali nije. Ne pitamo se mi ovde.

- Đavola se ne pitamo.

- U pravu je, Raje - reče Tajson.

Stisnuo sam pesnice. - Moram da izvučem Anu odande!

- I hoćemo - reče Rubi - nekako. Veruj mi. Stalo mi je koliko i tebi. - Uzdahnula je zamućenog pogleda. - Nećemo moći sve da ih spasemo. Otac mi je rekao da je moja rođaka Đina prodana. Prodali su je kao životinju!

Prišao sam joj i zagrlio je. - Naći ćemo je. Nećemo stati dok je ne nađemo.

- Moram da ostanem prisebna. Mnogima sam potrebna.

- Znam. Daćemo sve od sebe, dušo. Obećavam. Klimnula je glavom i otrla suze. - Ovo nimalo ne liči na mene. Ja nisam plačljivica.

- Rubi, daleko si ti od plačljivice - rekao sam - ali ovo nas sve pogađa. Šta misliš, zašto je Tajson navaljivao da povedemo dečake? Usporavali su nas, ali on se nije dao pokolebati i dobro smo učinili što

smo ih doveli ovamo. Voleo bih da sam mogao da oslobodim Anu i ostale. Voleo bih... - sad sam ja grcao. Svi smo morali da se saberemo.

Bat koraka je najavio Džonin i Mardžin povratak. Mardžine oči bile su crvene i suzne. Džona je izgledao kao uklesan u belom granitu. Ni jedno ni drugo mi nije slutilo na dobro.

- Rubi, drago mi je što si ovde i što si dobro - Mardž ju je kratko zagrlila.

- Nekako se držimo svi - reče Rubi. - Kako si ti?

- Malo sam potresena jer sam videla majku, ali biću dobro. Tajson nas je bar pripremio pre nego što smo došli. Došli smo da čujemo istinu koju si nam obećao, tata.

Otac je klimnuo glavom i nakašljao se. - Pređimo u moju radnu sobu.

Poljubio sam Rubi na brzinu. - Volim te.

- Volim i ja tebe. Biću na tremu sa ostalima ako ti budem potrebna.

Već mi je bila potrebna, ali ovo sam morao da obavim nasamo sa braćom i sestrom.

Krenuo sam za njima u radnu sobu.

32.

Rubi

- Gospođice Rubi - pozdravi me Marabel - imam divne vesti. Mališan je konačno rekao kako se zove. On je Doni, a njegov brat je Dejl.

Stariji dečak je sedeo onde gde sam ga i ostavila i još uvek se igrao sa Boom. Prišla sam mu i sela pored njega. Lagani povetarac mu je terao u oči malo predugu kosu boje peska. Lepotu njegovih smaragdnazelenih okica kvarili su sivi kolutovi koji su ih uokvirivali. Kiptela sam od besa jer su mu ruke bile išarane ogrebotinama i modricama. Ali uprkos svemu tome, bio je izrazito lep dečak, Verovatno su i on i brat zbog lepote postali meta. - Dejl. Lepo ime. Hoćeš li da mi kažeš koliko imaš godina?

- Deset - odgovorio je Doni - a ja sedam.

Isto kao Tajson i Rajan u vreme Tajsonove otmice. Naravno da je to slučajnost, ali mi je bivalo sve jasnije zašto je Tajson odbio da ode bez njih. Dejl očigledno još nije bio spreman da priča, i mada sam znala da bih od Donija mogla da izvučem neke informacije, imala sam snažan osećaj da mi je zasad mesto pored Dejla.

Ćutali smo dok je mazio Boa.

Džulijet je došla kod nas. I ona je išla da se presvuče. Obukla je crnu majicu i sive helanke. - Dejle, znam da su te povredili. I mene su. Ali bićemo dobro. Samo nam treba malo vremena.

Dejl je blago klimnuo glavom, kao i meni ranije. Džulijet je dopirala do njega. Nasmešila sam se. Ovo bi za oboje moglo da bude lekovito, a meni bi se pružila prilika da popričam sa Donijem.

- Da li bi mogla malo da budeš sa njim? - zamolila sam je.

Klimnula je mazeći Boa po mekanoj glavici. - Trebalo bi da ga odvedemo dole, u dvorište, da se malo poigra. Može?

Ovog puta nije klimnuo glavom, ali je ustao i pustio štene. Krenuo je za Džulijet na travnjak.

To mi je bila prilika da razgovaram sa Donijem.

Sedeo je pored Marabel. Ostalo dvoje kućica mu se izmigoljilo i pridružilo bratu na travnjaku.

- Doni, jesi li gladan? - upitala sam ga. - Jesam malo.
- Da li bismo mogli da mu damo nešto da jede? - upitala sam Marabel.
- Ali samo malo. Idem da donesem - reče pa uđe u kuću.
- Znaš li kako se prezivaš? - pitala sam. - Ili kako ti se zovu mama i tata?
- Nemamo tatu. Samo mamu. Tata je umro kad sam ja bio beba.
- I ja sam odrastala bez tate - bar do svoje četrnaeste godine. - Kako ti se zove mama?
- Šeri. Ima plavu kosu. Prezivamo se Robertson. Iz Kolorada smo.
- Stvarno? I ja.
- Volim planine. Sa zadnjih prozora kuće su se videle planine. Bile su ljubičaste.

Najverovatnije je Denver u daljini izgledao ljubičasto, ili Kolorado Springs. Napredovali smo. Mogla sam da ga pitam koliko dugo je bio u zatočeništvu, ali verovatno ne bi umeo da mi odgovori. Dani su mu se sigurno stopili jedan s drugim.

- Sad ste na sigurnom. I oporavićeš se, časna reč.

Lako sam mogla da obećam da će mu se telo oporaviti, ali duša? Mogla bi, ali uz nečiju pomoć, i to veliku. Moraće da dobije pomoć kakvu je Tajson dobio mnogo kasnije, pomoć koju je Đina dobila, ali su je svakako oteli.

- Dejl me je mnogo branio. Njega su više povređivali. Posle nekog vremena je prestao čak i da plače.

Srce mi se steglo. - On je dobar stariji brat, zar ne?

- Najbolji. On je moj heroj.

*

Kad je Doni pojeo nekoliko kriški jabuke sa kikiriki puterom koje je Marabel donela za užinu, odvela sam ga u svoje kupatilo i pustila toplu vodu. U ormariću sam našla penušavu kupku od lavande.

- Mama nam je stalno pravila kupke - rekao je.
- Vaša mama će biti jako srećna kad bude čula da ste i ti i Dejl dobro. - Zavrnila sam slavinu. - Veliki si, pa ti verovatno ne treba moja pomoć da se okupaš.
- Tako je, mogu sam.

- Ostaću ovde, ako ti budem potrebna.
 - Ne, ne moraš.
 - Doni, jesi li se ikad kupao sam?
 - Da, Dejl se više ne kupa sa mnom. Kaže da je to prerastao, tako da moram sam.
 - Znači, tvoja mama ne ostaje u kupatilu sa tobom?
 - Nekad ostane, a nekad ne. I ja sam veliki za to. Mislim, pošto sam dečak i tako to...
 - Jesi li siguran da ćeš biti dobro?
 - Aha, biću dobro.
- Nešto mi ipak nije dalo mira. - Neću da te ostavim.
- Molim te - počeo je da kukumavči - stidim se.
 - Nemaš čega da se stidiš. Ja sam policajac i nikad te ne bih povredila. Samo hoću da budem sigurna da si dobro.
 - Ali... oni su mi svašta radili... Molim te.
- Stresla sam se. Tačno sam znala šta se sve desilo tom dečačiću. Hteo je privatnost, što je bilo sasvim razumljivo. Možda bih i mogla da ga ostavim nakratko.
- Dobro. Samo malo sedi u vodi. Imaš i šampon na polici ako hoćeš da opereš kosu. Biću ispred, u sobi. Zovi me ako ti nešto zatreba.
 - Važi.

Pritvorila sam vrata za sobom. Ostavila sam da budu samo malo odškrinuta kako bi znao da sam tu, i kako bih mogla krišom da motrim na njega. Voda je pljusnula kad je ušao u kadu i seo. Tiho sam privukla stolicu kako bih mogla da sednem tako da ga i dalje držim na oku. Stilovi su razgovarali u sobi prekoputa. Da sam se prikrala kao ranije kad je Bred razgovarao sa mojim ocem, verovatno bih čula šta pričaju, ali nisam mogla - prvo, zato što nisam mogla da ostavim Donija samog, a drugo, zato što me se to nije ticalo. To je bilo između Breda i njegove dece - četvoro strašno besne dece.

Bred Stil nije bio u zavidnom položaju, ali to je i zaslužio.

Doni je samo mirno sedeo i ćutao. Jadno de... Tras!

A onda piskav vrisak.

Skočila sam ka vratima. Zvuk je došao iz radne sobe. Rajan me je upozorio da Džo može da odlepi. A vrisak je verovatno bio Mardžorin.

Otišla sam do vrata, a onda se ipak žurno vratila nazad.

Tony & Mila

Nisam mogla da ostavim Donija.

Ponovo sam virnula kroz odškrinuta vrata. Nije više bio u kadi.
Sigurno se brisao iza vrata. - Doni? Treba li ti pomoć?

Ništa. Gurnula sam vrata. Donija nije bilo.

Otrčala sam do kade.

Njegovo malo telo plutalo je potrbuške.

knjige.club

33.

Rajan

Džo je uzeo stvar u svoje ruke, kao što smo i pretpostavljali.

- Tajson nas je uputio u sranje koje si im dosad prosuo - rekao je ocu - zato sad počni nešto novo. Na primer, zašto si, koji moj, lažirao sopstvenu smrt? Ne mogu da verujem da sam dozvolio onoj poremećenoj Vendi Madigan... - pogledao je mene. - Sranje! Izvini, Raje!

- Ona jeste poremećena. Ne mogu da promenim činjenicu da sam njen potomak. Nema potrebe da se prenemažemo. Nisam ja debil koji je spavao sa njom.

- Nisam mogao da odolim da bocnem oca. I gore je zaslužio.

Ćutao je stisnutih usana.

Džo je pročistio grlo. - Kao što sam već rekao, ne mogu da verujem da sam dozvolio da te ona poremećena Vendi Madigan identifikuje. Bila je to moja dužnost, kao najstarijeg od dece.

Video sam kuda ovo vodi. Džo je bio majstor za preuzimanje krivice. - Ne radi to sebi - rekao sam mu - svi smo bili odrasli. Bila je to dužnost svih nas.

- Bez obzira, trebalo je...

Mardžori je ustala. - Prestani. Smesta da si prestao. Trebalo je svi da vidimo telo. Trebalo je davno ovome da stanemo na kraj.

- Mardž - umešao se Tajson - ti čak ništa nisi ni znala dok ti nismo rekli.

- Prestanite više da me štitite. Nisam neki lomljivi stakleni ukras koji treba da uvijate u pucketavu foliju. Jaka sam koliko i svi vi.

Otac se nasmešio sa druge strane stola. - Da, devojčice. Jesi.

Mardžin pogled je smekšao. Nije se dala kad je pokušao da je drži podalje od posla na ranču. Naučila je da vodi ranč rame uz rame sa nama, ali je ipak ostala tatina mezimica.

Bila je tatina slaba tačka. Možda bi nam to moglo biti od koristi. Samo što Mardž nije bila nimalo naivna. Ne bi joj se svidelo da je bilo ko

koristi. Osim toga, snažno ga je zagrlila kad je stigla. Neće ga lako prezreti.

- Počni da pričaš, tata - hladno mu reče Džo - i nemoj da ti je ijedan detalj promakao.

Bred Stil se nakašljao u pesnicu. - Svi morate da shvatite da je sve što sam uradio bilo u nameri da vas zaštitim.

- Šta je sa budućim zakonodavcima? - hteo je da čuje Džo. - Zašto ste osnovali taj klub? Kako nisi video da su zli? Ne možeš da kažeš da je i to bilo zbog nas jer tad još nismo ni bili rođeni.

- Mnogo sam grešio i mnogo se kajem.

Džo je podrugljivo frknuo. - Pričaj to nekom drugom.

- Radio sam ono što je najbolje za vas.

- Tako što si nam oduzeo majku? Tako što si nam oduzeo i oca? - Džo je ustao i praznu stolicu zavrtao o zid. Tresnula je o uramljenu fotografiju drveća u Aspenu tako da su se nogari rastavili od sedišta.

Mardžori je vrisnula. Tajson je sedeo ukipljen, a ja sam bio napet kao prenaduvan balon.

Otac nije ni trepnuo na ovaj Džooov ispad. Samo je blago podigao obrvu i rekao: - Razumećeš kad ti sve ispričam.

Džo je režao poput životinje. - Nemoj tu da mi...

- Upomoć!

Jebote! Bio je to Rubin glas. Dolazio je iz njene sobe. Ustao sam i pojurio.

Rubi je davala veštačko disanje jednom od dečaka koji je ležao na podu njene sobe, nag i moker. Žustro mu je masirala srce. - Hajde, dođavola. Diši, Doni, diši!

Zatim mu je zbacila glavu i uhvatila mu nos prstima, otvorila mu usta, stavila svoja usta na njih i dva puta uduvala vazduh u njegova pluća.

Nakon što je podigla glavu, ponovo je počela sa masažom. - Zovite hitnu pomoć!

Izvadio sam telefon i ukucao broj, ali onda mi je palo na pamet da verovatno nije na istom broju. U sobi su se sjatili i moj otac, braća i sestra. Sčepao sam oca za okovratnik. - Koga da zovem? Jebiga, koga?

- Ja ću se postarati za to - rekao je i vratio se u radnu sobu.

Tajson je kleknuo pored Rubi. Ruke su mu se tresle. - Šta se desilo, dovraga?

- Hajde, dođavola! - Rubi mu je opet masirala srce. Utom se dečak zakašlja i izbací vodu.

Rubi je klonula unazad plačući. Prišao sam i zagrlío je. - Dušo, u redu je. Dobro je. Diše.

Tajson je spustio ruku dečaku na čelo. - Možeš li da se pridigneš?

Doni je grcao kroz kašalj: - Ne. Trebalo je da umrem!

- Živ si - reče mu Tajson - i srećni smo što je tako. Tvoj brat će biti srećan.

Ponovo se zakašljao. - Neće! Imali smo dogovor - da se ubijemo, ako nam se ikad pruži prilika. Tajson je odmahnuo glavom. - Ali zašto?

- Da oni zli ljudi više ne bi mogli da nas povrede. Tajson je privio dečaka na grudi. - Zli ljudi vas više nikad neće povrediti. Obećavam. Neće. Živećete dugo. I to ti obećavam - oči su mu zasuzile.

Tajson je po svoj prilici držao pod kontrolom dečaka, tako da sam se ja posvetio Rubi koja mi je jecala na ramenu. - Š-š-š, dušo. U redu je.

Protrljala je nos o moju majicu i šmrnula, pa me pogledala u oči. - Ja sam kriva.

- Zašto bi ti bila kriva? Rubi, ti si ga spasla. Živ je zahvaljujući tebi.

- Ne - zatresla je glavom jecajući - ja sam ga stavila u kadu. Rekao je... - pogledala je Tajsona - da može sam. Ali svejedno sam motrila na njega kroz odškrinuta vrata. Nije bilo ni mnogo vode u kadi. Nisam ga ostavila!

- Naravno da nisi. Nisi ništa pogrešila.

- Iz radne sobe se začula buka.

Džooov napad. Dovraga. - Žao mi je . Bio je to...

- Nije ni važno. Nije trebalo ni na trenutak da prestanem da motrim na njega.

- Dovoljno je veliki da se sam kupa.

- Ima samo sedam godina. O čemu li sam mislila?

- Rubi, sa koliko godina si počela sama da se kupaš?

- Ne znam. Sa pet, valjda.

- I ja. Nisi ništa pogrešila.

- Dobro mu je išlo. Pričao je. Jeo. Igrao se sa kućićima... - ponovo mi je spustila glavu na rame. - Nisam ni pomislila...

- Nisi mogla da znaš šta će da pokuša. Molim te, nisi nigde pogrešila, dušo...

Tajson je ljuljao Donija u naručju. - Bezbedan si. Nema više potrebe da misliš na taj dogovor.

- Ali Dejl je rekao...

- Š-š-š... Kad ste poslednji put razgovarali o dogovoru?

- U ćeliji, pre nego što ste vi došli.

- Pa, stvari su se sad malo promenile, zar ne? Sad ste ovde, a ovde vas niko neće povrediti.

- Ali Dejl neće da priča, čak ni sa mnom.

- Dejl samo... Dejlu je teško. Ali sad je sve gotovo. Povratice se on. Ja ću se postarati da bude dobro.

Doni je klimnuo i naslonio glavu na Tajsonove grudi. Moj brat će biti dobar otac kad za to dođe vreme. Đavolski dobar otac. Rubi je i dalje jecala na mom ramenu.

Odjednom, vrata se otvoriše uz tresak, i kroz njih utrča Dejl, a za njim i Marabel.

- Doni! - povikao je. - Jesi li dobro?

Doni je pridigao glavu sa Tajsonovih grudi. - Izvini, Dejele, pokušao sam.

- Ne! - zgrabio je on svog malog brata u čvrst zagrljaj. - Ne! Bože... Tako mi je žao... Nije mi ni palo na pamet da... Mnogo sam srećan što si dobro, što si živ.

- Ali imali smo dogovor.

- To je bio glup dogovor. Bili smo gladni i povređeni. Sad više nije tako. Sad mi se živi, Doni, i hoću da i ti živiš.

To jeste bio glup dogovor, ali za sedmogodišnjaka je to bila krvlju zapečaćena zakletva. Dečaci nisu mogli da znaju šta ih čeka, i tačno sam znao zašto je Doni pokušao da se udavi - zato što mu je stariji brat rekao. Sa sedam godina, i ja bih uradio sve što mi Tajson kaže. Ostao bih onog dana tamo sa njim i na kraju završio na onom groznom mestu da mi nije rekao da bežim.

I poslušao sam ga.

Doni je bio kao ja. Samo što on nije uspeo da pobegne.

Pogledao sam Rubi u oči. Blago je napućila usne. Na trenutak sam pomislio da mi je pročitala misli, ali onda joj je pogled odlutao ka Dejlu. Progovorio je.

- Hej - rekao sam joj - Tajson sve drži pod kontrolom, a moj otac će pozvati... pa, koga god već da ovde zovu u pomoć kako bismo se uverili da je Doni dobro. Pusti da se pobrinem za tebe.

Ustao sam i podigao je na noge. Bilo joj je potrebno malo nežnosti, a ja sam tačno znao kako i gde da se za to pobrinem.

*

Kad smo se vratili u gostinjsku kuću sa belim nameštajem, preturao sam po kuhinji kako bih pronašao nešto što bi pomoglo Rubi da se opusti. Našao sam samo običan crni čaj u kesicama. Bolje išta nego ništa. Žurno sam stavio vodu na šporet.

Ona je sela na sto, držeći se za glavu. Kad sam joj doneo šolju čaja, poljubio sam je u glavu. - Dobro je. Sad ćemo držati četvore oči otvorene.

- Ima sedam godina, Rajane, a njegov brat deset. Istog su uzrasta kao ti i Tajson kad...

Srce mi je poskočilo i slomilo se istog trena. Pomislila je isto što i ja. Taj mališan nije uspeo da pobegne.

Seo sam na stolicu pored Rubi. Nisam mogao da progovorim. Samo sam razmišljao o Donijevoj sudbini - onoj koje sam ja bio pošteđen.

Rubi me tad pogledala plamteći onim plavim očima.

- Bože, Rubi. Molim te. Moraš da se udaš za mene.

34.

Rubi

Njegove reći su odzvanjale oko mene, kao nošene zvučnim talasima svuda po kući. Moraš da se udaš za mene.

Nije ponovio. Umesto da to uradi, pomazio me po leđima preko majice, po ramenima i vratu.

- Opusti se, dušo. Sve je u redu.

Ali ništa nije bilo u redu. Dobro je to znao, kao i ja. Kad sam smogla snage da ustanem, okrenula sam se ka Rajanu.

- Hvala ti - rekla sam.

- Na čemu?

- Što si me odvuкао od svega, pa makar i na nekoliko dragocenih trenutaka.

- Dušo, i meni je to bilo jednako potrebno. Pogladila sam kosu koja je bila sva raščupana. - Grozna sam.

- Prelepa si.

Blago sam se nasmešila. - Rajane, ja...

- Spasla si ga. Veruj mi. Nisi ti kriva. Klimnula sam glavom. - A i Dejl je progovorio.

- Da, Dejl je progovorio. Iz onog otupelog stanja ga je trgnuo Donijev poduhvat. Biće oni dobro. - Zatim se ironično nasmejao. - Tačnije, nisu više u neposrednoj opasnosti, ali trebaće mnogo vremena da se oporave. Bar će imati jedan drugog, a imaće i majku, kad je nađemo.

Zagrlila sam ga.

Dugo smo stajali tako zagrljeni.

*

Pošto smo se vratili u glavnu kuću. Rajan je otišao pravo u radnu sobu, dok sam ja otišla da obiđem dečake. Obojica su bili iscrpljeni, pa su otišli da odspavaju. Marabel je pazila na njih.

U trenutku sam se uspaničila. Zaboravila sam na Džulijet! Ali našla sam je na tremu, kako pijucka vodu i jede voće iz tanjira dok su kućići, zajedno sa majkom Džuli radosno skakutali oko nje. Oporavljala se. Nasmejala sam se.

Malo potom je stigao doktor - odnosno, pretpostavila sam da je doktor - da pregleda dečake. Laknulo mi je kad se posle pola sata vratio od njih i rekao da je Doni dobro, ali sam znala da treba vremena da zaista bude dobro. Zamolila sam ga da pregleda Džulijet na tremu. Pošla sam i ja sa njim i ponovo mi je pao kamen sa srca kad je rekao da bi trebalo sasvim da se oporavi. Na moju molbu, nije je ginekološki pregledao jer nisam bila sigurna da li je spremna za to. Samo sam se nadala da je nisu osakatili tako da kasnije ne može imati decu, ako ih bude želela.

Dafni Stil nigde nije bilo. Pošto je mislila da su dečaci njeni sinovi, sigurno bi se uznemirila kad bi znala šta se desilo, pa ju je Bred verovatno držao u njenoj sobi, na sigurnom, sa medicinskom sestrom, kako se ne bi remetio njen uobičajeni život.

Da je Melani bila sa nama, mogla bi da pregleda Dafni i uspostavi dijagnozu. Mogla bi da nam kaže šta joj je. Ali nije mogla da dođe zbog trudnoće. Morala je da se čuva. Poverila mi se da je zabrinuta zbog godina. Imala je četrdeset godina, ali i najbolju moguću negu. Zato nisam ni sumnjala da će izneti trudnoću bez komplikacija.

Strecnula sam se kad sam osetila nežni dodir usana na vratu.

Rajan mi je prišao s leđa dok sam kroz prozor posmatrala Džulijet i pse.

Okrenula sam se ka njemu. - Mislila sam da vam otac u radnoj sobi saopštava senzacionalne novosti.

- To je bio plan, ali Dafni ga je tražila. Pretpostavljam da se pita gde su dečaci.

- Baš sam htela to da pitam - rekoh. - Jeste li uspeli da nađete njihovu majku?

- Još ne. Otac je počeo da je traži otkad smo saznali kako se preziva, ali to bi moglo da potraje.

- Gde su ostali?

- Tajson je otišao da obiđe dečake i Marabel, a Džo i Mardž su u radnoj sobi. Mardž je mnogo teško zbog svega. A šta li će tek biti kad sazna da je Tajson otet iz osвете zbog Dafnine trudnoće sa Mardžori! -

Zatresao je glavom i uzdahnuo. - Nisam hteo da je uvlačim u ovo. Niko od nas to nije hteo.

- Ne možete da krijete istinu od nje, Rajane, iako želite da je zaštitite.

- Znam. Džou je naročito teško jer misli da treba sve da nas zaštiti. Ovo ga ubija. Drago mi je što je Mardž sa njim. Da nije, nema sumnje da bi poludeo i ozbiljno povredio oca.

- Možda bi i trebalo - zažalila sam čim mi je izletelo. - Izvini. Moj otac je zaslužio da prođe mnogo gore nego vaš.

- Siguran sam da jeste, ali sa ove tačke gledišta, i naš otac je zaslužio da bude jednako kažnjen. Deo mene želi da vidi kako moj veliki brat premlaćuje oca. Ima kratak fitilj. Ta narav katkad ovlada njime.

- Ali sad neće. Kod kuće ga čeka trudna žena kojoj je potreban.

- Tačno - odgovori Rajan. - Ona je najbolje što mu se desilo u životu. Stvarno ga je prizemljila.

- Drago mi je zbog njega. I zbog nje. Ona je divna. Mnogo mi je pomogla.

- Drago mi je - nežno mi je poljubio usne. Osetila sam da mu vibrira telefon. Izvukao ga je iz džepa.

- Vreme je da se ponovo okupimo u tatinoj radnoj sobi - uzdahnuo je. - Možda ćemo sad konačno čuti nešto novo.

Stisnula sam mu ruku dok je odlazio.

35.

Rajan

Džo i Mardž su već sedeli u radnoj sobi, kao što sam i pretpostavljao. Mardžine oči bile su naduvene i crvene.

- Dobro sam - rekla je i pre nego što sam pitao. - Taman sam malo došla sebi kad se desilo ono sa dečakom... - zatresla je glavom - Ne mogu ni da izgovorim jer ću se ponovo rasplakati.

- Slobodno se isplači, sestrice - rekao joj je Džo - ovo je sve vrlo stresno za tebe.

- Ne mogu da vam opišem kako sam se osećala kad sam prvi put videla majku. Prelepa je, ali nije svoja. Zbog čega li je postala ovakva?

- On će nam sve objasniti - odgovorio je Džo. - Bolje bi mu bilo, ako mu je život mio. Gde je Tajson, dođavola?

Prišao sam šanku i nasuo sebi burbon. Da, burbon. Vino nije bilo dovoljno. - Verovatno je kod dečaka. Oseća se odgovornim za njih. Istog su uzrasta kao Tajson i ja kad...

- Uf - uzviknu Džo.

- Da - protrljao sam slepoočnice u pokušaju da ublažim iznenadnu glavobolju. Eto zašto burbon. - Hoćete li vas dvoje nešto da popijete?

Oboje su odmahнули glavom. Utom je ušao otac. - Jesi li siguran da je piće dobra ideja?

Otpio sam poveliki gutljaj jakog pića. Njegova oštra žestina mi opeče grlo. - Bogme jesam. Kako je Dafni?

- Dobro je, koliko može da bude. Morao sam da je smirim i uverim da su dečaci dobro. Još uvek tvrdi da su to Tajson i Džona.

- Ali mene nema - rekao sam ogorčeno. - Ne misli da sam se i ja vratio iz kampa.

Otac je seo za radni sto. - Ne. U njenom svetu, ima samo troje dece - ono troje koje je rodila. Žao mi je. Rajane, nadam se da mi veruješ kad kažem da nikad nisam planirao da saznaš ko ti je majka. Sve je išlo po planu dok...

- Dok nije otet Tajson - nastavio je Džo.

Stisnuo sam pesnice. Neće valjda Džo da se izleti i ispriča zašto je Tajson otet! Mardž nije bila spremna za to.

- Da. Vaša majka se nikad nije oporavila od toga.

- Pustio si nas da verujemo da je mrtva - rekao je Džo dubokim i turobnim glasom.

- To sam uradio kako bih vas zaštitio. Nadam se da ću vam to razjasniti. - Okrenuo se i pogledao me nekako... na prvi pogled bi se moglo reći sa očinskim ponosom i ljubavlju.

Ali mora da mi se samo učinilo. Da je to osećao prema bilo kome od nas, ne bi nas ostavio.

- Rajane, Dafni te je volela kao sopstvenog sina.

- Sad mi ne izgleda tako - rekao sam vrteći u čaši piće boje ćilibara.

- Isprva jeste. Prihvatila je da te odgajamo na ranču Stilovih. Njeno ime je na tvom izvodu iz matične knjige rođenih. Zakonski, ti si njeno dete. Oprostila mi je i nije tebe krivila zbog mojih grešaka.

- Kako ste to izveli? Džo kaže da se seća da je bila trudna.

- Nosila je lažni trudnički stomak sa postepenim povećavanjem. Kada te je Vendi rodila, izmislili smo priču o porođaju kod kuće, a za tebe i tvoju majku su se pobrinuli doktor i babica.

Sipao sam još jedno piće. - Hoćeš da kažeš da sam se rodio kod kuće?

Klimnuo je glavom. - Doktora i sestru smo podmitili za ćutanje, kao i tvoju majku. Prekršila je taj zavet onda kad ti je rekla istinu.

- Gospode bože! - Džo ustade i poče da korača po sobi. - Kako si mogao ovo da prirediš našoj majci? Kako si mogao da spavaš sa tom ludačom? - okrenuo se ka meni: - Bez uvrede, Raje!

- U redu je. - Na kraju krajeva, nije samo moja majka luda, ali Dafni Stil makar nije zla.

- Duga je to priča, a Tajson još nije stigao. Svi smo začutali. Šta smo mogli da kažemo?!

- Kao što znate, verovatno ću ići u zatvor kad sve izađe na videlo, kao i Rubin otac. Možda bi trebalo da je upozoriš na to - rekao mi je.

- Šališ se? Pa ona pokušava da ga smesti iza rešetaka još otkad je postala policajac. Biće oduševljena kad se to desi.

- On je nepredvidiv - primeti otac. - Sve ove godine je uspešno bežao od zakona. Majstor je za promenu ličnog opisa i imena. Bio je toliko dobar da se osilio. A postoji i razlog zbog kog se olenjio.

- Koji?

- Hoće da se povuče.

- Iz čega? Ovog ludila sa trgovinom belim robljem? Nemoguće.

- Razumem zašto mislite da je nemoguće, ali toliko želi da se povuče da je promenio stranu. Sad radi sa mnom.

Džo je pobesneo. - Šta?

- Pre nego što uopšte i pitate - ne, ne verujem mu, kao što verovatno ni on meni ne veruje, ali samo smo jedan drugom ostali. Nikad nije trebalo da saznate da smo vaša majka i ja živi niti da vam je Rajan polubrat. Vendi će platiti za to.

- Ne razumem, tata. Imao si našu majku, najlepšu ženu na svetu. Zašto bi švrljao? Rekao si da nam je bila posvećena, pa čak i Rajanu, iako ga nije rodila. Ne razumem - kršila je Mardž ruke.

- Mila moja devojčice - reče on gledajući je odozgo - moje srce će uvek pripadati tvojoj majci, ali duša? Mimo svoje volje sam je prodao još pre nego što sam nju upoznao. - Zastao je, udahnuo duboko i podigao pogled. - Prodao sam je samom đavolu.

Telefon mi je vibrirao u džepu. Sve troje su me pogledali. Uzeo sam ga, trudeći se da ne obraćam pažnju na njihovo zurenje. Poruka od Rubi.

Upravo sam dobila poruku od oca. Sprema se nešto krupno.

36.

Rubi

U zaklon. Tvoj otac.

To je sve što je pisalo u poruci. Nisam imala očev broj telefona, jer je bio skriven. Mogla je to da bude i podvala, ali bila sam uverena da nije. Začudo, činilo se da je sad na mojoj strani. Ranije mu nije ni padalo na pamet da se potpiše kad bi mi slao poruke. Bar mi je tako govorila intuicija.

Brzo sam poslala poruku Rajanu.

Upravo sam dobila poruku od oca. Sprema se nešto krupno.

Ubrzo potom, pridružio mi se u kuhinji. - Šta se događa?

- Još ne znam. Rekao mi je da idemo "u zaklon".

- U zaklon? Šta koji...

Koraci Breda Stila odzvanjali su hodnikom, praćeni Džoninim i Mardžinim koracima. - Upravo su mi javili. FBI je upao u kamp. Moram da sklonim vašu majku odavde.

- A gde? - upita Rajan.

- Otkud, koji moj, FBI na stranom tlu? - začudi se Džo. - Ako lažeš, ubiću te golim rukama, jebote.

- Zašto bih lagao?

- Ne znam stvarno - odgovori Rajan podrugljivo - poslednjih trideset godina si bio tako iskren prema nama.

- Ako je to stvarno FBI, ne idemo mi nikud - reče Džo. - Jedini krivac si ti, mi ostali smo nedužni.

- Ako je FBI ovde - reče Rajan - to znači da trenutno spasavaju Anu i ostale iz onog užasa. Tako da se slažem sa Džoom, pustićemo ih da rade svoj posao.

- Imam kontakte u FBI-ju - umešala sam se ja. - Videću šta mogu da doznam. - Izašla sam iz kuhinje i odmah pozvala osobu od poverenja u FBI-ju. Naoružana novim saznanjima, išla sam ka kuhinji osluškujući.

- Ovo neće izaći na dobro - rekao je Bred Stil.

- Možda za tebe - odgovori mu Rajan. Nije porekao.

Mardžori ga je zagrlila. - Opraštam ti, tata. Ne želim da ideš u zatvor.

- To se sad ne može sprečiti, devojčice.

- Pobogu, Mardž - prekori je Džo - šta ti je? Zbog njega nikad nisi upoznala majku. Sve nas je lišio majke.

- Ne treba zbog toga da ide u zatvor.

Džo prevrnu očima. - Ne treba, ali treba zbog svega što se ovde dešava.

Bred je klimnuo glavom. - Tvoj brat je u pravu. Nemam ništa s tim, ali sam znao. To me čini saučesnikom.

- Kako si mogao da znaš, a da ni prstom ne mrdneš? - upita Mardžori.

- Zbog vas - odgovori on - zbog svih vas. Sve sam radio kako bih zaštitio svoju decu i svoju zaostavštinu.

Nije mogao biti bolji trenutak za novosti koje sam imala.

- Jeste FBI. Moj izvor je potvrdio. A vaš privatni detektiv, Redži? On je FBI-jev predstavnik na Jamajci. On je zapravo, američki državljanin, mornarički kapetan prerušen u privatnog detektiva. Nije nestao. Pridružio se ostalim agentima kad su stigli.

- Kako je tvoj otac mogao da zna da će FBI napraviti raciju? - upita Rajan.

- Ne znam, ali verovatno ćemo saznati kad me ponovo bude kontaktirao, misteriozno kao i obično, osim ako ga već nisu priveli, a nadam se da jesu.

- Teo će pobeći - reče Bred Stil. - Uvek je uspevao da pobegne.

- Izgleda da vam je to zajedničko - reče Rajan.

- Ne, za mene je gotovo - reče on - umreću u zatvoru. Ali bar će Dafni biti zbrinuta.

Napokon je došao i Tajson. - Hej, šta se dešava? Tražio sam vas u radnoj sobi.

- FBI je upao u kamp - na brzinu ga je uputio Džo. - Uskoro će stići i ovamo.

Tajson je bacio pogled na oca. - Aha.

- Zato bi bilo bolje da nam sve ispriča pre mego što dođu - rekao je Džo. - Vratimo se u radnu sobu.

Stisnula sam Rajanovu ruku i ohrabrila ga: - Samo ti idi.

Tony & Mila

- Ne, ovog puta ideš i ti sa nama.

- Ne znam da li je...

- Rajan je u pravu - složio se Džo. - Ovo se i tebe tiče koliko i nas. Dođi u radnu sobu. I ti zaslužuješ da čuješ istinu.

Bred se javio na telefon i izgledao je zadubljeno u razgovor. Pogledala sam Rajana kako bih znala šta da radim, a on je klimnuo glavom.

Svi smo krenuli za Bredom u radnu sobu.

knjige.club

37.

Rajan

Da li ćemo konačno dobiti željene odgovore? IH će nas FBI prekinuti? Uskoro ćemo saznati.

Džo je preuzeo reč. - Počni od samog početka. Budući zakonodavci. Znamo da si finansirao njihove poslove. Znamo da si ih nekad smatrao prijateljima. Rubin teča nam je čak rekao da si bio Matijasova jedina osoba od poverenja. Kako se onda, jebote, klub koji je osnovan na temelju bratske ljubavi - Rubi kaže da su to Matijasove reči - pretvorio u milionske poslove u trgovini ljudima? Znamo da ste se polakomili na novac.

- Očekujem uskoro još jedan poziv. Nemam mnogo vremena.

- Onda brže pričaj - zareza Džo kroz stisnute zube. Otac uzdahnu. - Oni su se polakomili na pare. Ja sam već bio bogat.

- Svejedno. Ti si ih finansirao, tako da si jednako u svemu učestvovao - odgovori Džo. - Sad nam objasni kako to da je Vendi bila glavna. Bila je učenica drugog razreda srednje škole, za boga miloga!

- Sranje - reče on - odakle da počnem?

- Od početka, tata - reče Mardž. - Džejd kaže da joj je Vendi rekla da ste bili srodne duše i da ste bili nerazdvojni.

- Da - reče Džo - ali to nam se nije uklapalo pošto niste bili zajedno ni nakon mamine navodne smrti.

- Moja duša zbilja pripada Vendi, ali ne onako kako mislite.

- Već si to rekao.

- Jesmo se neko vreme viđali i bili - porumeneo je - intimni u srednjoj školi. Pridružila se budućim zakonodavcima i ispostavilo se da ima kliker za biznis. Isto tako, bila je i kreativna. Volela je da slika, a pomalo se bavila i preradom metala.

Rasejano sam zavukao ruku u džep. Očev prsten. Sve vreme sam ga nosio sa sobom. Zašto? Ni sam nisam znao.

- Ona ga je napravila - rekoh pružajući ocu prsten.

- Jeste. Vidim, našao si ga. Ostavio sam ga između jastuka na kauču u Rubinom stanu.

- Jebote, drogirao si mi devojkju. - Ustao sam stiskajući prsten u pesnici.

- Jesam - pogledao je Rubi - i žao mi je. Ni u jednom trenutku nisi bila izložena opasnosti. Na neki svoj izopačen način, otac te voli.

Nije odgovorila. Šta je mogla i da kaže?

- Tako je, bio je među jastucima. Video sam ga tek kad sam seo.

- Mora da se malo otkotrljao. Ali važno je da si ga našao i da te je doveo ovamo - pročistio je grlo. - Prstenje. Vendi ga je dizajnirala i napravila svakom od nas po jedan.

- A ko je platio? - upita Džo.

- Šta misliš? Osmislila je simbol i ugravirala moje ime sa unutrašnje strane mog prstena.

- A koordinate? - upita Tajson.

- Njih sam tek nedavno dodao da biste mogli da me nađete.

- Čekaj malo - reče Džo - skrećemo s teme. Sve ovo jeste važno, ali idemo redom. Molim te, vrati se na klub i Vendi.

Nisam mogao da verujem da je rekao "molim te", jer njegov ton i izraz lica nisu bili nimalo molećivi.

- Vendi se preselila posle druge godine, pa sam mislio da je gotovo. Ali ona je mislila drugačije. Ostala je u kontaktu sa mnom i ostalim članovima kluba, odnosno sa Larijem, Tomom i Teom. Gledala je kako razvijamo posao, gledala je kako oni postaju pohlepni, i u pravom trenutku se ubacila. Vrlo je pametna, lukava i prepredena. Uvrtela im je koješta u glavu, a da toga i nisu bili svesni. A ja? Nastavio sam da ih finansiram pre nego što sam uopšte i shvatio da su se uvalili u ilegalne poslove. Počeli su sa marihuanom, koja tad nije bila legalna u Koloradu. Ali, istini za volju, trava i jeste prilično bezazlena. Nisam video razlog da zbog toga izlazim iz posla.

- Sâm si rekao da je bilo ilegalno - primetio je Džo. - To ti nije bio dovoljno dobar razlog?

- Jeste, ali tad sam bio bogati sedamnaestogodišnjak. Mislio sam da sam nedodirljiv. - Zažmurio je. - Sećate li se tih bezbrižnih dana i osećaja da ti niko ništa ne može?

- Ne, ne sećamo se takvih dana - odgovorio sam - jer smo se bavili Tajsonovim slomom zbog otmice kako smo znali i umeli, pošto nam nisi dozvoljavao da potražimo preko potrebnu stručnu pomoć.

Rubi me je pomilovala po podlaktici. Pokušavala je da me smiri. Šteta što nije upalilo.

- Učio si nas da se ne bavimo ovakvim stvarima - reče Džo. - Zar nije i tebe tvoj otac učio istom?

Bred Stil je otvorio oči i nakašljao se. - Zapravo, nije. Bogatsvo porodice Stil ima malo klimavu istoriju. Tvoji preci su ponekad bili beskrupulozni dok su sticali bogatstvo.

- Hoćeš da kažeš da naše bogatstvo leži na prljavom novcu? - upita Džo.

- Kažem da im moralna načela nisu bila najsajjnija, ali novac je čist.

- Zašto si onda bio toliko nepokolebljiv u nameri da nam nametneš ispravna moralna načela? - upita Džo.

- A šta misliš? Da ne biste prolazili kroz ono kroz šta sam ja prolazio s Budućim zakonodavcima. Bio sam nepromišljen i premlad da bih shvatio da ne treba tako, i to me je koštalo i te kako skupo. Još me košta.

- Još otad imaš posla sa ovim ljudima? Celog našeg života? - Tajson je potrlljao čelo. - Sa onima koji su me mučili?

Klimnuo je glavom. - Obećao sam vam istinu, ali ne i da će ona biti prijatna.

- Gospode - reče Džo - znali smo da neće biti prijatna. Iskreno, prilično je neverovatno sve.

- Nikad nisam želeo da vas uvučem u ovako nešto. Bio sam odlučan u nameri da vas zaštitim po svaku cenu.

- Vрати se na Vendi - rekao sam. - Kako je jedna petnaetogodišnjakinja mogla sve da vas drži na povocu?

- Ucenjivala me je.

- Čime? Nemoguće je da je bila moćnija od tebe.

- Zatrudnela je kad se odselila. Nismo bili zajedno nekoliko meseci, ali tvrdila je da je dete moje i da je tek saznala. Znaete da u to vreme nije bilo DNK analiza. Najviše što smo mogli da uradimo bio je test krvi koji bi mogao da pokaže da li sam otac, ali on nije bio sasvim pouzdan. Otac bi me razbaštinio da je znao za Vendinu trudnoću.

Džo je seo, prstima prolazeći kroz kose. - Sve se vrti oko novca, zar ne?

- Imao sam sedamnaest godina, Džo, i plašio sam se očevog gneva.

- Šta bi sa onim kako si mislio da si nedodirljiv? - Džo prevrnu očima.

- Molim te, pusti ga da priča - reče Mardž.

- U svakom slučaju, preklinjao sam je da abortira i da nikom ne kaže. Ponudio sam joj novac, ali nije htela ništa osim mene.

Džo je podrugljivo odbrusio: - Ne očekuješ valjda da poverujemo da je razlog svemu ovome neželjena tinejdžerska trudnoća?

- Jeste, delimično. Znam da zvuči suludo, ali znate da je Vendi poremećena. Ali što je još važnije, izuzetno se dobro pretvara da nije. Bilo kako bilo, ispalo je da je trudnoća vanmaterična. To se nije znalo otprilike do desete nedelje trudnoće, pa je jajovod pukao. Imala je obilno unutrašnje krvarenje i zamalo je umrla.

- Znači, mogao sam da imam brata ili sestru - rekao sam zapanjeno.

- Možda - rekao je otac - pod uslovom da Vendi nije slagala. To nikad nećemo saznati. Elem, nakon što je zamalo umrla, Vendi se promenila. Postala je još više opsednuta mnome i klubom. Smatrala je da je njen pobačaj nekakav znak - znak da će neko morati da ispašta zbog njenog gubitka. Da ću ja da ispaštam.

- Kljukala je Toma, Tea i - u manjoj meri - Larija potrebnim informacijama i koristila njihovu pohlepu. Mislila je da ću ja, kao finansijer, u sve biti uvučen, i da će moći da me kazni tuđim nedelima. Posavetovala ih je da osnuju korporaciju.

Vrtelo mi se u glavi. - Korporaciju *Fleming*?

- Otkud znate za to? - začudio se.

- Nije bilo teško otkriti. U vlasništvu te korporacije je kuća u kojoj je bio zatočen Tajson - reče Džo - a i ona u kojoj su moju ženu ostavili da umre. Probao sam da izvučem informacije od zakonskog zastupnika, ali nije popuštao. Moje pretnje nisu imale nikakvog efekta.

- Dobro je plaćen da ćuti, a tvoje pretnje nisu ništa u poređenju sa pretnjama koje dobija od drugih.

- Od koga? Od Vendi? Ona je u ludnici. Simpson i Vejd su mrtvi. Ostaje samo Matijas.

- Koliko god da su Vendi i Teo opasni, nisu ni prići neuhvatljivom lancu za koji rade. Oni upravljaju korporacijom *Fleming*.

- Kakav lanac? - upita Tajson. Otac je zatresao glavom. - To ne znam. Vendi neće da mi kaže, za moje dobro, tako je rekla. Na neki izopačen način, stalo joj je do mene.

- Sigurno zna moj otac - reče Rubi.

- Ne zna. Samo Vendi zna, ali neće da kaže. Moja majka je zbilja zla. Zli, poremećeni, maštoviti genije.

- Još pre nego što smo diplomirali, a Lari i Tom završili pravo, uvalili su se u trgovinu... belim robljem - glasno je progutao pljuvačku. - Čak i sad mi je teško da to izgovorim.

- Naravno da ti je teško jer podrazumeva zlostavljanje i prodaju ljudskih bića. Gospode bože - reče Džo.

- Vendi ih je ubacila u krupnije poslove. Tom, Lari i Teo su postali dobavljači. Bili su odgovorni za nabavku i trening belog robija, kao i za njihov transport do mesta za preuzimanje, što je obično bilo na nekom stranom tlu, ali nekad i u Sjedinjenim Državama.

Rubi je sedela pored mene, bleđa kao kreč. Stisnuo sam joj ruku. - Jesi li dobro?

Nije mi odgovorila već se obratila mom ocu. - Kako su - progutala je pljuvačku - naučili da treniraju te ljude?

- Dušo...

- Ne, Rajane. Moram da znam. - Jesi li sigurna? - upitao je otac.

- Za boga miloga, reci nam istinu, jebote! - dreknu Džo.

Pogledao je Rubi, utonulih očiju. - I sami su bili podvrgnuti istom treningu.

38.

Rubi

Imala sam sumporni ukus u ustima. Rukom sam prekrila usne.

- Dušo? - reče Rajan.

Zatresla sam glavom. Izdržaću. Dakle, moj otac je pretrpeo ono što ja nisam. Pa šta? Hteo je i meni isto to da uradi. Samo što sam ja pobjegla pre nego što je uspeo.

Nisam mogla - nisam htela - da sažaljevam tog čoveka, iako me je stvorio.

- Misliš... - izusti Tajson.

- Da - odgovori Bred Stil. - Ti monstrumi su i sami prošli kroz sve što su tebi radili.

Mardžori je zaprepašćeno uzdahnula i pokrila usta dlanom. Džo ju je zagrlio i prošaputao nešto što nisam uspela da čujem.

- Bar nisu imali deset godina - rekao je Rajan. - Ne osećam ni trunku sažaljenja prema njima. Ali ne razumem zašto bi iko svojevolutno pristao na to.

- Jasno je - rekla sam, a glas me izdao - bili su dobro plaćeni za to, zar ne?

- Svakom po dva miliona dolara - odgovori Bred. - Njihov posao sa drogom je išao dobro, ali toliki novac još nisu videli.

- Dva miliona dolara za njihovo dostojanstvo... - Tajson odmahnu glavom. - Nije vredno toga, jebote.

- Tad već nisu imali izbora. Sklopili su sporazum - ili će ići do kraja ili su mrtvi.

- Mislim da bih ja radije odabrao smrt - reče Rajan, Tajson odlučno odmahnu glavom. - Ne bi. Ne možeš da veruješ koliki nagon za preživljavanjem dobiješ kad si u jednoj tako bezizlaznoj situaciji. Obuzme te, hteo ti to ili ne.

- Kod malog Donija baš i nije bilo tako.

- Nije, zato što je mislio da treba da uradi ono što mu je rečeno, ono što mu je rekao neko kome veruje. Ali kad si prepušten samom sebi i

pomisliš da ćeš umreti? Učinićeš sve što možeš kako bi preživeo, osim ako nisi uistinu suicidan. Pokorićeš se svemu čemu nikad nisi mislio da možeš, izgovoriti gadosti od kojih ti se povraća, da samo još koji minut poživiš u tom paklu. - Pogledao je u tavanicu. - Ne znaš kako je to.

- Polako, Tajse - reče Rajan - žao mi je.

- U redu je - odgovori on - dobro sam.

- Dobro je on, Raje - reče Džo - Melani mi je ispričala da se isto tako osećala onda kad su je ostavili da umre u onoj garaži. Bila je spremna na sve, samo da živa odande izađe.

- Žao mi je zbog onog što ti se dogodilo, Tajsone - reče Bred Stil.

- Ti si to dozvolio - odgovori on jetko. Mardžori još nije znala zašto je Tajson otet. Nadala sam se da Rajan neće dozvoliti da sazna. Nisam ja mogla da se mešam u to. Stisnula sam mu ruku, u nadi da ću mu tako preneti svoju zabrinutost.

- Jesam - priznao je Bred - ali ne namerno.

- Vratimo se na temu - reče Rajan. Odahnula sam s olakšanjem.

Stil je pročistio grlo. - Kad su, posle obuke, povratili snagu, od njih se očekivalo da pristupe treniranju drugih. Kad je procenjeno da su spremni, pustili su ih sa zadatkom da obezbeđuju tačno određen broj ljudi. Za to su bili dobro plaćeni i ubrzo su svi bili teški po više stotina miliona dolara.

- Znači da im novac više nije bio potreban - reče Džo. - Zašto su onda nastavili, dođavola?

- Nije im bio potreban novac. Čak ni Vendi više nije bio potreban jer je dobijala procenat od svega. Ali, Vendi je htela nešto što nije mogla novcem kupiti.

- Tebe - reče Tajson.

- Tako je - uzdahnu on. - Tad sam već bio oženjen vašom majkom, a Džo, i ti, Tajsone, ste bili rođeni. Bože... - zagnjurio je lice u šake - ne mogu ja ovo.

- Možeš - procedi Džo kroz stisnute zube. - Istinu na videlo, ili ću je batinama isterati iz tebe.

Rajanovi zglavci na prstima su pobeleli koliko me je stiskao. I on i njegova braća i sestra su ćutali.

- Vendi je jedne noći došla kod nas. Vaša majka je bila umorna od jurcanja za trogodišnjakom i bavljenja bebom, pa je otišla da spava. Našao sam Vendi u dečjoj sobi, kako ti drži nož pod vratom, Tajsone.

Mardžori uzdahnu od iznenađenja.

- Znao sam da je luda - nastavio je Stil - ali nisam znao da li bi povredila dete.

- Mislim da sad svi znamo odgovor na to pitanje - tiho je odvratio Tajson.

- Da, sad znamo, ali tad nisam bio siguran. Vanmaterična trudnoća ju je dotukla. Nije se udala. Pa ipak, nisam hteo da se igram sa tvojim životom, Tajstone. Pitao sam je šta hoće. Naravno, rekla je da hoće mene. Rekao sam joj da imam porodicu i da moram da ostanem uz nju. Ona je rekla da će se za to pobrinuti i pritisnula nož na tvoju kožu. Bacio sam se na nju i oborio je na pod. Srećom, ti si sve vreme spavao.

Tišina. Pogledala sam Rajana. Prebledelo je.

Stil je pročistio grlo i nastavio. - Odlučio sam da se razračunam sa njom. Prvi put u životu istinski sam se uplašio. Uplašio sam se za svoju porodicu. Morao sam po svaku cenu da zaštitim vas i vašu majku. Rekla je da hoće dve stvari - prvo, da zaveštam korporaciji *Fleming* sto miliona dolara.

- Zaveštano je samo pedeset - reče Džo.

- Tačno, kasnije sam to izmenio, ali ona je tražila sto miliona. Osim toga, htela je moje dete.

- Htela je mene? - upita Tajson u neverici.

Rajan se sledio.

- Ne, Tajse - rekao je - htela je mene.

39.

Rajan

- Da - svečano saopšti otac - htela je moje dete. Naravno da sam joj rekao da ne dolazi u obzir, ali bila je talentovana novinarka. Pribavila je niz dokumenata koji me povezuju sa korporacijom *Fleming* i pretila je da će ih objaviti ako ne ispunim njene zahteve. To je značilo da bih otišao u zatvor. Nisam mogao da ostavim ženu i dvoje dece koje sam voleo više od života. Zato sam pristao da joj ispunim zahteve, misleći da se trudnoća ipak može izbeći. Imala je samo jedan jajovod, pa sam mislio da se može izbeći ako ne doživim vrhunac u njoj.

- Kako si mogao? - čudio se Džo. - Kako si mogao to da uradiš našoj majci?

Bio sam napet. Radilo se o meni. Oni bi voleli da se nisam rodio. Možda nesvesno, ali na to se svodilo.

- Mislio sam da nemam izbora. Rekla je da prihvata mogućnost da neće zatrudneti, samo da bi ponovo bila sa mnom. Tad nisam znao da je pažljivo vodila računa o ciklusu i da je tačno znala da je u tom trenutku najplodnija.

- Šta? Znači, nije bilo slučajno? - odmahnuo je Džo glavom.

Nisam znao da li mi je zbog toga bolje ili gore. Dakle, nisam slučajna posledica tatinog neverstva. Pristao je na to da budem rođen.

- Neverstvo prema vašoj majci mi je bilo najteže što sam ikad uradio.

- Da, baš je teško pojebati prelepu ženu - narugao mu se Džo.

Otac nije obraćao pažnju na njega. - Zato sam spavao sa njom u ovoj radnoj sobi. Dobro, ne baš u ovoj, već u ovakvoj kod kuće. Vaša majka je spavala, a ja sam se silno nadao da se neće probuditi. Mislio sam da mogu da se kontrolišem. Pokušao sam da ne ejakuliram u njoj, ali nažalost, nisam uspeo. Doduše, jesam se povukao što pre sam mogao.

- Ali ipak ti se neki mališa izmigoljio - reče Džo. - Neuverljivo je.

- Jeste - složio se otac - ali istinito. Zatrudnela je, a i računica se poklapala.

- Jesi li pomišljao da dete možda nije tvoje?

- Naravno da jesam. Ali spavao sam sa njom i znao sam da postoji mogućnost da je moje. Nema šanse da bih joj dozvolio da odgaja bilo koje od moje dece, zato sam počeo da je obrađujem da mi ostavi dete.

- Dozvolila ti je da je obrađuješ? - začudio se Džo. Umešao sam se: - Da, verujem da jeste. I mene je pustila. Gaji snažna osećanja prema nama dvojici, to joj je slaba tačka.

- Upravo tako - potvrdio je otac. - Naravno, trebalo je mnogo vremena da je ubedim da se odrekne deteta, i znao sam da ću za to morati nekako da platim. Platilo sam joj sve troškove lečenja i organizovao da se porodi u kući na ranču. Takođe sam joj platio sedmocifreni iznos novca.

- Kako si, dođavola, uspeo da nagovoriš majku na sve to? - ljutito će Džo. - Jesi li i njome manipulisao?

- Nažalost, jesam. Molio sam za oprostaj i preklinjao je da to dete odgaja kao svoje. Obećao sam da joj više nikad neću biti neveran, i ispunio sam obećanje. Malo smo se oko toga natezali, ali na kraju mi je oprostila.

- I to je to? Vendi je bio dovoljan novac kako bi me se odrekla?

- Nemoj tako. Želela te je. Očajnički te je želela. Ali obrađivao sam je i obrađivao kako bih je ubedio da ćeš imati lepši život na ranču, sa oba roditelja i starijom braćom koja će te čuvati.

Pogledao sam sestru. Otac nije spomenuo još nešto što je obećao Vendi kako bi me se odrekla. Svim srcem sam se nadao da neće, ali znao sam da uskoro ipak hoće. Ako ne ispriča sâm, Džo će ga naterati, ne razmišljajući o osećanjima naše sestre.

Kao što sam i očekivao. Džo upita: - Šta si joj još obećao? Reci, tata!

Prošao je prstima kroz prosedu kosu. - Obećao sam joj da ću od tog dana živeti u celibatu.

- Šta? - Mardžori je prekrila usta rukom i vrtela glavom. - Ko je onda moj otac? - zastala je. - Ti si. Svi smo uradili DNK analizu.

- Jesam, devojčice. Ti si mi biološka ćerka. - Jesam li onda ja...

- Slučajno začeta? Ne. - Nasmešio se. - Više si nas iznenadila. Naravno da mi nije padalo na pamet da održim to obećanje. Tvoja majka i ja smo se voleli i nameravao sam da nastavim da vodim ljubav sa njom. Mislio sam da smo time što imamo tri dečaka završili sa stvaranjem porodice, ona je bila na kontraceptivnim pilulama otkad je prestala da doji Tajsona.

- Ali kontracepcija zna da zakaže - uzdahnuo je Džo. - Tako je i Mealni zatrudnela.

- Tako je. Vaša majka je povremeno bila blago depresivna, i zaboravljala je da uzme pilulu. Nisam to znao dok mi nije rekla onda kad je ostala u drugom stanju sa tobom, devojčice.

- Ali, da se vratimo na Rajanovo rođenje. Kad si se rodio, čim sam te uzeo, više nisam ni sumnjao da nisi moj. Izgledao si potpuno isto kao tvoja braća na rođenju i odmah si me uhvatio za palac - suze su mu navrle na oči. - Znao sam da si moj, a kad sam te pogledao u oči - bio si neobično živahan za jedno novorođenče - znao sam da nisam pogrešio što sam spavao sa Vendi. Ti si iz toga nastao.

Pogled mi se zamaglio. Rubi je stavila ruku preko naših skrštenih prstiju, nudeći mi tako podršku. Nevidljiva užad rastrzala su me na bezbroj strana. Otac. Majka. Ne bih postojao da nije njih. Ne bih živio. Ne bih pored sebe imao tu prelepu ženu koju volim više od svega.

Ali kako sam tu dospao... Kakav kaos!

- Voleo sam te jednako kao i drugu dvojicu sinova. Zakleo sam se da ću vas od tog dana i životom braniti, ako zatreba.

- Nije ti baš uspeo sa Tajsonom - reče Džo.

- Nije.

Bilo je vreme. Spremio sam se za bol koji će sestra uskoro osetiti.

Ali utom je zazvonio očev telefon. Pogledao je i tiho rekao: - Moram da se javim. - Prislonio je telefon na uvo, ali ništa nije govorio. Posle nekoliko sekundi ga je odmakao, ali ga je još držao u ruci.

- Bojim se da će naš razgovor morati da pričeka - ustao je i obišao sto kuckajući nešto po telefonu.

Marabel je momentalno ušla bez kucanja. - Šifra pet?

- Da, za deset minuta.

- Džoslin i ja ćemo je spremiti - reče Marabel i žurno ode.

- Šta se ovde dešava, koji đavo? - upita Džo. - Imamo još mnogo pitanja na koja nam nisi dao odgovor. Šta se desilo mami? Zašto ste izgradili sve ovo? Zašto si lažirao smrt?

- Drugi put, Džo.

- Zajebi! Rekao sam ti da ću batinama izbiti istinu iz tebe, pa ću to i uraditi - reče Džo i baci se ka ocu koji je stajao na vratima.

- Nećeš.

U trenu sam se vratio u detinjstvo. Očev glas. Ni sa kim se on nije raspravljao.

- Ako voliš majku, i hoćeš da bude zaštićena, sad ćeš se ostaviti toga.

- Vodiš majku nekud? - pitala je Mardž. - Šta se dešava?

- Na krovnoj terasi nalazi se heliodrom. Dobro je sakriven, pa ga verovatno niste primetili kad ste dolazili. FBI je na krenuo ovamo. Moram da sklonim vašu majku na sigurno.

- Ali ti... - zaustio sam.

- Ja ću se predati kad bude vreme - rekao je. - Trenutno mi je najvažnija bezbednost vaše majke. Moram da se pobrinem za nju i da je odvedem na neko sigurno mesto. Ako FBI dođe ovamo... - odmahnuo je glavom i odjurio.

Ustao sam i potrčao ka vratima, a za mnom Rubi, moja braća i sestra. Ubrzo je nad nama zatutnjio zvuk propelera na helikopteru. Svi smo zapušili uši.

Nekoliko minuta kasnije, Marabel je žurila kroz hodnik, vukući našu majku. Otac ju je prihvatio u naručje i doviknuo Marabel nešto što nismo mogli da razaberemo. Onda je potrčao ka garaži.

- Šta da radimo? - vrisnu Mardž.

- Nismo ništa zgrešili - vikao je Džo.

- Ostaćemo ovde i reći ćemo sve što znamo. A onda idemo kući.

40.

Rubi

Tri dana posle toga, vratili smo se u Kolorado. Rajan i ja smo se u tišini odvezli do ranča. Nisam više imala posao, pa sam išla kod njega. Posle svega što smo doživeli, nisam htela da budem sama. Tišina mi je prijala. U prethodna sedamdeset dva sata se toliko toga izdešavalo, da smo vrlo malo spavali.

FBI je upao u kuću i sve nas podvrgao ispitivanju. Uzeli su imena dečaka i Džulijet i pobrinuli se za njihov povratak kući. Koliko sam znala, još nisu pronašli majku dečaka, ali našli su im baba-tetku koja je pristala da ih uzme dok se ne pojavi majka.

Na Džulijetinu i moju radost, Lisa je pronađena. Nisu je ubili, kako je Džulijet mislila. Ana Šejn je takođe spasena. Izbavljeno je ukupno dvadeset devet žena i sedamnaestom dece iz kampa.

Od ukupno četrdeset šestoro, četrdesetoro su bili američki državljani.

O Đini Kejts, mojoj rođaki, nije pronađen nikakav zapis, niti bilo kakav drugi trag. To me je rastužilo, ali trudila sam se da ne brinem zbog toga. FBI i Interpol su preuzeli slučaj. Bili su odlučni u nameri da istragu dovedu do kraja i rasture taj lanac organizovane trgovine.

Ali nisam mogla a da ne brinem zbog nečeg drugog - moj otac nije uhapšen. Nestao je. Ponovo.

Erni je bio u maloj korpi na mom krilu. Džulijet je povelu kući Boa, Belu i njihovu mamu Džuli i obećala da će poslati kućice Dejlu i Doniju kad se smeste.

Na ulazu u kuću, Riki nam je potrčao u susret vrteći repom. Pustila sam Ernija iz korpe kako bi upoznao svog novog velikog brata.

- Zdravo, dečko - pozdravio je Rajan psa - jesu li te dobro pazili?

Riki je samo nakratko dozvolio Rajanu da ga pomazi, a onda se pozabavio krznenom lopticom koja je trčkarala naokolo.

- Bolje da idete napolje - otišla sam u kuhinju i otvorila francuska vrata.

Erni je malo oklevao, ali je na kraju ipak izašao za Rikijem.

Rajan je otišao u dnevnu sobu i sručio se na baršunasti kauč. Pridružila sam mu se.

- Treba li ti nešto, pre nego što sednem? - upitala sam ga. - Kad sednem, mislim da više neću moći da ustanem do kraja dana.

Rajan se nasmešio. - Da li to znači da ću morati da te nosim do sobe kako bih ti svašta radio?

- Aha, baš to.

- Ne mogu da verujem da je gotovo - rekao je, uzeo me za ruku, pa mi spustio usne na dlan.

Zadrhtala sam od tog nevinog dodira... ali zbog još nečega. - Nije sasvim gotovo.

Klimnuo je glavom. - Tvoj otac. Naći ćemo ga. Ako ne mi, onda sigurno FBI i Interpol.

- Koristi sva ta lažna imena, i verovatno ima odgovarajuća dokumenta za svako. Možda je već na drugom kraju sveta.

- Mogao bi da bude, ali imam neki osećaj da neće otići daleko. Samo si mu ti ostala, Rubi.

Nisam bila ubeđena u to. Otac me nije baš smatrao porodicom, ali imao je sestru. - Možda se sklonio kod tetke i teče.

- Kod Kejtsovih? Možda. Mada, ne znam da li bi ga primili nakon onog što je uradio njihovoj ćerki.

Đina. Nisam znala ni da li je živa. Otac mi je rekao da jeste, ali možda je slagao. Ako je umrla, to bi bar bio kraj njenim ovozemaljskim mukama.

- Ne znam. Više ne pokušavam da razumem svoje rođake - odgovorila sam. - Sve sami ludaci.

- Kome kažeš?! - reče Rajan stiskajući mi ruku.

- Šta misliš, kuda je otišao vaš otac?

- Nemam pojma, ali on uvek sve planira. Verovatno je već sve pripremio za slučaj da nešto iskrсне. I stvarno verujem da će zbrinuti Dafni.

Još uvek je sve zvučalo neverovatno. Bred i Dafni Stil su živi, još nismo čuli celu priču o tome, a ko zna kad će se Bred Stil ponovo pojaviti da nam je ispriča.

Tajson i Džona su sigurno u tom trenutku prepričavali svojim ženama novosti.

Zažmurila sam i uzdahnula.

Rajan se nagnuo ka meni i poljubio me u obraz. - Hoćeš da idemo u krevet?

Nasmejala sam se. - Naravno. Ustao je i podigao me u naručje.

- Hej! - uzviknula sam.

- Rekla si da do sutra nećeš moći da se pomeriš, pa sam mislio da te ponesem. - Nasmešio mi se i popeo se uz nekoliko stepenika, prošao kroz kuhinju, pa niz hodnik do svoje sobe. Gurnuo je vrata, ušao i pažljivo me spustio na krevet.

Legao je pored mene, a ja sam se ušuškala na njegovom ramenu i sklopila oči.

*

Probudila sam se usred noći, još uvek obučena. Rajan je mirno dremao pored mene, takođe potpuno obučen.

Usta su mi bila suva posle dugog puta, pa sam ustala i otišla do kuhinje. Dobro sam se napila vode i pustila pse da udu. Mali Erni je bio gladan pa sam mu nasula malo Rikijevih granula. Trebalo bi da nabavim hranu za njega.

Začula sam lagane korake. Rajanove usne mi okrznuše vrat.

- Zdravo - rekao je.

- Zdravo. Ustala sam da nahranim psa i pijem vode. Usta su mi suva.

- I meni. - Otišao je do sudopere, nasuo čašu vode pa je nadušak ispio. Za tren oka se ponovo stvorio iza mene. - Izvini što sam zaspao.

- Koliko se sećam, i ja sam.

- Hoćeš da se malo spustimo u džakuzi? Znam da je gluvo doba, ali bilo bi super.

To bi bila prava uživancija. Uz to, i psi su mogli ponovo da izađu i obave nuždu.

- Mmm, savršeno. Moraću da pozajmim neki od tvojih bademantila.

- Rubi, ovde nema nikoga. Možemo samo da se ogrnemo peškirimama.

- Otišao je do sobe i nekoliko minuta kasnije se vratio sa velikim peškirimama.

Skinuli smo se u kuhinji i uvili se peškirimama. Skinula sam trakicu sa kose, pa je podigla na vrh glave u labavu punđu.

- Spremna sam - rekoh.

Tony & Mila

- Mogao bih da te pojedem.
- Koliko vidim, niko te ne sprečava.

Bez okolišanja me je podigao na kuhinjski sto. Peškir mi je štitio zadnjicu od hladnog dodira površine stola.

Ckiljila sam od jakog fluorescentnog svetla.

- Jesi li dobro, dušo? - prošaputao je.

Klimnula sam glavom. Biću dobro, morala sam da budem. Neće više poremećeni Teodor Matijas upravljati mojim životom.

Seo je na stolicu i namestio mi se između nogu. - Mmm, tako si vlažna. Volim kad ovlažiš za mene.

Uхватила sam se za ivicu stola. Bilo je tako dobro. Kružio je jezikom po mom međunožju, a ja sam zažmurila i zbacila glavu, trudeći se da zadržim samo lepe misli.

Samo lepe misli...

knjige.club

41.

Rajan

Morao sam da je imam. Tri dana nismo bili zajedno u celoj zbrci. Neko iz FBI-a je neprestano bio tu i hteo da priča sa nama, tako da nismo imali prilike da se osamimo.

Bila mi je potrebna. Bilo mi je potrebno da uzmem ono što je moje.

Strgao sam joj peškir i posmatrao je obasjanu mesečinom. Boginja, čak i sa onom raščupanom pundom na vrhu glave. Koža joj je bila božanstvena, grudi savršeno zaobljene. Rumene bradavice bile su nabrekle i čvrste. Pružio sam ruke i stisnuo ih.

Oštro je uzdahnula i zažmurila.

Dašak njenog mirisa vanile dopirao je do mene. Udahnuo sam duboko. Ne postoji lepši miris. Uzeo sam je za ruku i uveo je u vodu koja se pušila.

Seo sam i privukao je da mi sedne na krilo licem okrenuta ka meni. Hipnotišući oblak pare lebdeo je oko nas.

Dok se lagano spuštala na mene, sa svakim milimetrom sam imao utisak da zalazim sve dublje u raj. Nasukala se na mene. Ceo moj ud bio je zariven u nju i ostala je tako, čini mi, se čitavu večnost.

Želeo sam da je podignem i da se iznova zarivam u nju, a opet i da ostanem tako, zauvek sjedinjen sa voljenom ženom.

Ali ubrzo se podigla i počela izazovno da kruži kukovima. Vodila je ljubav sa mnom natenane.

Oh, bože!

Ta žena koja je bila sasvim neiskusna kad smo se upoznali pretvorila se u seksi zavodnicu, divlju sirenu koja zna kako da izludi muškarca.

Grudi su joj poigravale dok se njihala na meni, bradavice poskakivale po površini vode poput kakvog bobičastog voća, preklinjući me da ih uzmem.

- Dodiruj se, dušo - naredio sam - hoću da svršiš.

Pružila je ruku i počela da se poigrava. To je bilo dovoljno da me lansira preko ivice. Snažno i do kraja sam se zario odozdo.

- Rubi, bože! Rubi! Mnogo te volim! Zajedno smo leteli nošeni vrhuncem.

*

Sutradan ujutru me probudio miris pržene slanine. Udahnuo sam i na brzinu otišao do kupatila, pa navukao bokserice i otišao u kuhinju. Rubi je stajala za šporetom, samo u mojoj majici. Prekrivala joj je zadnjicu u dužini mini suknje. Prišao sam joj s leđa i uhvatio je za guzu. Pljesnula me po ruci.

Zavrnila je plin i spustila reznjeve pržene slanine na ubrus. - Sedi. Doneću ti doručak i šolju kafe.

Kretala se po mojoj kuhinji kao da je njena. To mi se svidelo. Svidela mi se pomisao da uvek bude tu. Pokušao sam da je nagovorim da se preseli kod mene nekoliko nedelja ranije kad sam bio zabrinut za njenu bezbednost. I dalje sam želeo da zauvek bude tu.

Ima da se uda za mene, dođavola.

Već neko vreme nismo stizali da porazgovaramo o mojoj prosidbi - iako sam je dva puta zaprosio - zbog cele zavrzlake.

Nasmešio sam se. - Nisam mogao ni da sanjam da će mi detektivka Rubi spremati i služiti doručak.

- Ne navikavaj se. Samo sam prva ustala. Morala sam da se pobrinem za štene, a i oboje smo gladni - zadirivala me je.

- Žao mi je, dušo - privukao sam je na krilo kad je spustila pred mene tanjir i kafu - već sam se navikao. - Poljubio sam je dugo i strasno.

Prestala je da me ljubi smejući se. - Znaš šta? Nekako mi se sviđa da ustajem ranije i spremam ti doručak. Samo ne znam baš da li bih mogla da ustajem u pet ujutru, kao ti. Osim toga, kako što je stvari, moram da tražim drugi posao.

- Zašto?

- Zato što moram da zaradim za život.

- Rubi, imam dovoljno novca da te izdržavam još deset života. Ne moraš više da radiš.

Čvrkula me pesnicom po ruci. - Želim da radim, bleso. Dobar sam detektiv.

- Da, jesi.
- Zato ću možda da otvorim neku privatnu detektivsku agenciju ili nešto slično.
- Ili bi možda mogla sasvim da promeniš struku - predložio sam.
- Na primer...
- Na primer... rekla si da bi volela da naučiš malo više o pravljenju vina. Slučajno poznajem proizvođača kom je potrebna pomoć.
- Nije valjda?
- Jeste. Džejd mi je pomagala pre nego što se zaposlila kao gradski pravobranilac, a nisam imao vremena da tražim nekog novog.
- Ona podiže obrvu. - Nije loša ideja. Nasmejao sam se. - Drago mi je što tako misliš.
- Ali znam samo kako da budem policajac.
- Blesice, ja ću te podučiti svemu o vinu. Imaš potencijala za učenje novih stvari.
- Ponovo sam počeo da je ljubim, ali me je prekinula zvonjava telefona.
- Treba li da se javiš? - upitala je ustajući sa mog krila.
- Da, trebalo bi, možda su Tajson ili Džo - ustao sam i otišao do sobe. Nisam stigao na vreme, ali na displeju je ostao Džonin broj. Smesta sam uzvratio poziv.
- Zdravo, Raje - javio se on.
- Izvini. Telefon mi je bio u drugoj sobi. Šta ima?
- Treba da dođeš kod Tajsona. Tata je došao.

*

Rubi je ostala kod mene da se pobrine za pse, pa je otišla do grada da im nabavi hranu. Dobacio sam joj ključeve jednog od automobila i otišao u glavnu kuću.

- Džejd me je pustila da uđem. - Zdravo, Rajane. Svi su u radnoj sobi.
- Ti i Melani nam se nećete pridružiti? Odmahnula je glavom. - Previše je. To su vaše stvari.

Ionako ćemo uskoro saznati sve. Osim toga, i mama mi je ovde, a danas medicinska sestra ima slobodan dan, pa neko mora da se brine o njoj.

- Dobro - otišao sam hodnikom do Tajsonove radne sobe.

Otac je sedeo za stolom, što me malo uznemirilo. To nije više bila njegova već Tajsonova radna soba.

Pre nego što sam išta rekao, Tajson me je preduhitrio. - Hej, Raje, bila je moja ideja da tata sedi za stolom. Tako ćemo svi moći da sedimo naspram njega dok nam bude pričao.

Džo i Mardžori su sedeli. Mardžorine oči već su bile naduvane i crvene. Nije mi se sviđalo kako sve to utiče na nju.

- Jesi li dobro, mala? - upitao sam je i protrljao joj rame.

- Tata joj je upravo ispričao zašto je Tajson otet - reče Džo - ali dobro je.

- Hej - rekao sam sestri - nisi ti ni za šta kriva. To ne misli ni Tajson, ni mi ostali.

Klimnula je glavom i šmrknula, ali ništa nije rekla. Treba joj malo vremena. To mi je dobro poznato. I meni je trebalo vremena da shvatim da me braća i sestra ne vole manje zato što me druga majka rodila.

Hladno sam ošinuo oca pogledom. - Nadam se da si sad srećan. Samo pogledaj svoju ćerku.

- Ništa od ovoga me ne usrećuje, Rajane.

- Gde je Dafni? - upitao sam.

- Na sigurnom je, u prvoklasnoj bolnici za mentalno obolele u Kaliforniji. Smestio sam je tamo pod lažnim imenom.

- Trebalo bi da dođe kući - reče Tajson, - Mi smo joj deca, i trebalo bi da se brinemo o njoj.

- Potrebna joj je svakodnevna nega, Tajsone - reče otac. - Tek si se oženio, kao i tvoj brat. A ti, devojčice, bolje da nemaš takvu obavezu u životu.

Mene nije spomenuo. Ona nije moja majka. Pa ipak me je zabolelo.

- Majka mi je ! - kroz plač će Mardžori. - Jedina koju imam. Hoću da je upoznam.

- Možeš da je posećuješ kad god poželiš, ali ne može da živi ovde. Ni ti ni Tajson to ne biste podneli.

- Mogu da podnesem sve - bila je nepopustljiva Mardž. - To sam i dokazala.

- Muški poslovi na ranču ne mogu da se porede sa brigom o psihičkom bolesniku.

- Ti si se brinuo o njoj - protivila se ona. - Jesam, zato što sam odgovoran za ono što je vašu majku naposletku zadesilo. Ali vi ste nedužni. Pustite da se o njoj brinu profesionalci. Ionako nema pojma ko ste.

- Šta ako joj bude bolje? - upita Tajson. - Šta onda?

- Tajstone, ovakva je već dvadeset tri godine. Neće biti bolje. Moja odluka je konačna. Za vašu majku sam odgovoran ja, ne vi.

Na moje iznenađenje, Džo je ćutao. Ratobornost mu je vidno splasnula otkad smo se vratili sa ostrva. Kad se vratio kući i svojoj trudnoj ženi, podsetio se šta je istinski važno.

Iako se nije mene ticalo, rešio sam da progovorim. - Zašto ne može da bude bliže kako bi deca mogla da je posećuju bar jednom nedeljno?

- Zato što je ta bolnica u Kaliforniji najbolja.

- Pa šta? - rekao sam. - Napravi novu bolnicu za nju u Grand Džankšenu. Imamo para. Zaposli najbolje. Tako će Tajs, Džo i Mardž moći da je vide kad god požele.

- Rajan je u pravu - složio se Džo - mora da nam bude bliže.

- Pažljivo sam birao da bih našao odgovarajuće mesto...

- Ma daj - prekinuo ga je Džo. - Držao si je tolike godine na onom ostrvu. Imao si doktora i medicinsku sestru koji su se starali o njoj. Dovedi ih ovamo. Toliko nam duguješ.

- Duguješ nam i mnogo više od toga - rekao sam. - Za boga miloga, dozvoli im da budu sa majkom!

- Ona nije u stanju da...

Ustao sam. - Ne slušaš me! Znaju, i nije im važno. Majka im je. Hoće da budu uz nju.

- Ne! - odmahnuo je glavom. - Ne može da bude u Koloradu. Ne smam da rizikujem da je Vendi nađe. - Pogledao me je pravo u oči. - A šta je sa tvojom majkom? Hoćeš li ti da izgradiš odnos sa njom?

42.

Rubi

Kad sam kupila pseću hranu i još neke potrpštine, krenula sam ka kolima. Telefon mi je zazvrčao. Poruka. *Nismo još završili.*

Naravno, nepoznat broj, ali nisam ni morala da se pitam ko je. Moj otac. Znala sam da će se kad-tad pojaviti. Nisam se udostojila ni da mu odgovorim, ni da pozovem. Igrao je uobičajene igre, a ja nisam bila raspoložena za to.

Ubacila sam namirnice u auto, kad mi se telefon ponovo oglasio. Ovog puta je bio poziv sa nekog drugog, meni nepoznatog broja.

Odmahnula sam glavom, rešena da ne obraćam pažnju na oca, ali onda sam se predomisli. Možda je spreman da se preda.

Verovatno nije bilo tako, ali morala sam da proverim.

- Halo, šta sad hoćeš, kog vraga? - skoro da sam viknula preko telefona.

- Zdravo... Rubi?

Sranje. Ženski glas. Prepoznala sam gas jer smo se čule kad smo se vratili sa Jamajke.

- Šejna, ti si?

- Da, ja sam.

- Molim te, izvini, mislila sam da je neko drugi. Jesi li dobro?

- Sad sam dobro. Upravo sam se čula sa Džulijet. Vratila se kući, Rubi. Kaže, zahvaljujući tebi. Mnogo ti hvala.

- Nisam ja ništa uradila, stvarno.

- Ona nije tako rekla. Kaže da su i tebe zarobili, i da si joj rekla da mora da ti veruje i da ćeš je izbaviti. I jesi. Izbavila si je. I nju i Lisu.

- Lisa je loše, Šejna. Ali oporaviće se.

- I Džulijet to kaže. Kaže da još ne mogu da vidim Lisu. Neuhranjena je i trenutno je u jednoj losanđeleskoj bolnici. Morala je da primi infuziju tokom leta, ali sad je stabilno. Živa je, Rubi! Živa je!

Preplavilo me je olakšanje. Nisam ni shvatala koliko sam bila zabrinuta za Lisin povratak u onakvom stanju. - Pred obema je dug oporavak.

- I psihički i fizički, znam.

- Bićeš im potrebna, Šejna. Obema će biti potreban prijatelj.

- Biću uz njih, obećavam.

Nasmešila sam se. - Znam da hoćeš. Ovo je čudesno. Brojne žene i deca su spašeni.

- Ne mogu ni da zamislim šta su sve prošle.

- Bolje da ne znaš. Nije baš prijatno.

- Neću navaljivati da mi ispričaju detalje.

- Nemoj, pusti ih da ti same kažu kad budu spremne. Obe će imati terapeute sa kojima će razgovarati. A ti im se nađi.

- Hoću, Rubi. Hvala ti na svemu!

Nisam mogla prestati da se smešim ni nakon što sam završila razgovor. Iako je FBI obavio veći deo posla, bar sam ispunila obećanje dato Džulijet. Izvukla sam je iz kampa i odvela u kopiju kuće Stilovih.

Prokletstvo! Kopija kuće... Rajan je baš u tom trenutku slušao priču o tome zašto ju je Bred sagradio. Nisam mogla ni da zamislim šta će sve imati da mi ispriča kad se uveče budemo videli.

Ušla sam u auto, spremna da pođem kući kad mi je ponovo zazvonio telefon.

U peršun! Ponovo nepoznat broj. Mogla je da bude i Džulijet, a nisam htela da propustim njen poziv.

- Halo, detek... ovaj, Rubi Li ovde - javila sam se.

- Moramo da razgovaramo - oglasio se moj otac. Kad sam čula njegov glas, nešto je prostrujalo kroz mene, neki ne baš poznat osećaj. - Ne znam... Trebalo je da se predaš, ali ti si, kao obično, pribegao svojim razočaravajućim veštinama.

- Šta vam je sve Stil ispričao? - upitao je.

Iako sam saznala da je moj otac prošao kroz paklenu obuku za trening potencijalnog belog robija, nije mi ga bilo žao. Bio je debelo plaćen i sasvim svesno je sam ušao u to, što se ne može reći za one jadne, nedužne ljude kojima je, bez njihovog pristanka, oduzeto pravo na život kakav su imali. A da ne pričam o deci...

Srce mi se steglo.

Koliko sam znala, još nisu našli majku Donija i Dejla Robertsona. Ali bar su ti dečaci utekli iz one vražje jazbine u kojoj su proveli nekoliko meseci.

- Dovoljno da se zapitam zašto si hteo da namamim tamo njegovu decu. Zašto, Teo?

- Zato što sam znao da ću tako još nekoga da namamim, a hteo sam da već jednom zauvek završim sa ovim.

- Pričaš o Vendi - rekla sam - ali ona je iza rešetaka. A i ti ćeš biti zbog svojih zlodela.

- Rekao sam ti da mene zatvorska ćelija neće videti, Rubi - reče on - i nisam se šalio.

- Bred Stil nam je rekao da hoćeš da se povučeš, a i sâm si mi tako rekao.

- I hoću, milom ili silom.

- Zašto baš sad?

- Star sam i umoran - odgovorio je - ali najpre moram nešto da uradim, a za to mi trebna tvoja pomoć.

knjige.club

43.

Rajan

- Zašto me to uopšte pitaš, pobogu? Ona je luda. Znaš i sâm.
- Ali ipak ti je majka.
- Da li ti želiš da imaš ikakve veze sa njom?
- Njoj nikad nije bilo važno šta ja želim. Sve dok ne napusti ovaj svet
- ili ja pre nje - naši životi su isprepleteni. Ona se za to pobrinula.
- Mene neće uvući u svoju mrežu - rekao sam - u to budi siguran.
- Hajde da se vratimo na temu - reče Džo. - Kako si, jebote, završio na nekom tamo karipskom ostrvu u kopiji naše kuće?
- Kao što znate, vaša majka je zatrudnela sa Mardžori i Vendi je saznala za to. Znala je da su mi deca važnija od svega, pa je shvatila da će se najbolje obračunati sa mnom ako povredi nekoga od njih.
- Lari je sve vreme tvrdio da nije planirano da Tajson bude otet.
- Nije, svakako ne na duže vreme. Dogovor je bio da se drže podalje od porodica i prijatelja.
- Tad sam se zapitao zašto su onda naudili Rubi i njenoj rodaki Đini, ali nisam hteo da skrećem s teme. To se ionako desilo mnogo kasnije.
- Vendi je došla kod mene i napala me zbog Dafnine trudnoće. Tražila je da platim jer sam prekršio zavet, i to pet miliona dolara.
- To je ona isplata koju je Džejd otkrila - rekao je Džo. - Vendi nam je rekla da si joj toliko platio da se odrekne sina. Mada, to ne pije vodu jer je Rajan tad imao sedam godina.
- Da, već sam joj debelo platio da se odrekne Rajana. Ovo je bilo nešto drugo. Pretila mi je da će objaviti dokumenta koja dokazuju moju povezanost sa lancem organizovane trgovine ljudima. Mislio sam da nemam izbora. A onda je uradila nešto najgnusnije od svega.
- Stvarno? Nešto još gnusnije od toga što je naredila mučenje tvog sina?
- Nije gore od toga, ali jasno mi je stavila do znanja da je upotrebila tih pet miliona dolara kako bi isplatila Matijasa i Simpsona. Mojim novcem je platila otmicu mog sopstvenog sina! - stisnuo je pesnice. -

Vendi bi bila zadovoljna da povredi bilo koga od vas dvojice, ali Tajson je mlađi, pa im je bio lakši plen. Platila je Matijasu i Simpsonu da ga otmu i... Pa, znate već šta se sve desilo. Ne želim to da ponavljam.

- Ne - sad je Tajson ustao - ja ću ispričati umesto tebe. Nemoj da misliš da ne treba da čuješ šta su mi sve ti skotovi uradili. Izgladnjivali su me, tukli, silovali, nanosili mi nezamisliv bol. Govorili su mi da sam bezvredan. Životinja. Terali su me da molim za hranu, za ćebe. Pravili su mi zazubice ledenom vodom kad sam bio toliko žedan da su mi i suze presušile. Terali su me da kažem da volim da me siluju... da volim da ih osetim otpozadi. Otac je zažmurio i stresao se.

- To su radili desetogodišnjaku! Tvom sinu! Prvi put sam te dozivao. Niko me nije čuo. Niko nije došao. Napokon me je onaj izopačeni ujak pustio da pobegnem. On mi je pomogao više nego ti.

Otac je zagnjurio lice u dlanove.

- Polako, Tajse - umirivao sam ga.

- Ma, vruga - reče Džo - otac mora ovo da čuje. Pogledao sam Mardž koja je bila na ivici suza. - To stoji, ali ona ne mora.

Mardžori je ugušila jecaje. - U redu je. Dobro sam. I Džo i Tajson su uprli pogled u našu mlađu sestru.

- Bože! U pravu si. Izvini, Mardž - reče Džo.

- Izvini - reče i Tajson i vrati se da sedne. Klimnula je glavom. - U redu je. Dobro sam.

- A ja znam da su me poštedeli zato što sam Vendin sin - rekoš dok mi je jezik brideo od kiseline. - Hajde da nastavimo odatle.

Otac je podigao glavu i klimnuo. - Dafni je bila trudna i prevremeno se porodila zbog stresa izazvanog Tajsonovom otmicom. Svi znate da niko nije očekivao da Mardž preživi, ali naša devojčica se izvukla.

- A mene je kod kuće dočekala novorođena sestrice - reče Tajson, nežno se smešeci - prelepa lutkica. Jedino zbog čega sam i poverovao da je nešto dobro ostalo na ovom svetu.

Mardž se nasmešila kroz suze.

- Ali Dafni, posle svega, više nije bila ista. Trudila se, ali bilo joj je preteško da izađe na kraj sa novorođenčeta koje je tek izašlo iz inkubatora, a onda još i sa detetom koje je prošlo kroz pakao... Oboje vas je mnogo volela, ali bilo joj je preteško. Počela je polako da vene sve dok od one žene koju ste poznavali i voleli nije ostalo ništa. Nije više bila u stanju ni da vas dodirne.

- Zašto nisi potražio stručnu pomoć? - upita Tajson.
- Naravno da jesam, ali onda je i tu još neko umešao prste.
- Da pogađam - predložio sam sarkastično - moja majka. - Sve je to strašno smrdelo na Vendi Madigan.

Otac je klimnuo glavom. - Počela je da preti tvojoj majci, a to nisam mogao da dozvolim u njenom već nestabilnom psihičkom stanju. Nakon onoga što se desilo Tajsonu, znao sam da je Vendi spremna na sve. Najbolji način da to rešim bio je da lažiram njeno samoubistvo. Čak ni Vendi to nikad nije saznala.

To je bilo neosporno. Da je Vendi znala da je Dafni živa, rekla bi mi. Niko nije znao za to, sve dok je nismo pronašli na ostrvu.

- Samo si ti, svih ovih godina, znao da je živa,? - upitao sam.
- Da, niko nije znao sve dosad.
- Misliš li da je majka sigurna tamo gde si je smestio? - pitala je Mardž.

- Sve dok je Vendi u ludnici - jeste.
- Ti si tad ostao sa nama - rekla je Mardž. - Zašto si nas na kraju ostavio?

- Ostao sam dok niste postali punoletni. To sam ti obećao onog dana kad si se rodila, i ispunio sam obećanje. Znao sam da će braća ubuduće voditi računa o tebi, a morao sam da se pridružim tvojoj majci.

- Da li tebe prepoznaje?
- Dobrim danima, da. Često sam je posećivao pre nego što sam otišao odavde. Bila je na privatnom imanju na Floridi.

- Otkud onda u onoj kopiji naše kuće na ostrvu bogu iza nogu? - upitao je Tajson.

- I to je duga priča - uzdahnuo je. - Dok ste svi vi odrastali, vaša majka je malo napredovala - setila se vas troje koje je rodila, mada je bila uverena da ste još mali, i neprestano je tražila da ide kući. Nisam mogao da je dovedem ovde, jer su svi mislili da je mrtva. Osim toga, nisam smeo da rizikujem da je Vendi nađe. Vendi bi uvek nekako saznala sve o meni, pa sam morao da hodam kao po jajima kad je vaša majka bila u pitanju. Zato sam uradio najbolje što sam u tom trenutku mogao. Kad sam "umro", nisam mogao mnogo da baratam imovinom, jer biste приметili, pa sam zato uzeo novac namenjen za zaostavštinu korporaciji *Fleming* i iskoristio ga za izgradnju kopije kuće. Vašu majku je umirio povratak "kući", ali s vremena na vreme joj je bilo potrebno da

Tony & Mila

se negde skloni zbog senzornog poremećaja. Zato sam izgradio i gostinjsku kuću.

- Sa mat belim nameštajem - dodao sam, više za sebe.

- Tako je. Ponekad tvoja maj... Dafni mora da se skloni od svih nadražaja, pa sam je vodio tamo.

- Zašto baš to ostrvo - pitao sam - kad je pored onog groznog mesta?

Pročistio je grlo. - Zato što je moje.

knjige.club

44.

Rubi

- Ako stvarno misliš da ću u bilo čemu da ti pomognem, grdno se varaš.

- U ovome hoćeš - rekao je dubokim glasom... da li sam ja to čula prizvuk kajanja?

Mora da mi se učinilo.

- Zašto to misliš?

- Zato što idem da nađem Đinu.

Utroba mi se zgrčila od strepnje. - Đinu? Posle svega što si joj uradio?

- Ne očekujem da razumeš.

- Dobro je.

- Mogu samo da ti kažem da sam bio očajan.

- Toliko očajan da godinama siluješ rođenu sestričinu?

- Da, znam da tebi to nije jasno.

- To nikome ne bi bilo jasno, Teo.

- Nisam bio pri sebi. Još uvek nisam, ali nisam više ni ono što sam bio. I meni su svašta uradili... Ne bi ti to razumela.

Nije imao pojma da nam je Bred Stil ispričao za obuku koju su njih trojica prošli. Pa ipak, nisam nasela na to njegovo kajanje. Bila sam dovoljno pametna da ne nasednem na te gluposti, ali tačno je znao kako da dopre do mene. Nije imalo šanse da propustim mogućnost da pronađem Đinu.

- Kako si mogao da im dozvoliš da ti otmu sestričinu?

- Nismo imali dovoljno robe, a morali smo da ispunimo ugovornu obavezu.

- Bože, čuješ li ti sebe? - Rubi...

- Stvarno, Teo. Nisi morao da je "treniraš" tako što si je osam godina silovao.

- Nije baš tako jednostavno.

- E, tu si u pravu. Ništa od ovoga nije jednostavno. Sve je bolesno i izopačeno.

- Bio sam sumanut.

Podrugljivo sam frknula. - Ma šta mi reče!

- Ima stvari koje ne znaš, i koje ne bi razumela.

- Znam sve, Teo. Znam da su ti platili da te muče i siluju kako bi naučio šta treba da radiš drugima. Samo što je to malo drugačije jer si ti sam pristao na to.

- Zapravo... nisam. Niko od nas nije pristao.

Kao da me je neko ciglom gađao u stomak. Nisam ništa odgovorila.

- Vendi nas je ucenila, svu trojicu.

Ćutala sam još nekoliko trenutaka, dok se nisam povratila. - Čime je tebe, zaboga, držala u šaci? U to vreme još uvek nisi bio previše zaglibio.

- Vendina je uvek bila poslednja. Pokušao sam to da odgonetnem svih ovih godina, ali nisam uspeo. Uvek je bila korak ispred nas.

- Čime je čuvala leđa? - upitala sam, ali nisam baš bila sigurna da želim da znam.

- Uglavnom dokumentima koji su nas povezivali sa raznim sranjima, i to ne samo sa dilovanjem narkotika.

- Jesu li bili falsifikovani?

- Neki verovatno jesu. - Zastao je na trenutak. - Bacila bi pokoju mrvicu informacija svojim pajtašima novinarima. Onda bi nas oni jurili, pa bi upali u ćorsokak. Ponekad su bili toliko blizu da smo cvikali. To je bilo dovoljno da nas natera da radimo to što smo radili.

- Bila je toliko moćna? - i samoj mi je to pitanje zvučalo izlišno. Bila je uistinu moćna. Videla sam to svojim očima.

- I na kraju je saznala i za tebe, Rubi.

- Pa šta?

- Pretila mi je da će ti nauditi. To je bilo dovoljno da me drži na uzici.

- Molim te da me poštediš blebetanja o očinskoj ljubavi - rekla sam trudeći se da ne povratim.

- Rubi, slušaj me. Ako mi pomogneš da nađem Đinu, isplatiće ti se.

Već sam bila spremna na sve kako bih pomogla Đini. Nije morao da me potkupljuje. Ali on to nije znao. - Ne možeš mi ponuditi ništa što mi treba.

- Varaš se. Mogu da te odvedem kod majke.

*

Čini mi se da sam nakon očevog poziva satima sedela nepomično. Majku nikad nisam tražila. Nikad. Rečeno mi je da je umrla onda kad su me nadležni organi odveli i stavili pod starateljstvo.

Otac mi je nedavno rekao da me se majka svojevolejno odrekla jer nije mogla više da se stara o meni. Mislila sam da laže.

Možda opet laže.

Ali ako postoji mogućnost...

Ako mi je majka živa, moram da je nađem.

Telefon mi je vibrirao. Moj kontakt iz FBI-ja.

- Zdravo, Finli - javila sam se - koje dobre vesti imaš za mene?

- Zdravo, Li. Pa, uglavnom jesu dobre. Našli smo sve roditelje pronađene dece, osim majke Donija i Dejla Robertsona.

Srce mi se steglo. - Stvarno?

- Moraću da preformulišem. Zapravo, jesmo im pronašli majku. Tačnije, pronašli smo njeno telo u blizini parka *Ists*. Ustreljena je u glavu. Oružje nije pronađeno. Identifikovana je kao Šeri Robertson, majka dečaka.

Kao policajac sam navikla na loše vesti, ali ti jadni dečaci... Navrle su mi suze, ali sam se obuzdala da ne zaplačem. Morala sam detaljnije da se informišem. - I šta sad?

- Lokalna policija zasad vodi taj slučaj kao ubistvo, ali meni više liči na samoubistvo. Mada, to je samo moj osećaj, budući da još nije pronađeno oružje.

Finli je bio dugo u poslu, pa ga osećaj uglavnom nije varao.

- Dečaci su trenutno kod baba-tetke, ali ona je stara i ne može da ih uzme za stalno. Poćemo da tražimo neko drugo rešenje.

Drugo rešenje...

Sedmogodišnjak i desetogodišnjak sa psihičkim problemima... To neće na dobro izaći. Drugo rešenje je dom. Deca starija od tri godine se skoro nikad ne usvajaju. A da ne pričam o deci kojoj će biti potrebne godine i godine terapije kako bi se izborila sa traumama... To je tek malo verovatno. Čak i kad bi im se pronašao dom, teško da bi mogli da ostanu zajedno, a bili su potrebni jedan drugom.

Tony & Mila

Ugrizla sam se za usnu. - Ne znam šta da kažem.

- Voleo bih da imam bolje vesti, Li, zaista. Znam koliko ti je stalo do tih dečaka.

- Da - šmrknula sam - hvala što si mi javio, Fine.

- Nema na čemu. Čućemo se.

Trebalo je sutradan ujutru da se nađem sa ocem. Sad sam morala da odem kod Tajsona i javim Stilovima novosti o Doniju i Dejlu. Sigurno ih zanima. Možda bi mogli da povuku neke veze, ili da nekoga potplate kako bi im se našao što bolji smeštaj. Nisam bila srećna što treba da im prenesem takve vesti.

Ti jadni dečaci su, nakon svega što su prošli, još i majku izgubili.

Sela sam za volan, gušeći jecaje koji su pretili da me savladaju.

knjige.club

45.

Rajan

- Šta reče?

- Ostrvo je moje.

- Ostrvo koje je poprište svih onih užasa? - zatresao sam glavom.

Moja braća su ćutala, ali njihova lica su govorila više od reči. Bili su otupeli od šoka.

- Ne, to ostrvo je u vlasništvu korporacije *Fleming*. Moje je susedno.

- Otkud sad to, pobogu? - upitao sam.

- Vaš deda je kupio dva ostrva od privatnog zemljoposjednika pre nego što sam se rodio. Tad je to bila jeftina zemlja, a vaš deda je bio uveren da je najsigurnije uložiti novac u nekretnine. Uostalom, to je izolovan prostor, pa je imao ideju da tamo jednog dana izgradi luksuzan hotelski kompleks, ali to nije ostvario. Stalno je bio zauzet na ranču, tako da su ostrva pala u drugi plan, jer je zbog ovdašnje proizvodnje i još nekih unosnih poslova bio na korak od toga da postane milijarder. Posle njegove smrti, odlučio sam da ih se rešim.

- Zato si jedno prodao korporaciji *Fleming*? - Jesam. Tad još nisam znao kolike su razmere poprimili njihovi poslovi. Nisam video u ostrvima potencijal koji je video vaš deda. Za mene su ona predstavljala samo velike troškove. Zna li koliko bi bilo potrebno para da se izgradi toliki hotelski kompleks.

- Verovatno isto onoliko koliko ti je trebalo za izgradnju kopije naše kuće opasane betonskim zidinama - reče Džo prevrćući očima.

Otac nije obraćao pažnju na njegov sarkazam. - Zapravo, mnogo više.

- Dakle, otad su Vejd, Matijas i Simpson vlasnici ostrva.

- Jesu, dok ga nisu prodali firmi za koju su radili. Čak ni ja ne znam čije je ostrvo sad. Drugo sam, međutim, zadržao. Kad je došlo vreme da "umrem" i da vašu majku odvedem "kući", iskoristio sam ostrvo kako bih to izveo.

Džo je odmahnuo glavom. - Ludilo. Tako nešto ne može se izmisliti.

- Zašto onda na našem spisku imovine nema tih ostrva? - upita Tajson. Konačno glas razuma.

- Zato što su u vlasništvu posebne fondacije, čiji sam korisnik. To sam sredio nakon "smrti" vaše majke kako bih je zbrinuo. Naravno, morao sam da se pobrinem da za to niko ne zna.

- Fondacija Stilovih - rekao sam. - Otkrili smo i to. Kupio si ranč Šejnovih i preneo vlasništvo na nju. Imaš odane advokate. Nisu se dali pokolebati.

- Dobro su plaćeni za to - reče otac.

- Kako si to uspeo da sakriješ od Vendi? - upitao sam.

- Posle tolikih godina baktanja sa njom, naučio sam kako da budem u prednosti. Može se i njome manipulirati. Kao što si rekao, Rajane, slaba je na nas dvojicu.

- Rekla ti je da skloniš Anu od mene. Našao sam poruku među tvojim papirima.

- Nije trebalo da bude tu.

- Pa ipak je bila.

- Žao mi je.

- Oteli su Anu. Da li si u tome učestvovao?

- Naravno da nisam! Kupio sam njihovu farmu i sredio im da se presele na Havaje.

- Nekako su se dočepali Ane.

- Mora da je tvoja majka umešala prste. To je bio način da se otarasi Ane, pošto je ionako htela da je skloni od tebe.

Grlo me je peklo od tolikog zla, a veliki Bred Stil, i sâm deo toga zla, sedeo je tu za stolom, sav gord.

- Dakle, nikad nisi prestao da se petljaš sa Vendi - procedi Džo kroz stisnute zube. - Ona te je identifikovala kad si "umro".

- Da, za to mi je bila potrebna njena pomoć.

- Zašto?

- Kako to misliš? Nisam smeo da dozvolim da me identifikuje neko od vas jer nisam stvarno bio mrtav. Nisam smeo da potplatim doktora ili medicinske sestre kako ne bih rizikovao da negde ostane pisani trag. Bila mi je jedini izlaz.

- Možda je trebalo da nađeš neki bolji izlaz - rekla je Mardž, uzdržavajući se da ne zaplače. - Na primer, da ostaneš sa svojom decom.

- Žao mi je . Bio sam potreban vašoj majci. Vi ste već svi bili odrasli i jaki. Znao sam da ćete biti dobro.

- Dobro? - ustao je Tajson. - Daleko sam ja bio od toga. Nikad nisi dozvolio ni meni ni bilo kome od nas da se pozabavi onim što mi se desilo. Gurnuo si sve pod tepih. Jebiga, bila mi je potrebna pomoć. Kao i Džou i Rajanu. Patili su koliko i ja.

- Tajse - zaustio sam - ne možeš da porediš...

- Uopšte se ne radi o poređenju. Džo se osećao krivim što me nije zaštitio, ti zato što si pobegao. Jesu babe i žabe, ali svi smo patili, kao i naša majka i sestra.

- Uradio sam onako kako sam u tom trenutku smatrao da je najbolje. Majka vam nije bila dobro, a sestra je prevremeno rođena. Uostalom, Vendi bi se umešala da sam bilo šta obznanio, a nisam smeo da rizikujem vaš život. Voleo bih da možete da me razumete.

- Kako da razumemo bilo šta od svega ovoga? - čudio se Džo. - Nema nikakvog smisla! Da tako staviš odanost nekom glupom srednjoškolskom klubu ispred sopstvene porodice?

- Nisam - smireno odgovori otac - već sam vam sve objasnio.

- Ali opet se sve svodi na taj glupi klub - rekao sam - i na novac koji si im davao. I na novac koji si im obećao, pa se predomislio. Na tvoju povezanost sa Vendi. Na to se sve svodi. Na taj jebeni klub i vašu jebenu privatnu školu. Čak i o tome si nas lagao. Rekao si nam da si išao u srednju školu u Snou Kriku. Rekao si da si zato hteo da baš tu školu i mi pohađamo. Ako je bila dobra tebi, biće i nama. Nije bilo potrebe za skupom, privatnom školom, zar ne, tata?

- I nije - odgovori on svečano. - I sami vidite koliko me je koštalo to skupo obrazovanje.

- Mogao si da napustiš klub.

- Jesam i ne možete ni da zamislite koliko mi je žao što nisam.

- A zašto nisi?

- Bio sam mlad i bogat. Njima je bio potreban novac. Isprva su mi bili prijatelji. Bio sam zaljubljen u jednog člana kluba.

- Znači, ipak si voleo svoju majku? - upitao sam.

- Imao sam sedamnaest godina, Rajane. Niko u tim godinama ne zna šta je ljubav. Bila je prelepa i prepametna. Imala je onu vatrenu narav koju toliko voliš kod Rubi.

- Da više nikad nisi to izgovorio - prosiktao sam - Rubi ni po čemu ne liči na moju majku.

- Tvoja majka ima - ili je bar nekad imala - i neke dobre osobine. - Uzdahnuo je. - I da, tad sam mislio da je volim.

Valjda je to trebalo malo da me uteši. Ali nije.

- Nakon moje navodne smrti, ostao sam u kontaktu sa tvojom majkom, Rajane. Morao sam. Međutim, nikad me nije pitala gde sam. Rekao sam joj da ne pita i nije. Pokoravala mi se onda kad nije imala izlaza.

- Kako si je u to ubedio? - pitao sam.

- A šta misliš? - zatresao je glavom. - Rekao sam joj da radi tvoje bezbednosti niko, pa čak ni ona, ne sme da zna gde sam.

Da, njena druga slaba tačka. Nekoliko trenutaka smo ćutali. A onda je otac prekinuo tišinu: - Ima još nešto što treba da znate - reče i spusti pogled.

- Šta? - upita Džo.

- Umirem.

To je i ranije rekao, ali nam nije objasnio. Tajson i ja nismo ni rekli Džou i Mardž. Bili smo toliko besni, da sam skoro i zaboravio na to.

- Od čega? - upitala je Mardž grizući usnu.

- Od raka pankreasa. Odlučio sam da se ne podvrgnem lečenju. Nije mi ostalo više od šest meseci. Zato vaša majka mora da ostane tamo gde je. Tamo će biti bezbedna, a zahvaljujući fondaciji, doživotno je zbrinuta.

- Da li je moguće lečenje?

- Jeste, ali nemam dobre izgleda. Idem u zatvor, lečen ili ne.

- Ne - šmrkala je Mardž.

- U redu je, devojčice.

Nisam mogao da podnesem da moja sestra plače - i to zbog našeg oca. Braća i ja nismo nasedali na to. Dovoljno nas je povredio i za sto života.

- Mardžori - obrati joj se Džo ozbiljnim glasom - naš otac je saučesnik u trgovini ljudima.

- U pravu je - rekao sam. - Nisi videla ljude u tom kampu, ali Tajson i ja jesmo. Žene su bile vezane lancima, dečaci zatvoreni u ćelijama. Izgladnjivali su ih, tukli, pa i gore od toga. I sama znaš šta se sve tamo zbivalo.

Mardž je obrisala suzu koja joj je klizila niz obraz. - Razumem, ali roditelji su mi se tek vratili. Majka mi je tamo negde, u nekoj kalifornijskoj bolnici.

- Dovešćemo je ovamo - nežno ju je tešio Džo. Otac odmahnu glavom. - Ne možete, mora da ostane skrivena.

- Zašto?

- A šta misliš? Ako Vendi sazna da je živa... Naravno, opet smo se vratili na moju zlu majku.

- Razgovaraću sa njom - predložio sam, namirnije što sam mogao. - Neću joj dozvoliti da povredi Dafni.

- Ne, Rajane - protivio se otac - iako možda na nju imaš veći uticaj od mene, ne mora da znači da će te poslušati kad je Dafni u pitanju. Vendi ne može da kontroliše ljubomoru. U njenoj glavi, Dafni joj je uzela ono što je trebalo da bude njeno. Mene. Naš život. A onda i tebe. Ne mislite valjda da bih vas ostavio bez majke da sam imao izbora?

- Iskreno, tata - reče Džo - nisam više siguran da te uopšte poznajemo.

- Pobogu! - zavapila je Mardžori. - Otac nam je bolestan. Umreće, i to u zatvoru.

Uprkos velikoj ljubavi prema sestri, niko od nas nije ni trepnuo na njene vapaje - a otac je to primetio.

- Zaslužujem vašu ozlojeđenost. Čak i mržnju - reče, pomiren sa sudbinom - i zaslužujem da provedem ostatak života u zatvoru.

Niko od nas ništa nije rekao. Čak ni Mardž, tatina mezimica, nije mogla da opovrgne istinitost njegovih reči.

Ćutali smo sve dok...

Dok neko nije tiho pokucao na vrata.

- Napred - odgovoriše u isti glas Tajson i otac. Uostalom, i jesmo bili u Tajsonovoj kancelariji. Ušla je Džejd. - Izvinite što vas prekidam, ali došla je Rubi. Kaže da mora da razgovara sa svima nama.

46.

Rubi

Kad sam Stilovima rekla za Donija i Dejla, svi su se potresli. Nisam mogla da se obuzdam da ne zaplačem, a i Džoni su navrle suze.

A kad sam još rekla Rajanu da idem sa ocem da nađem Đinu i da mi je obećao da će me odvesti kod majke, bilo je još gore...

Povukli smo se da nasamo popričamo o Dejlu i Doniju, a onda me je za ruku odvuкао do trema, pa me podigao i poneo kao malo dete sve do gostinske kuće.

Nije ni reč rekao.

Nije progovarao ni kad smo ušli. Pustio je Ernija i Rikija napolje, pa se okrenuo ka meni.

- Skini se.

- Ali, mi smo u kuh...

- Skini se - procedio je kroz stisnute zube.

- Rajane, ja...

- Šta ti nije jasno? Rekao sam da se skineš.

A šta ako se ne skinem? Ranije bih ga uvek poslušala, pa čak i sad sam žudela da uradim ono što je tražio. Morala sam da prisilim prste da ne diraju dugmiće na bluzi i stopala da ne izuju cipele.

Zašto sam osećala tu neodoljivu potrebu da se pokoravam Rajanu Stilu? Nikad se nikome nisam pokoravala. Umela sam svima da se suprotstavim, pa čak i nadređenima kad se nisam slagala sa načinom na koji su vodili slučaj.

Ali zašto ne i sa Rajanom Stilom?

Njegove oči boje konjaka plamtele su kad su nam se pogledi sreli. Nije se šalio.

Očekivao je da ga poslušam.

Lagano sam prešla prstima preko okovratnika bluže. Osećala sam nabore pamuka pod vrhovima prstiju. Polako sam spustila ruku na dugme ali nisam ga otkopčala.

- Izdaje me strpljenje, Rubi - upozorio me je.

Pa ipak, iako su me prsti svrbeli u želji da strgnem košulju i tako raspem pokidane dugmiće po podu, nisam popustila.

Šta će da uradi?

Radoznanost mi nije dala mira.

Dobro sam poznavala tog čoveka. Znala sam da nije nasilan ni zao. Znala sam da je dobar, častan čovek.

Ako sam imala nameru da razmotrim njegovu bračnu ponudu - a već sam skoro donela odluku - morala sam da vidim i kako će da reaguje kad mu prkosim.

Nije mogao da me spreči da nađem majku i rođaku, pa čak i ako sam zbog toga morala da se udružim sa ocem. To će svakako razumeti.

Prišao mi je , gledajući me pravo u oči. Pogled mu je bio strog i odlučan. Kad je podigao ruku, uzdržala sam se da ne ustuknem.

Nešto nežnije nego što sam očekivala, pružio je ruku iza mene i povukao traku kojom sam vezala dugačak konjski rep. Kosa mi se rasula po leđima i ramenima.

- Trebalo bi češće da puštaš kosu.

- Nije praktično. - To je bilo tačno, ali iako sam tako rekla, znala sam da ću je otad mnogo češće puštati.

- Zašto ne radiš ono što sto tražim? - pitao je.

- Plašim se.

- Mene?

- Ne, ne tebe, već sebe.

Pružio je ruku ka mojoj kosi. Očekivala sam da će me povući, ali naprotiv, samo je prolazio prstima kroz moje duge pramenove. - Tako si lepa. Čega se plašiš, dušo?

- Da ne izgubim sebe.

- Da ne izgubiš sebe? Sa mnom?

- Da. U celoj ovoj zbrci nisam ni stigla da o tome razmišljam, ali sve u meni vrišti i tera me da te poslušam. Da se pokorim tvojoj volji.

- Da li je uvek tako?

- Pa... ne. Samo u spavaćoj sobi - pogledala sam oko sebe - a izgleda i u kuhinji. I kad god zahtevaš bilo šta što dovodi do seksa.

- Misliš da je to loše?

- Da... odnosno ne - zatresla sam glavom. - Ne znam ni sama. Nisam ja takva.

- Možda baš jesi.

Melani je nagovestila isto to. Zaustila sam da nešto kažem, ali nisam mogla da nađem reči.

- Hoću da se skineš. Volim da te gledam dok se skidaš. Ne poričem da sam ljut - ne, zapravo sam više uplašen - zbog toga što ides sa ocem. A kad sam ljut... - blago se nasmešio. - Nasmrt se plašim za tebe, Rubi.

Neću da ideš sa ocem u lov na duhove zbog svoje rođake. Nije bezbedno. Ako hoćeš da tražiš Đinu, ja ću da ti pomognem. Moja braća će ti pomoći. Imamo neograničena sredstva na raspolaganju.

Ponovo sam zaustila da nešto kažem, ali mi je on rukom podigao bradu. - Moraćeš da prekineš kontakt sa ocem, dušo. Zauvek. Nije bezbedno da se vrzmaš oko njega.

- Ali Đina...

- Ako je uopšte moguće, pronaći ćemo je - rekao je, a onda mi opet drsko naredio: - A sad se skini.

Ruke su mi se tresle dok sam dodirivala ono isto dugme i provlačila ga kroz rupicu.

- Brže.

Zašto sam toliko drhtala? Zelela sam da mu udovoljim, a i bio je u pravu za moj odlazak sa ocem. Nije bilo bezbedno. Zaista sam verovala da me Teo ne bi povredio, ali moguće je i da me ne bi baš štitio.

Rajan bi me štitio, kao i ja njega.

U svemu smo bili ravnopravni. Dođavola, to što sam želela da mu se pokorim u seksu, nije me činilo neravnopravnom.

Povukla sam obe strane košulje i strgla je sa sebe. Dugmići su se razleteli po pločicama.

Nasmejao se. - Vidim ja da ću morati da kupim akcije u firmi koja proizvodi te tvoje omiljene košulje.

- Ili samo da nađeš krojača da mi prišiva dugmad - odgovorila sam, pa pustila da mi košulja sklizne sa ramena na pod.

Obuhvatio mi je grudi preko grudnjaka i palčevima mi mazio bradavice. Ukrutile su se od njegovog dodira i štrcale kroz platno. A onda mi je, ne više nežno, šćepao grudnjak i strgao ga sa mene.

- Moraću da kupim i fabriku donjeg veša - rekao je. Moj smeh se pretvorio u uzdahe kad je počeo da mi stiska i uvrće bradavice. Žmarci su mi prolazili telom sve niže i niže, do međunožja koje je zabridelo. Rajan se nagnuo prema meni i poljubio me žestoko, ne prestajući da vodi bitku sa bradavicama.

Svojevoljno sam sasvim rastvorila usne za njega, i pustila da uplete jezik sa mojim, da me odvede na neko drugo mesto, u neko drugo vreme.

Na neko mesto gde nema ničeg osim nas, i gde nema ni traga užasima od prethodnih nekoliko nedelja.

Podigao me je i žurno odneo do sobe.

Položio me na krevet potrbuške. Svukao mi je farmerke i gaćice. Čula sam otkopčavanje rajsferšlusa, a odmah potom sam ga osetila u sebi. Prodirao je u mene, zarivao se, ispunjavao me.

- Bože, Rubi... Jebote, koliko te volim!

- I ja tebe volim, Rajane - prostenjala sam u jorgan. Navrle su mi suze.

Volim ga. Volim ovog čoveka celim svojim bićem. Baš ovakva kakva sam. I udaću se za njega.

Neću izgubiti sebe, već ću pronaći nešto što će me još više ispuniti.

Pronaći ću nas.

Sa tim otkrovenjem, od srži moga bića krenula je munjevita ustreptalost.

- Bože, da - režao je - osećam da svršavaš. Ne mogu više... I ja ću... Ah! - Snažno se zario u mene dopirući mi do dubine duše.

Kad je konačno prestao da pulsira u meni, povukao se, pa mi pažljivo skinuo cipele, farmerke i veš. Okrenuo me na leđa. Pogledala sam ga. Naravno, on je bio sasvim obučen, osim što su mu farmerke i bokserice bile spuštene do kolena.

Nasmešila sam se. - Već smo bili u ovoj situaciji.

- Bogme jesmo.

- Sviđa mi se to - rekla sam stidljivo. - Sviđa mi se kad sam gola pre tebe i spremna da mi radiš šta ti je volja.

Podigao je obrve. - I meni se sviđa. I to mnogo. Bilo je vreme da mu kažem, da kažem voljenom čoveku ono što je dugo čekao.

- Rajane, hoću da se udam za tebe.

On se nagnuo prema meni i poljubio me. - Konačno. Znaš da ne bih odustao dok ne pristaneš.

- Mnogo sam razmišljala kad su me odveli na ostrvo. Posebno onda kad sam bila zatočena u onoj ćeliji sa Džulijet. Htela sam da ti se vratim i znala sam da ćeš doći po mene, ali nisam želela da dođeš. Zнала sam da ćeš se tako izložiti opasnosti. Nisam mogla da te izgubim. Jednostavno nisam mogla - uzdahnula sam. - Toliko sam se plašila da ću još nešto izgubiti ako mi se previše približiš - deo sebe. Ali nisam bila u pravu. Ne gubim, već dobijam. Nešto čudesno.

- Sutra ćemo se venčati - rekao je.

- Nećemo još. Ne želim da se venčamo u opštini. Hajde da napravimo neko intimno i lepo venčanje, kao ono na Jamajci.

- Hoćeš da se vratimo na Jamajku?

- Ne, ne bih neko vreme prilazila ni blizu Kariba, ali možemo nešto lepo da organizujemo ovde, u tvojoj kući.

Nasmešio se. - U našoj kući.

Nisam se uspaničila niti oklevala zbog te pomisli.

- U našoj kući.

knjige.club

47.

Rajan

Ustao sam i podigao farmerke, pa iz prve fioke komode izvadio zelenu plišanu kutiju. Davno sam već kupio prsten, i to nakon što sam poklonio Rubi safirnu narukvicu koja je pripadala mojoj baki. Hteo sam da pitam oca za tu narukvicu, ali sam se predomislio. Nisam želeo ni da znam da li je moja majka slagala i da li je to zaista bakina narukvica. Taj komad nakita je bio kao stvoren za Rubi i nisam hteo da ga ukaljam eventualnim lažima svoje majke. Dok god bude u porodici, biće smatrana bakinom zaostavštinom. Možda će je jednog dana Rubi pokloni našoj ćerki.

Bože. Ćerka.

Ili sin.

Ili još bolje - oboje.

Melani će uskoro roditi Džonino prvo dete. Verovatno ni Tajson i Džejd neće oklevati sa tim, a bogme nećemo ni Rubi i ja.

Nismo još pričali o deci, ali Rubi je rođena da bude majka. Video sam kako se brinula o Dejlu i Doniju. Pa i o Džulijet. A koliko se tek zamajavala svojim novim štenetom. Bila je vrlo brižna i pažljiva.

O tome ćemo naknadno. A sad, ta neverovatna žena je konačno pristala da se uda za mene. Sedela je na ivici kreveta. Njeno golo telo se presijavalo. Kleknuo sam ispred nje i otvorio kutiju. - Rubi Li, volim te svim srcem i dušom. Hoćeš li da se udaš za mene?

Uzeo sam platinasti prsten sa safirom i stavio joj ga na prst. Nisam znao veličinu kad sam ga kupovao, ali bio joj je taman, a slagao se i sa narukvicom.

Ispustila je uzdah iznenađenja. - Kako je veliki! Kao prsten princeze Dajane.

- Sad je to prsten princeze Kejt - rekao sam.

- Zaboga, otkud ti to znaš? Ne deluješ baš kao neko ko prati dešavanja u kraljevskoj porodici.

Zakikotao sam se. - Ni ti tako ne izgledaš. Nemam pojma otkud znam, ali nije ni važno. Ovaj prsten pripada princezi Rubi.

- Nisam ti ja baš neka princeza.
- Bogami jesi. Prelepa, gola princeza - poljubio sam je. - Nadam se da ti se sviđa. Nije dijamant, ali sam mislio...
Prekinula me poljupcem. - Savršen je. Ne može biti lepši.
- Slaže ti se sa očima, samo što su tvoje oči još blistavije.
- Nikad nisam... - zagrcnula se.
- Šta, dušo?
- Sve ove godine sam se plašila muškaraca i sklanjala se od njih. Nisam pogrešila jer me to dovelo do tebi, ljubavi o kakvoj nisam mogla ni da sanjam.
- Ako mene pitaš, drago mi je što je tako. Nasmejala se sa sjajem u očima. - I meni. - A onda me poljubila.
Rastvorio sam usne i ljubili smo se dok mi se ud nije toliko ukrutio da sam morao da je imam. Prestao sam da je ljubim i duboko uzdahnuo.
- Dušo, molim te. Potrebna si mi.
Zažmirila je i izdahnula. - Dobro sam, ali Erni cvili na tremu.
- Kako je moguće da ga čak ovde čuješ? Prilično smo daleko od trema.
- Veruj mi - ustala je i pogledala oko sebe. - Košulja mi je u kuhinji, ali ionako nema više dugmad. - Nasmejala se i ušla u garderobu, uzela neku svoju majicu i umotala je oko golog tela. - Odmah se vraćam.
Nisam mogao da skinem pogled sa nje dok je hodala ka vratima i izlazila iz sobe. Ni na trenutak nisam posumnjao da je čula kuće. Još jednom sam se uverio da će biti odlična majka.
Počeo sam da se skidam. Biću spreman da svoju verenicu dočekam u krevetu kad se vrati nakon što obiđe svoje krzveno mezimče. Pogledao sam po sobi. Iako je bila dovoljno velika, nismo mogli zauvek tu ostati. Bila je to gostinjska kuća, a ne pravi dom. Bilo je krajnje vreme da izgradim svoju kuću na imanju. Rubi i ja ćemo to zajedno uraditi.
Legao sam go.
A onda se začuo vrisak.
Zatim i Rubin glas. - Otkud ti ovde, dođavola?

48.

Rubi

Vendi Madigan je stajala na ulazu u kuhinju, u tamno-plavoj trenerci i majici. Meni se u naručju migoljio Erni,

- Kakva slučajnost da na tebe naletim ovde. Upravo se vraćam od tvog oca.

Pre nego što sam stigla da reagujem, nastavila je: - Što je slatko kuće! Mogu li da ga uzmem?

- Mora napolje - rekla sam, znajući da će opet cvileti pred zadnjim vratima. Ali Vendi Madigan bi vrlo lako mogla biti od onih ljudi koji su u stanju da zavrnu šiju životinjama, ako im tako dune. Uostalom, naredila je otmicu i silovanje dečaka iz čiste osvete. Ni po koju cenu je ne bih pustila ni blizu svog šteneta.

Rekla bih da nije bila naoružana, ali sam ipak lagano uzmicala i ostavila Ernija napolju, kod Rikija. Kad sam se vratila, osmotrila sam je izbliza.

Jeste bila naoružana.

Rajan je dotrčao iz spavaće sobe samo u boksericama. - Rubi, jesi li dobro? - a onda je ugledao majku. - Šta je ovo, jebote?

- Pazi kako se izražavaš, Rajane. I obuci nešto, zaboga. Očigledno je da si isti otac - a onda je klimnula glavom ka meni: - I ti isto. Usred bela dana...

- Molim te da me poštediš priče o očevom seksualnom životu. Kako si izašla sa psihijatrije?

- Ma daj! Misliš da mogu da me spreče? Mogla sam i ranije da pobegnem, ali mi je odgovaralo da ostanem tamo,

Rajan se polako primicao i stao između Vendi i mene. - Otkud onda ovde? Šta hoćeš?

- Hoću da vidim tvog oca, mili. Znam da je kod kuće.

- Kako si saznala?

- Da li stvarno misliš da tvoj otac može da mrdne bez mog znanja?

Rajan i ja smo ćutali. Bred Stil je bio pametniji nego što je iko od nas mislio. Namerno je pustio Vendi da doznaje šta on radi, pa je zato mislila da među njima nema tajni. Zahvaljujući tome je uspeo da sakrije Dafni od nje.

Prokletstvo!

- Naoružana je, Rajane - upozorila sam ga.

- Nisam.

- Jesi - živci su mi poigrali. - Pištolj ti je pričvršćen za gležanj.

- Nije. Otkud mi pištolj čim sam izašla iz ludare? Dobro pitanje. Ali svejedno, i moj i Rajanov otac su nam rekli da ta žena može sve. Rajan joj se oprezno približavao zbog čega mi se utroba grčila. Verovala sam da ne bi povredila sina, ali ruku na srce, radilo se o ludoj ženi.

Zadigao joj je obe nogavice i pronašao remen ispod jedne, a u njemu, po svoj prilici, derindžer, pa ga pregledao. - I to je napunjen. Da li bi nam objasnila, majko?

- To je između tvog oca i mene.

- Šta hoćeš od njega? - upita Rajan.

- Da raščistimo - odgovorila je. - Danas će da bude gotovo sa svim ovim.

- On kaže da si ti prekršila obećanje kad si mi rekla da si mi majka - reče Rajan, nekako naglašavajući svaku reč više nego inače. - Ti si uzrok svih užasa koji su zadesili moju porodicu. Otac neće hteti da te vidi.

- Oh, hoće, bogami.

- Zašto to misliš?

- Zato što ćeš se ti za to pobrinuti.

- Neću.

U trenu je izvukla još jedan pištolj iz komotnog pojasa i uperila ga u mene. - Hoćeš. Jer, ako nećeš, poslaću ovu tvoju devojkicu pravo u pakao.

Stomak mi je proključao od panike. Prevarila me je. Derindžer na gležnju je bio mamac. Bila je baš opaka. Znala je da ću prestati da tražim kad nađem onaj koji je i htela da primetim. Trebalo je da znam da ne smem Vendi da uzimam zdravo za gotovo.

Nasamarila me je baš kao što je Bred Stil nasamario nju kad joj je servirao ono što je on hteo, a kako ne bi dalje njuškala i pronašla Dafni.

- Da se nisi usudila nju da povrediš, majko - prosikta Rajan kroz stisnute zube, podižući ruke - ili nikad više neću progovoriti sa tobom. - Polako je počeo da uzmiče ka meni.

- Ne želim da je povredim, mili. Ali zaista moram da vidim tvog oca. Zato me pđvedi kod njega i sredi da se vidimo, pa će tvoja devojka ostati živa.

- Ne slušaj je, Rajane - rekla sam. - Ne smeš da je pustiš blizu braće i sestre. Dovoljno su već propatili. Možemo sad i ovde da se razračunamo sa njom.

U mislima sam prebiralala poteze borilačkih veština. Lako sam mogla da savladam Vendi pre nego što bi stigla da povuče obarač... kad bih samo mogla dovoljno da se približim. Morala sam da joj skrenem pažnju na nešto drugo. Na Rajana. Morala sam da ga navedem da priča sa njom.

- Daj mi pištolj, majko.

- Ne mogu, mili moj sine. Žao mi je.

- Ako me voliš kao što tvrdiš, molim te da mi daš pištolj.

- Stvarno te volim, Rajane. I to više nego što možeš i da zamisliš.

- Onda prestani da nišaniš u Rubi. Ovo nema nikakve veze sa njom.

- Grešiš - reče Vendi. - Ovo se tiče svih vas, kao i vašeg oca. I, u jedno budi siguran - večeras će neko da strada. Rajane, na tebi je da odlučiš ko će to biti.

On da odluči? Oduprla sam se potrebi da obrišem znoj sa kapaka. Rajan je stajao ukipljen, lica orošenog znojem. Vendi je sigurno videla koliko je napet i uplašen.

- Jedino bi možda ti mogla da stradaš večeras, majko. Nećeš nauditi Rubi. Sad mi daj pištolj. - Pružio je ruku ka njoj.

- Sasvim je moguće da ću ja večeras umreti. Kad budem raščistila šta sam htela, bez oklevanja ću prihvatiti sopstvenu sudbinu. Ali, da bi do toga došlo, moram da se vidim sa tvojim ocem. Odvešćeš me do glavne kuće i sredićeš da se vidim sa njim. Sad se obuci i donesi i njoj neke pantalone.

- Kako da ne! Ne ostavljam je sa tobom.

- Nek ti bude. Idemo i mi sa tobom.

49.

Rajan

- Žao mi je - izvinio sam se ocu, braći i sestri kad smo stigli u glavnu kuću - nisam imao izbora.

Moja cenjena majka je vodila Rubi, držeći joj pištolj prislonjen sa strane. Rubi se dobro držala. Na putu do glavne kuće, pročitao sam joj sa usana da može da savlada Vendi, ali pogledom sam je preklinjao da ne pokušava. Izgleda da je razumela. Ne bih smeo da rizikujem Rubin život.

Nisam mogao da je izgubim, ne kad nam je sreća bila nadohvat ruke.

Rubi nije ni trepnula. Iako sam znao da je napeta, to se po njenom držanju nikad ne bi moglo reći. Daleko od toga da joj je bio prvi put da je nišanu. Doduše, verovatno je prvi put na nišanu neke ludače kao što je moja biološka majka.

- Razumem - reče otac i okrenu se ka Vendi. - Kako si izašla?

- Ma daj, Brede - reče ona - valjda me toliko poznaješ. Znaš da sam u svakom trenutku mogla da pobegnem.

Otac klimnu glavom i pročisti grlo. - Da, znam.

- Slušaj - rekao sam - doveo sam te. Sad pređi na stvar. Moja porodica je svašta doživela u proteklih nekoliko nedelja. Daj da već jednom završimo s tim.

- I ja sam ti porodica, Rajane - reče ona - ili si zaboravio?

Kako bih samo voleo da mogu to da zaboravim! Ali nisam to izgovorio naglas. Nisam smeo da je provociram dok je držala Rubi na nišanu.

- Sa mnom imaš neraščišćene račune - reče otac - pusti Rubi.

- Sa svima vama imam neraščišćene račune - odvrati ona. - Došla sam da konačno dobijem šta sam zaslužila.

- Rekla si da hoćeš da raščistiš sve - podsetio sam je.

- Da - rekla je - i hoću, kad ovde završim šta imam.

Moja braća i sestra su bili neobično ćutljivi sve vreme. Otac ih je sve pozvao u kuću, i svi su stajali zajedno u jednom uglu prostrane radne sobe. Džejd se stisnula uz Tajsonovu ruku. Srećom, Melani je imala zakazano kod lekara, pa nije bila tu.

Džoa su odavale oči. Spremao se za napad.

Blago sam mu odmahnuo glavom, u nadi da ću tako uspeti da mu prenesem poruku da ostane gde je. Nisam smeo da rizikujem da Vendi povredi Rubi. Ali dobro sam poznavao starijeg brata. Kad on nešto naumi...

- Skloni taj pištolj od moje ćerke, Vendi. Mardžori zaprepašćeno uzdahnu. Svi smo pogledali ka vratima. Tamo je stajao Teodor Matijas sa pištoljem u rukama, uperenim u Vendinu glavu.

Ona se nije ni okrenula ka njemu. - I mislila sam da ćeš doći, Teo. Samo si ti čak i od mene bolji u zavaravanju tragova.

- Učio sam od najbolje. Sad skloni pištolj sa moje ćerke, ili ću ti razneti mozak svuda po sobi.

- Nemaš ti muda za to - reče Vendi.

Da li se šalila? Taj čovek je proveo veći deo života otimajući i mućeci ljude, a mislila je da nema muda da puca u nju? Prema onome što je ispričao Rubi, zbog nje je i propao. Trebalo bi da je smakne sa zadovoljstvom.

- Imaš nešto čime čuvaš leđa, zar ne, majko? - rekao sam. - Keca u rukavu. Smestila si nešto što će srediti oca i Matijasa ako te ubiju.

Nasmešila se. - Oduvek sam znala da si briljantan, dušo.

Naravno. Zato joj otac i ostali nisu još davno prosvirali mozak.

Ponovo sam pogledao braću i sestru. Tajson je prebledelo. Pred njim je stajao poslednji od trojice koja su ga mućila i silovala mnogo godina ranije. Izgledao mi je ukočeno. Džejd se šćućurila kraj njega, milujući ga po ruci kako bi ga smirila.

Ali nije bilo nikoga da smiri Džoa. Stisnute vilice, sebao je pogledom.

Nekako sam uspeo da ga zaustavim. U tom trenutku, pištolj je još uvek bio uperen u moju voljenu ženu, a onoj koja ga je držala nisam verovao ništa više nego onome koji je njoj pretio.

- Majko - rekao sam što sam smirenije mogao - ako me voliš kao što kažeš, molim te, pusti Rubi.

- Treba sa svima da porazgovaram - rekla je. - Neću je pustiti.

- Hoćeš - reče Matijas.

Ali pre nego što je stigao da napadne, Vendi se vešto i neprimetno okrenula. Trgao sam se na pucanj.

Metak iz pištolja prethodno uperenog u Rubi, pogodio je Tea u stomak. Pao je unazad na vrata, dok mu je krv kuljala iz stomaka. Sirov, metalni zadah ispunio je vazduh.

Da li je ta žena imala oči na leđima? Lako je mogao prvi da je upuca.

Tad mi je sinulo. Majka nije lagala kad je rekla da će možda i ona biti ta koja će umreti.

Bila je spremna na smrt. To ju je činilo još opasnijom.

Morao sam da sagledam stvari iz njenog ugla. Možda je planirala sve da nas poubija.

Rubi se stušila do oca i proverila mu puls. Mrmljao je nešto što nisam razumeo, a onda joj zgrabio drugu ruku.

- Puls je slab - rekla je. - Ne verujem da će se izvući. Onda se Džo oteo kontroli. Hitro je prešao sobu i podigao nogu da ga udari..

- Džo! - viknuo sam. Spustio je nogu, zureći u mene.

- Pusti ga - reče Rubi puštajući očevu ruku. - Jedva da ima puls.

Ali dok se Džo smirio, izgleda da je Tajson živnuo. I on je prišao. - Kopile jedno! - vikao je. - Jebeno kopile! - kleknuo je i zavrnuo Teov levi rukav, otkrivajući tako tetovažu feniksa. - Jebeno zlo kopile! - Stisnuo je pesnicu, spreman da ga udari.

Utom se Džo sabrao. Pogledao je u Tajsona. - Mrtav je, Tajse. Gotovo je.

Tajson je ustao, klimajući glavom. - U pravu si. Nisam više takav, hvala bogu.

Krajičkom oka sam motrio na majku. I dalje je držala pištolj, ali trenutno nije bio ni u koga uperen.

Rubi je sedela i zurila uprazno. Kleknuo sam pored nje. - Dušo, jesi li dobro?

Klimnula je glavom i šmrncnula, ali suza nije bilo. - Spasao mi je život.

- Možda. Nisam siguran da bi te Vendi povredila.

- Zovem hitnu pomoć i policiju - reče otac. Vendi se na to vratila u napad. Uperila je pištolj u njega. - Nećeš to uraditi. Uostalom, već je mrtav. Nikad ne promašim.

Spustio je telefon. - Dobro. Nek ti bude, Vendi. Šta hoćeš?

Na trenutak je zažmurila, ne spuštajući pištolj, a onda je otvorila oči. - Uvek sam bila ljubomorna. Čak i kad sam bila mala, i pre nego što sam te upoznala, Brede. Da li znaš da alhemičari za bakar koriste simbol nama poznat kao simbol žene?

- Vendi - reče otac - šta to...

- Da li si ikad shvatio? Simbol na našem prstenju?

- Taj simbol je besmislen - reče Bred. - Sad spusti pištolj, pa da popričamo o ovome.

- Čak i tad sam znala da sam drugačija. Roditelji me nisu razumeli. Budući zakonodavci me nikad nisu razumeli. Samo si me ti razumeo, Brede. Znao si tačno šta hoću i šta mi treba. Ponekad se setim kako si me nekad vezivao...

- Dodavola, Vendi!

- Naš sin je začet iz ljubavi - bacila je pogled na mene. - Znaš to, zar ne? Bila sam vezana kako bih zadovoljila tvog oca onda kad je izlio u mene seme od kog si ti nastao.

- Vendi!

Okrenula sa na očev glas, smejući se.

- Oh, Brede... Znaš ti mene. Uništio si me, a ja sam ti to dozvolila. Zudela sam za tobom. Bili smo srodne duše. Ali nikad nisi odgonetnuo značenje simbola.

- To je simbol zla - rekao sam. - Đavola. Prstom sam pokazao na Matijasovo, sad već nepomično telo iz koga je kuljala krv po podu od punog drveta. - On ga je odgonetnuo, kao i Lari Vejd. Kao i mi.

- Naravno da si ti shvatio, genijalni moj sine - nasmešila se, nekim odvratno sladunjavim osmehom, kao iz horor filma. - Malo sam ga izuvijala, ali u centralnom delu jeste bio simbol žene... i zla. Ali to je takođe i simbol bakra. Zna li kako se to uklapa?

Niko nije progovarao. Pogledao sam oko sebe. Džejd se držala za Tajsona. Džo je gledao tamo-ovamo. Nešto je smerao. Kad bih samo mogao da savladam majku i otmem joj pištolj...

- Bakar je mekan metal, znate. Nežan je poput žene. Nije tvrd kao gvožđe. Kao muškarac.

Skupio sam hrabrost. Možda će otac biti ustreljen dok ja obavim ono što sam naumio, no ipak...

- A bakar se boji u zeleno. Zelena je boja moje zavisti i ljubomore. - Ponovo se nasmešila. - Nikad nisam volela da delim. Oduvek sam zavidela onima koji su imali nešto što sam ja želela. Zato sam jednostavno uzimala šta sam htela. Navodila sam ljude da rade po mojoj volji.

Ali nikad mi nije bilo dosta, Brede, jer nikad nisam imala tebe. Mogla sam još davno da te nateram da budeš sa mnom. I sam to znaš. Ali nisam. Htela sam da mi sâm dođeš, da priznaš da među nama postoji posebna veza. Da nam je suđeno da budemo zajedno. - Prsti su joj se jače stegli oko oružja. - Ne mogu više da čekam. Sad ću konačno da dobijem ono što je moje. Ti i ja ćemo biti zajedno, Brede. Nas dvoje i naš sin. Milom ili silom.

Uhvatila me panika. Bila je stvarno luda. Nisam nikad ni sumnjao u to. Ali tad...

Sećanje...

Nikad. Nikad to neću prihvatiti. Platićeš mi za ovo, Brede. Tako mi boga, platićeš mi.

Navrlo mi je sećanje na ono što je rekla posle toga. Čuo sam je, čuo sam kako tim, meni sad dobro poznatim glasom, izgovara te reči dok mi je uvo bilo prislonjeno na vrata.

Ti i ja ćemo biti zajedno, Brede. Nas dvoje i naš sin. Milom ili silom.

Otac joj više nije bio dovoljan. Htela nas je obojicu.

Prikrio sam drhtaj koji mi je prošao telom dok me strah obavijao ledenim plaštom.

Lagano se okrenula ka meni, i dalje držeći oca na nišanu. - Ti odlučuješ, prelepi moj sine. Ili ćemo biti zajedno na ovom., ili na onom svetu. Šta biraš?

- Ne znam - odgovorih napuklim glasom - kako to misliš. - Zapravo, jasno je nagovestila kako misli. Srce mi je snažno tuklo dok me je obuzimala mučnina.

- Mili, nisi glup. Ti si sin dva genija. Vrlo dobro znaš kako mislim. Biraj. Da li ćemo ti, tvoj otac i ja ostati ovde zajedno, bez svih ovih ostalih ljudi, ili ćemo nas troje biti zajedno u nekom drugom životu?

Sva krv mi se munjevito sjurila u glavu. Da li je moguće da je tražila da biram između svog i života svoje braće i sestre?

Ne.

Tek što sam našao sreću pored Rubi.

A Tajson se oporavljao. Trebalo je da Džo i Melani dobiju bebu. Mardžori je bila mlada... tako mlada sa svojih dvadeset pet godina.

Moj otac je svakako bio na ivici smrti, a za Vendin život niko ne bi dao ni pišljiva boba.

Ali moj život...

Prokletstvo! Zeleo sam da živim! Zeleo sam život sa Rubi, sa našom decom, sa braćom i sestrom. Sa pravom braćom i sestrom, iako je mene rodila ta ludača.

- Vendi - umešao se otac - idem ja sa tobom u drugi život. Naš sin zaslužuje da ostane ovde. Nemoj mu ovo raditi.

- Zašto? Vreme je da vidimo kome je odan.

- Tražiš od njega da bira između svog i života svoje braće i sestre. To nije fer.

- A šta misliš da nas troje zajedno pobegnemo negde? - brzo i smušeno prozorih. - Ne moraš da ubiješ moju braću i sestru. Držaće se podalje od nas. - Ostavićete nas na miru, zar ne?

- N...naravno - reče Mardžori. - Je li tako?

Moja braća i Džejd nisu odgovorili. Čak je i Džo bio nem. Bio je bled, a oči... Nešto u njegovim očima se promenilo. Video sam u njima nešto što nikad ranije nisam - strah. Plašio se.

- Ne - reče Vendi - odlučila sam. Zaslužujem da se sa ovim već jednom raščisti, i to ovako. Dovoljno sam čekala da okupim svoju porodicu i neću nikome dozvoliti da mi to sjebe.

U dubini duše sam znao šta ću odgovoriti i pre nego što sam to naglas rekao. Tajson, Džo i ja smo nedavno razgovarali o užasima koje je preživeo Tajson. Rekao nam je da bi rado prošao kroz sve to ako bi time mogao da nas poštedi iste sudbine. Džo i ja smo se složili da bismo i mi uradili isto.

Došlo je vreme da tako postupim.

- Biram braću i sestru - reko, neobično jednolično, ali nepokolebljivo. - Oni ostaju. Mi idemo.

- Ne! - povikaše uglas Rubi i Mardžori.

Rubi je ustala od očevog beživotnog tela i potrčala mi u zagrljaj.

- Smiri se - rekao sam čvrsto je grleći - sve vas volim. Džo se konačno povratio. - Nećemo to dozvoliti, Rubi. Bacio sam pogled na

majku koja je još uvek držala oca na nišanu. - U redu je. Biću dobro. Mogu li najpre svakom od njih ponešto da kažem?

- Naravno, mili.

- Džo - pogledao sam svog starijeg brata trudeći se da upijem malo njegove snage.

- Hej, čekaj, bre. Neće se ovako završiti - reče Džo. - Nekako ću već rešiti ovo.

Jednom stariji brat, uvek stariji brat. Ali ovo nije mogao da reši. - Nemamo izbora. Dobićeš bebu. Moraš da živiš. Ti si najhrabriji i najsnažniji od svih nas i bićeš sjajan otac, Džo. Molim te, pričaj svojoj deci o meni.

Pogledao sam Tajsona, čija je duša bila starija od tela, uglavnom zato što je sasvim mali izgubio nevinost. - A ti, Tajse, zauvek ćeš biti moj heroj. Budi srećan, molim te! Svakog trenu!

- Kako da budem srećan ako ostanem bez svog malog brata?

- Tako što sad imaš ženu. Imaš Džoa i Mardž. Jednom ćeš imati i decu.

- Rajane, molim te! - zavapila je Rubi.

- Dušo, pokušaj da me razumeš.

Ugušila je jecaje, ne puštajući me dok sam se okrenuo ka sestri, otelovljenju mladosti i radosti. - Mardž, tako si mlada, tako puna života i energije. Pronađi se i živi punim plućima. Za mene.

Moja sestra nije ništa rekla. Samo se ugrizla za usnu grcajući.

Okrenuo sam se ka voljenoj ženi. Blago mi je klimnula glavom i nas dvoje smo se razumeli.

- Volim te, dušo - rekao sam. - Dokazala si mi da je moguće ono što mi je bilo nezamislivo. Zauvek ću te voleti.

Majka mi je uperila pištolj u srce. Gurnuo sam Rubi najjače što sam mogao. Pala je na pod i otklizala do očevog tela.

Zažmurio sam i u meni su se sabrali svi strahovi koje sam za svog kratkog života spoznao. Kako li je umreti?

- Ne! - začuo sam očev glas. - Nećeš ubiti našeg sina. Bar ne pre nego što ubiješ mene.

- Dobro.

Otvorio sam oči. Uperila je pištolj u oca. Odahnuo sam s olakšanjem mimo svoje volje.

Tony & Mila

- Imaš pravo na poslednju želju, Brede. Znaš da tebi ništa ne bih mogla da odbijem.

Povukla je obarač, a moj otac se sručio preko stola. Vrisci su odjekivali kao da dolaze sa Pajks Pika.

Majka se okrenula ka meni.

Prolomio se pucanj.

knjige.club

50.

Rubi

Pištolj koji je ranije moj otac uperio u Vendi, ispade mi iz ruke i zvecnu po podu. Nije mi bio prvi put da ubijem, ali oduzimanje života - pa čak i umno poremećene Vendi Madigan, koja je naumila da mi ubije voljenog čoveka - nikad nije lako.

Oklevala sam. U deliću sekunde sam pomislila da Vendi neće povrediti Breda Stila, i tako mi je laknulo kad je prestala da nišani Rajana. Nisam uspela da spasem Rajanovog oca i moraću da živim s tim na duši.

Otrčala sam kod Rajana i pala mu u zagrljaj. - Jesi li dobro?

Nije odgovorio, samo me je grlio i plakao glave naslonjene na moju.

Mardžori je pritrčala ocu. Nisam imala pojma šta su preostala dvojica Stilovih radila. Mogla sam samo da držim Rajana i da ga ne puštam.

Šmrcnuo je. - Spasla si mi život, dušo.

- Žao mi je što nisam uspela da spasem tvog oca. Laknulo mi je kad sam videla da te više ne drži na nišanu, pa nisam dovoljno brzo reagovala. Mnogo mi je žao.

- Bio je bolestan. Išao bi u zatvor. Spasla si ga patnje kroz koju bi prošao u zatvoru, bolestan od raka.

To me nije utešilo. - Nadala sam se da si razumeo da sam nameravala da se dočepam očevog pištolja. Trebalo je i ranije da ga uzmem, ali kad je uperila taj pištolj u tebe... - zajecala sam.

- U redu je.

- Ne, nije. Žao mi je.

Poljubio me u glavu. - Ti si ovde. I ja sam ovde. Moja braća i sestra su ovde. To mi je jedino važno u ovom trenutku. - Spustio je usne na moje čelo. - Oboje smo danas ostali bez očeva, onih očeva koji ni izbliza nisu bili onakvi kakvi je trebalo da budu... ali na kraju su nam oboma spasi i život.

Celu me prožela istinitost Rajanovih reči.

Nisam baš držala za reč oca kad je prvi put izgovorio obećanje, ali ipak ga je ispunio.

Postaraću se da te Vendi ne povredi.

I zaista se postarao.

Nisam znala šta da mislim o tome.

Ostali su žamorili oko nas, telefonirali, plakali, grlili se, ali sve to u nekoj izmaglici ispunjenoj olakšanjem i zahvalnošću. Ja sam samo grlila Rajana.

Dugo, dugo...

*

I moj i Rajanov otac kremirani su bez ceremonije. Bred je za ostatak sveta ionako već odavno bio mrtav, a za Teodorom Matijasom niko nije žalio, pa čak ni Džejdina majka, Bruk Bejli, koja je nekad mislila da ga voli. Džejd joj je ispričala istinu o Niku Kostasu, alijas Teu Matijasu. Iako joj isprva nije poverovala, kasnije ipak jeste, nakon što je i Tajson potkrepio priču.

Ispostavilo se da je Vendin keč u rukavu bila dokumentacija koja neosporno dokazuje umešanost mog oca, Toma Simpsona i Larija Vejda u trgovinu ljudima. Začudo, dokumentacija nije obuhvatala Breda Stila ni na koji način. Očito nikad nije ni htela njega da uništi, uprkos pretnjama. Na svoj izopačen način, zaista je volela i njega i Rajana.

Tajson i Džona počeli su da rade na prebacivanju majke u Kolorado. Pošto nije više bilo opasnosti od Vendi, mogli su da dovedu majku da im bude bliže.

A ko se još pojavio? Trevor Mils i Džoni Džonson, skupi privatni detektivi koji su nestali usred istrage Stilovih. Ipak ih je oterala Vendi, a ne moj otac, preteći im krivotvorenim dokumentima koji su ih povezivali sa kriminalom. Nestali su bez traga kako bi sopstvenim metodama dokazali da su ti papiri lažni.

Pre nego što je izdahnuo, otac mi je nešto rekao. To sam ispričala Rajanu posle nekoliko dana, kad se malo povratio od svega.

Đina je mrtva. Žao mi je.

Nisam se iznenadila. Bar je našla mir. Osim toga, tutnuo mi je neki papir u ruku. Stavila sam ga u džep i zaboravila na to sve dok obojica nisu kremirana. Čak sam ga i oprala u mašini zajedno sa pantalonama, ali srećom, još se videlo šta na njemu piše.

Na papiru je bilo jedno ime. Dajmond Tornbuš. Ime moje majke. I adresa.

Rajan i ja smo se zaputili tamo.

Živci su mi treperili.

Odvezli smo se u naselje sa prikolicama na periferiji Grand Džankšena, Da li je stvarno tamo? Ili je to bila još jedna, poslednja očeva smicalica?

Nisam mogla da znam dok ne proverim.

Vozili smo se Rajanovim kamionetom. Dvorište je bilo uredno, a ispred prikolice je stajala stolica na rasklapanje. Prilaz je bio napravljen od rasklimanih dasaka, pa je škripao dok sam se pela ka vratima. Pokucala sam. Onda još jednom.

Vrata su se otvorila, a na njima se pojavila žena u kapri pantalonama i iznošenoj majici.

Prepoznala sam je, iako joj je kosa sad bila srebrnkasta, a lepo lice izbrazdano borama.

Samo sam rekla: - Mama!

Njene plave oči - iste kao moje - razrogačile su se. - Izgleda da sam ugledala duha.

- To sam ja, Rubi.

- Nemoguće! Rekao mi je da si...

- Ovde sam.

- Tvoj otac me je naterao da odem. Rekao je da može da ti pruži bolji život. Rekao je... Nisam mu verovala, ali mi je zapretio da će nas obe ubiti, i nije se šalio. Pomislila sam da je najbolje da nestanem, a da ti odeš pod starateljstvo. Mislila sam da će te sistem zaštititi. Bože, neprestano se kajem zbog tog dana! Kako sam mogla da ostavim svoju devojčicu? - Ščepala me u zagrljaj.

Udahnula sam. Još je mirisala isto kao nekad, poput medne dinje.

- Izvini što te nisam tražila. Rekli su mi da si umrla.

- Mila, u redu je. Jesu li te zaštitili? Jesi li imala lep život?

Nisam imala srca da joj sve kažem. Bar ne odmah. - Imala sam lep život, a uskoro će biti još lepši - pokazala sam na Rajana: - Ovo je moj verenik, Rajan Stil.

- Gospođo Tornbuš - rekao je - drago mi je.

- Dušo, zovi me Dajmond. Ili Didi. Ili mama. Kako ti je drago.

Tony & Mila

- Mama mi odlično zvuči - nasmeši se Rajan onim svojim neodoljivim osmehom.

Zvučao je iskreno. Zvaće je mama. Jedna majka mu je ubijena, druga u nekom svom svetu, a čak ga nije ni rodila. Imao je upražnjeno mesto za majku. Rado ću sa njim podeliti svoju.

- Uđite, onda. Nije nešto, ali je moje.

- Mama - rekla sam - ne moraš da ostaneš ovde. Mi ćemo se odsad brinuti o tebi.

- Nego šta - složio se Rajan.

Napokon je u mom životu sve dolazilo na svoje mesto.

knjige.club

EPILOG

Rajan

Moja braća su stajala pored mene u dvorištu glavne kuće na ranču. Bio sam u crnom odelu, bez kravate, a Tajson i Džo u golubije plavim odelima. Vreme nas je odlično poslužilo iako je bio novembar. Oko nas je sve bilo narandžasto i zlatno, a temperatura prijatnih sedamnaest stepeni. Iskopan je temelj za Rubinu i moju kuću koja će biti gotova do proleća.

Bio je Dan zahvalnosti, pa Rubi i ja nismo mogli izabrati bolji dan da se jedno drugom zavetujemo i započnemo zajednički život, kao muž i žena.

Imali smo mnogo razloga da budemo zahvalni.

Pored Tajsona, malo ugojeni i u odelima iste boje kao njegovo i Džonino, stajali su Dejl i Doni Stil. Tajson i Džejd su ušli u proces usvajanja dečaka. To što će imati oca koji istinski razume ono što su preživeli, biće lekovito za svu trojicu. Melani je počela da radi sa njima i sredila im je da dvaput mesečno idu u Denver, na terapiju kod eminentnog dečjeg psihologa. A uskoro će dobiti još jednog brata ili sestru. Džejd nam je objavila lepu vest prethodne večeri, na svečanoj probi.

Dok smo čekali da se pojavi Rubi, na stolicama su sedele Rubina majka, Dajmond Tornbuš, koja je blistala u bledoružičastoj haljini, Bruk Bejli, koja je napokon skinula ortopedsku čizmu, obučena u svetlobež boju, i Brajs Simpson, Džoov najbolji drug, sa trogodišnjim sinom Henrijem u naručju. Još nekoliko bliskih prijatelja upotpunilo je taj lepi prizor.

Gudački kvartet je zasvirao, i najpre se pojavila Mardžori, u svetloplavoj haljini. Džejd je išla za njom, sa haljinom u nešto tamnijoj nijansi, a za njom i Melani u još tamnijoj haljini i trudničkim stomakom, kao Rubina kuma.

Kvartet je usporio, a svi koji su sedeli, ustali su da pozdrave dolazak mlade.

Očekivao sam viziju u belom, ali Rubi nije propuštala priliku da me iznenadi. Pojavila se u tamnoplavoj svilenoj haljini i tako upotpunila

Tony & Mila

paletu boje. Haljina joj je lepršala na laganom povetarcu koji je pomerao grane drveća i sa njega oborio na zemlju nešto lišća koje se rasporedilo u raznobojni kolaž. Njena skoro zift-crna kosa bila je uvijena i nehajno pokupljena. Na ruci joj je blistala safirna narukvica, a na domalom prstu leve ruke verenički prsten.

Šuštal je crveno i zlatno lišće našeg javora. U vazduhu se osećao svež miris jeseni koji podseća na miris cimeta.

A moja ljubav je koračala ka meni, smešeći se.

• Kraj serijala o braći Stil •

Scan: Tony
Obrada: Mila

ZAHVALNOST

Došli smo do kraja! Bilo mi je teško dok sam pisala ovu knjigu, i intelektualno i emotivno, jer sam se trudila da povežem sve niti i konačno porodici Stil donesem zasluženu sreću. Neretko sam plakala dok sam otkrivala preostale tajne. Pozdravili smo se sa nekim likovima (istini za volju, nije da će nam nedostajati) i poželeli dobrodošlicu nekim drugim, dok su Rubi i Rajan, kao i ostali Stilovi konačno dobili svoj srećan kraj. Nedostajaće mi Stilovi, ali uzbuđena sam zbog novog serijala, koji mi se već polako oblikuje u glavi.

Posebnu zahvalnost dugujem svom mužu, Đinu, licenciranom ronioncu, koji mi je pomogao sa Rajanovom i Tajsonovom ronilačkom epizodom. Hvala mojim divnim urednicama, Selini Samers i Mišel Hamer Mur. Vaša uputstva i sugestije bile su mi od neprocenjive važnosti, kao i uvek. Hvala mom lektoru, Skotu Sondersu i korektorima Dženi Rarden, Krisi Sonders i Ejmi Grišman. Hvala svim sjajnim ljudima iz izdavačke kuće *Waterhouse Press* - Meredith, Dejvidu, Kurtu, Džonu, Ivon, Žan, Rene, Dejvu i Robin. Posebno hvala Ivon Elis za divne korice za *Rasplet*, kao i ostale iz serijala.

Najlepše hvala mojoj asistentkinji, Ejmi Denim, za svu pomoć koju mi je pružila kako bih imala više vremena za pisanje. Ne bih uspela bez tebe!

Hvala svim članovima mog tima "Heart and Soul". Oni su prvi zavirili u *Rasplet*, Hvala vam na podršci, ocenama i pozitivnoj energiji. Ne možete ni da zamislite koliko mi značite.

Hvala mojoj porodici i prijateljima koji me uvek podržavaju, kao i svim obožavaocima koji su nestrpljivo iščekivali *Rasplet*, Nadam se da vam se knjiga dopala!

Hvala mojim lokalnim grupama pisaca iz Kolorada i Denvera (*Colorado Romance Writers* i *Heart of Denver Romance Writers*) za svu ljubav i podršku koju su mi pružili.

Tony & Mila

Najveću zahvalnost dugujem istrajnim obožavaocima Stilovih koji su pratili priču kroz devet knjiga. Nadam se da je kraj bio vredan čekanja!

knjige.club

Beleška o autoru

Helen Hart, autorka najprodavanijih knjiga *Njujork tajmsa* i *Ju-Es-Ej tudeja*, zaljubila se u pisanu reč još dok joj je majka čitala priče za laku noć. Prvu priču napisala je kad je imala šest godina i otad ne prestaje da piše. Pored toga što je nagrađivan pisac savremenih ljubavnih i erotskih romana, Helen je majka, nosilac crnog pojasa tekvonda, zaljubljeniku gramatiku, ljubitelj crnog vina i sladoleda *ben end džeris*. Živi i radi u Koloradu. Helen voli da čita pisma čitalaca.

knjige.club